NO= 9/10, AĞUSTOS/EYLÜL Bolşevik Parti inşası için

3 DM

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!

PARLAMENTER DEMOKRASİ MASKELİ FAŞİZME HAYIR!

Ülkemizde Demokrasi İşçi Sınıfı Önderliğinde Demokratik Halk Devrimi İle Kazanılacaktır!

12 Eylül askeri faşist cuntası, "demokrasiye geçiş" adlı faşizmi maskeleme programının uygulamasında attığı son adımlarla bir kez daha geçilecek "demokrasi"nin ne biçim bir "demokrasi" olduğunu belgeledi.

Ülkemizde komprador burjuvazi ve toprak ağalarının çeşitli biçimlerde sürdürdüğü faşist diktatörlük şartları altında, işçi sınıfı ve emekçi halkın siyasi örgütlenme hakkı gerçekte hiçbir dönemde olmamıştır.

Sınıf mücadelesinin büyük boyullara ulaştığı; hakim sınıfların iktidarlarını tehdit eder hale geldiği çeşitli dönemlerde ise, hakim sınıflar adına yönetime doğrudan elkoyan faşist devletin temel direği ordu; bir süre hakim sınıfların **tümünün** "yüksek çıkarları" (ki bu çıkarlar her

(Devamı s. 2'de)

İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİĞİNDE ŞİLİ HALKI ER GEÇ YENECEKTİR!

Dört Eylül 1970'te Şili'de reformist ve revizyonist partilerin oluşturduğu "Halk Birliği" (Unidad Popular) ittifakının sosyal demokrat başkan adayı Salvador Allende seçimlerle işbaşına gelmişti. Onun seçimlerle işbaşına gelmesi; Şili halkının onyıllardır süren Hristiyan Demokrat iktidarın halk düşmanı siyasetine duyduğu bir tepkinin ifadesi idi.

Bütün dünyada Salvador Allende'nin seçim zaferi, Kruşçev revizyonizminin SBKP XX. Parti Kongresinde ortaya attığı, şiddet kullanmadan, seçimler yoluyla "parlamentoda sağlam bir çoğunluk kazanarak, parlamentonun burjuva demokrasisinin organı olmaktan çıkartıp, halk iradesinin gerçek organı haline getirilebileceği" (XX. Parti Kongresi belgeleri, Rapor, Alm. s.46 / 47) tezinin ispati olarak tanıtılmaya başlandı.

(Devamı s. 6'da)

Türk faşistleri Ermeni milliyetçilerinin eylemlerini ırkçılığı körüklemek için kullanıyor

Temmuz ayı milliyetçi Ermeni örgütlerinin Batı Avrupa'da giriştikleri bireysel terör eylemlerinin yoğunlaştığı bir ay oldu.

Önce Brüksel'de Konsoloslukta çalışan bir "şifre memuru" (Siz MİT ajanı anlayın!) bir suikastle öldürüldü.

Onun ardından Fransa'da Orly havaalanına; THY bürosu önüne bırakılan bir bavul-bombanın patlaması üzerine çeşitli milliyetlerden 8 kişi öldü, onlarla kişi yaralandı.

Ardından T.C. Lizbon Büyükelçiliği beş Ermeni milliyetçisi tarafından basıldı. Elçilikte görevli koruma polisinin açtığı ateş sonucu baskıncılardan biri öldü. Diğerleri elçinin evini bastılar. Gerek elçilik görevlileri ile; gerek Portekiz polisi ile girişilen çatışma sırasında Ermeni milliyetçilerinin iki rehinle birlikte bulundukları ev havaya uçtu. Dört baskıncı ve bir elçilik görevlisinin eşi hayatlarını kaybettiler. Bir elçilik görevlisinin oğlu da yaralandı.

(Devamı s. 8'de)

İÇİNDEKİLER

Kıbrıs'ın Faşist Türk Ordusu Tarafından İşgalini Protesto Toplantısı Yapıldı . . s.19

BİRKOM Hakkında Düşüncelerimiz . . s.29

Partizan'ın Menşevik Oportünist Çizgisi . s.41

PKK II. Kongresi Üzerine (2) . . . s.47

(Baştarafı 1. sayfada)

dönemde "ulusun" ve "halkın" çıkarları olarak gösterilmiştir) uğruna; hakim sınıflar arasındaki dalaşmaları geri plana itme programı uygulamıştır. Bunun için bu dalaşmaların en açık yansıdığı siyasal arenada 1960 27 Mayıs; 1971 12 Mart; 1980 12 Eylül operasyonlarından sonra olduğu gibi hakim sınıfların çeşitli siyasi örgütlerinin de resmen ve açık olarak çalışması geçici süreler için yasaklanmıştır. İşler hakim sınıflar açısından "normal"e döndükten; yani emperyalizmin ve uşaklarının sömürü huzuru yeniden "tesis edildikten", devlet iktidarı sağlamlaştırıldıktan sonra; hakim sınıfların çeşitli siyasi partileri üzerindeki yasaklar fiilen kalkmıştır.

Ülkemizde hakim sınıfların "çok partili demokrasi", "çoğulcu demokrasi" vs. adını verdikleri, gerçekte ülkemizdeki faşist diktatörlüğün üzerinin parlamenter demokrasi maskesi ile örtüldüğü döneme geçildiğinden bu yana; hakim sınıfların iki ana siyasi partisi CHP ve DP (daha sonra AP) olmuştur. Bu partiler siyasi alanda halk yığınlarının çeşitli kesimlerini faşist düzene bağlama işlevini yerine getirmişlerdir.

1980'de işçi sınıfının ve halk yığınlarının mücadelesi parlamenter demokrasi maskeli faşizm şartlarında bastırılamaz hale geldiğinde; hakim sınıfların iki ana siyasi partisinin bütün "uyarılara rağmen" bu buhranı aşacak tedbirleri alacak durumda olmadıkları görüldüğünde; hakim sınıfların ordusu TC tarihinde birçok kez olduğu gibi hakim sınıflar(ve tabii onların uşaklığını yaptığı emperyalistler) adına yönetime doğrudan el koydu. Hakim sınıfların siyasi partilerine bir dönem için ihtiyaç kalmamıştı. Onlar "istirahate" davet edildiler!

Hakim sınıflar adına yönetime el koyan cunta ile ; hakim sınıfların, bir çoğunun varlığı "parlamenter demokrasi maskeli faşizmin" sürmesine bağlı sivil siyasetçileri arasında en baştan itibaren bir çelişme vardı. Bu çelişme başlangıçta "devletin yüksek menfaatleri" adına ve "ordu görevini yerine getirip kışlasına geri çekildikten sonra yine tecrübeli sivil siyasi kadrolara ihtiyaç olacağı" düşüncesiyle sivil siyasetçilerin çoğu tarafından sineye çekilen bir çelişme idi.

Gelişmeler cuntanın devleti önemli ölçüde yeniden düzenleme, faşist diktatörlüğü daha sağlam temellere oturtma; kurumları sağlamlaştırma yönünde adımlar attığını; bunun için halk yığınları içinde yıpranmış olan eski sivil siyasi kadroları da tasfiye etmek istediğini, bizzat kendisinin, kendisine bağlı "yeni tip bir siyasetçi" (Evren) kadrosu ile "demokrasi" döneminde de(!!) yönetime talip olduğunu gösterdi.

Bu cuntayı, işçi sınıfına, halk yığınlarına; Kürt milletine, Türk olmayan tüm milliyetlere karşı azgınca saldırılarında canı gönülden destekleyen ve cuntanın "işi bittikten sonra" "kışlaya döneceği"yle avunan bir kısım "sivil siyasetçi" kadroyu, onların destekçilerini hayal kırıklığına uğrattı. Öyle ya, cunta "oyun bozanlık" ediyordu!

Bu cunta ile hem AP'nin, hem de CHP'nin oy tabanına talip olan eski sivil siyasi kadrolar arasında çelişmelerin "demokrasiye geçiş" sahtekarlığı gündeme getirildiğinde sertleşmesini ve çıplak gözle görülür şekilde dışa yansımasını beraberinde getirdi.

Cuntanın ne biçim bir "demokrasi" ye geçmek istediği gerek Anayasa tartışmaları, oylaması, gerekse Siyasi Partiler Kanunu, Seçim Kanunu tartışmalarında görülmüştü. Cunta, eski sivil siyasi kadroları devlet yönetmede yeteneksiz görüyor; "devletin yüksek menfaatleri" uğruna, cumhurbaşkanına büyük yetkiler veren bir sistem istiyordu.

Cunta, eski siyasi partiler yerine;yıpranmamış isimlerden yeni bir siyasi kadro oluşturmak istiyordu.

Cunta bu yeni tipte "cuntaya bağlılığı tartışılmaz" siyasetçilerden biri gelenekselmerkez ve merkez-sağ oy potansiyelini toplayacak, diğeri merkez ve merkez-"sol" oy potansiyelini toplayacak iki parti;bir de bunun dışında engellemek mümkün olmaz ise; göstermelik bir üçüncü parti; ve en fazla üç partinin oluşturduğu "sağlam bir iktidar kurmaya elverişli bir" meclis aritmetiğini mümkün kılacak bir sistem istiyordu.

Bunun için önce Siyasi Partiler kanunu ile siyasi parti kurma olağanüstü zor bir hale getirildi.

Kurulması mümkün olan küçük partilerin oy bölünmesini engellemek için Seçim Kanunu ile, bir partinin seçime katılabilmesi için en az 34 ilde ve bu illerin ilçelerinin 1/3'ünde örgütlenme zorunluluğu getirildi.

Meclise üç partiden fazla girmesini engellemek; küçük partileri gerekirse seçimlerde elemek için meclise girmenin şartı olarak %10'luk oy barajı getirildi.

Bütün bunlar dışında, ilk kuruluşta ve ilk seçimlerde MGK (cunta) kendi kendine kurucu üyeleri veto etme; ve milletvekili adaylarını veto etme yetkisi verdi.

Cunta bu planını uygulamak için önce "Ulusu formülü"nü gündeme getirdi. Buna göre Ulusu'nun önderliğinde bir parti kurulacaktı. Hakim sınıflar açısından yararlılıkları "tartışılmaz" olan Ulusu önderli-

ğinde kurulacak bir partiye eski AP içindeki siyasetçilerin itiraz etmeyeceği hesaplanıyordu.

Bunun karşısında bir de cunta döneminde yararlılıkları görülen bir başka kişi önderliğinde eski CHP'nin tabanına seslenir bir parti kurulması planlanıyordu. Bu partinin yönetimi için elde Ulusu gibi tanınmış bir figür yoktu.

Ancak bu plan ne AP ne de CHP'nin tabanına talip olan, ve yeni dönemde yeniden sahneye çıkma hazırlıkları içinde bulunan eski sivil siyasi kadroların işine gelmedi. Onlar "devletin yüksek menfaatleri için" yeter fedakarlık ettiklerini, artık yeniden kendilerine "ihtiyaç" duyulduğu dönemin geldiğini düşünüyorlardı.

Bu durumda Ulusu formülünden vazgeçildi. Bir general emeklisi (Sunalp) önderliğinde MDP kuruldu.

Merkez/Merkez-sol oylar için de Halkçı Parti kuruldu. Kurucu 12 Eylül döneminde başbakanlık müsteşarlığı yapan Necdet Calp oldu.

12 Eylül döneminin başlangıcında başbakan yardımcılığı yapan Turgut Özal'ın kurduğu partiye de üçüncü parti işlevi gördürme düşünülerek göz yumuldu.

Eski sivil siyasi kadroların çok önemli bir bölümü bu partileşmelerin dışında kaldılar.

AP'nin devamı niteliğinde olan, ve bunu nerdeyse açıkça ilan eden BTP kuruldu, ve çok kısa süre içinde seçimlere katılması halinde MDP'nin tek başına iktidar olması hayallerini suya düşürebilecek ölçüde gelişti. Bu partiye hakim sınıfların boyalı basınının bir bölümünde verilen destek de cuntanın gözünü korkuttu. Parti cunta tarafından kapatıldı.

Bu kez aynı işlevi görme taliplisi DYP kuruldu. Cunta bu partinin de son dönemdeki gelişmesinin tehlikeli boyutlara ulaştığını gözlemledi. Bunun üzerine, parti yasaklanmadı ama vetolarla —seçime katılma için gerekli bütün diğer şartlar tamamlandığı halde— partinin 30 kurucu üyeyi doldurması imkansız kılındı. Ve böylece bu partinin seçimlere katılması engellendi.

CHP'nin bir bölümü —özellikle cuntadan diplomatik pasaportlu Ecevit ve takımı — ilerde "biz demokrasinin olmadığı bir dönemde, parti kurma haysiyetsizliğini reddettik!! vs." demagojilerle yeniden demokrasi havarisi olarak ortaya çıkmak için uzun süreli yatırımlar peşinde; parti kurma olayı dışında kaldı. Bir diğer bölümü ise SODEP ile —cuntaya ters düşmeyen yeni isimlerle— siyaset sahnesine çıktı. Bu parti de doğrudan cunta güdümündeki Halkçı Parti'ye göre daha hızlı gelişti. Merkez ve merkez-"sol" oyların esas temsilcisi olacağını belgeledi. Ayrıca MDP'ye karşı da tehlikeli olabileceğini gösterdi.

Cunta bu problemi de "veto" yöntemiyle hal etti. Vetolarla bu partinin de 30 kurucu üyeyi tamamlaması engellendi.

Bunlar dışında kurulan, cunta şefi Evren'in deyimiyle "mantar gibi biten" bir dizi partinin de siyasi yaşamı vetolarla, Anayasa mahkemesi ile, ve diğer engellerle başlamadan bitirildi.

Böylece 25 Ağustos'a gelindiğinde, doğrudan cunta **güdümünde** olan MDP ve HP ile Turgut Özal tarafından kurulan, ve cunta tarafından gelişmesine —belki de bu denli gelişmesi tahmin edilmediğinden— göz yumulan, MDP ile birleşmesi yönünde "telkinlerde bulunulan" Anavatan Partisinin seçimlere katılma hakkı elde ettiği bir siyasi tablo ortaya çıktı.

Cuntanın istediği MDP'nin yeterli bir çoğunlukla tek başına iktidar olabilecek şekilde "sandıktan" çıkmasıdır. Cunta açısından 6 Kasım seçimlerinin tek işlevi budur. HP de cuntanın isteği ve hesabına göre "muhalefet" olacaktır. Anavatan Partisinin yeni kurulacak mecliste fazla güçlü olmayan bir grupla temsil edilmesi cuntayı pek rahatsız etmez. Ama Anavatan Partisinin güçlü temsil edilmesi, hatta MDP'nin "sandıktan çıkmasını" sorun haline getirmesi, cuntanın hiç mi hiç istemediği birşeydir. Şimdi cuntanın planının önündeki tek pürüz budur. Bu pürüzü ortadan kaldırmak için cuntanın elindeki araç,millet vekili adaylarını veto yetkisi;:Anayasa mahkemesi; açık baskı, tehdit, vs.dir. 25 Eylül'e kadar bu sorunun da nasıl "çözüleceğini" göreceğiz.

Bu gelişmeler karşısında artık cuntanın görevi "sivil" kadrolara devretmesinin zamanı geldiği düşüncesinde olanlardan açık itiraz sesleri yükseldi. "Tercüman"da "milli iradenin" serbestçe dile getirilmesinin(!) savunucusu kesilen Nazlı Ilıcak "demokrasi"nin faziletleri(!) üzerine yazılar yazdı. Yazdığı "Her gece iki gündüz arasındadır" başlıklı yazısında Güney Amerika'dan örneklerle askeri diktatörlüklere karşı demokrasi(!)nin üstünlüklerini anlatırken, cuntaya karşı tehdit anlamına gelen sözler de etti! "Tercüman" Türkiye'de yasaklandı! Nazlı Ilıcak ve Yazıişleri Müdürü sorguya çekildi, dava açıldı.

"Milliyet"te Metin Toker "Uygulanırsa mutlaka mutsuz sonla bitecek bir senaryo" başlıklı yazısında durum hakkında şu değerlendirmeleri yapıyordu:

> "Bugünden 24 Ağustos'a, yani yeni Türk demokrasisinin kuruluş tablosunun kesin şeklini almasına sadece 10 gün kaldı. Bu, 12 Eylül döneminin en önemli 10 günüdür. Çünkü onun tarih önündeki yerini o tayin edecektir.
>
> Yüksek kudret sahiplerine yeni Türk demokrasisi için bir senaryo önerenler

var. Anavatan Partisi genel başkanı Turgut Özal'ın açıkladığı gibi, bu senaryo kudret sahiplerinden gelmiyor. Telkin edilmek isteniyor. Teşvik olunuyor.

Parti kurucularını veto etmek hakkı bulunuyor ya, 24 Ağustos'ta en az 30 kurucu üyesi tasdikten geçmemiş siyasi partiler de önümüzdeki seçime katılamayacaklar. Veto hakkı öyle kullanılır ki yeni hiçbir partiye bu imkan verilmez. O zaman seçim yarışında ancak üç parti kalır. Bunlardan bir tanesine zaten bu kadar kısa zamanda bu kadar boy atacağı düşünülemediğinden müsaade edilmiştir. Bu arada onun başına da birşey getirilirse, iki partili mükemmel bir sistem oluşturulur. Bunlardan bir tanesi Anayasal ortanın sağını, öteki solunu temsil ettiği için sistem fevkalade demokratiktir de... Seçmenin sandık başındaki tamamiyle serbest iradesine göre bir 'Majestenin iktidarı',diğeri'Majestenin muhalefeti' olur.

Ondan sonra sen sağ, ben selamet."

Mutsuz son konusunda ise böyle bir senaryonun uygulanması halinde "iki büyük siyasi eğilimin" parlamento dışında kalacağı; kurulan parlamentonun demokratikliğinin şüphe götürür olacağı, bu parlamentonun delegelerinin Avrupa Konseyi asamblesine alınmayacağı, kimsenin,"en iyi dostların bile" Türkiye'yi savunamayacağı,Türkiyenin yalnız kalacağı.. vs. tespitlerini yapıyordu.

Bu yazı üzerine "Milliyet" de yasaklandı. Metin Toker ve yazıişleri müdürü sorguya çekildi. Aynı şekilde DYP başkanının bir demecini yayınlayan "Nokta" dergisinin yayını yasaklandı, dergi toplatıldı, vs.

Bütün bunlar bir yandan cuntanın eski sivil siyasi kadroları — tabii bunların cuntanın doğrudan güdümüne girmeyen kesimlerini— tasfiyeye kararlı olduğunu gösterirken; cuntayla eski sivil siyasi kadrolar ve onları savunanlar arasında siyasi çelişmelerin sertleştiğini de gösteriyordu.

****

DALAŞMA HAKİM SINIFLARIN KENDİ İÇİNDE FAŞİST DİKTATÖRLÜĞÜN NASIL SÜRDÜRÜLECEĞİ KONUSUNDA BİR DALAŞMADIR!

****

Bugün su yüzüne çıkan, cuntayı hakim sınıfların bir dizi siyasetçisine ve onların savunucularına karşı sert tedbirlere zorlayan çelişmeler hakim sınıfların temsilcilerinin kendi aralarındaki çelişmeler - dir. Çelişme hiçbir şekilde demokrasi yanlıları ile, demokrasiye karşı olanlar arasında, vb. bir çelişme değildir.

SODEP'in ve DYP'nin seçimlere katılması veya katılmaması hiçbir şekilde ülkemizde demokrasi olduğunun veya olmadığının işareti değildir. Yasaklanan BTP, seçimlere katılması engellenen DYP ve SODEP aynı doğrudan cunta güdümündeki partiler gibi, ve cuntanın göz yumduğu Anavatan Partisi gibi hakim sınıfların partileridir. Siyasi olarak bu partilerin tümü 12 Eylül operasyonunun azılı savunucusudur. Bu partilerin tümü işçi sınıfına, emekçi halka, Kürt milletine, Türk olmayan milliyetlere azgın saldırıları desteklemektedir. Bunlar ülkemizde işçi sınıfının ve emekçi halkın özgür örgütlenmesinin düşmanıdırlar.SODEP ve DYP de faşist devlet iktidarının savunucusudur! Sorun faşist diktatörlüğün en iyi hangi biçimde sürdürüleceği sorunudur. Tartışma budur!

Cunta en az 5 yıl daha kendi kadroları ile iktidarı elinde tutmak istemektedir. Ona göre devletin "yüksek menfaatleri" bunu gerektirmektedir. Diğerlerine göre ise cunta görevini esas olarak yapmıştır. Artık sivil kadrolar yeniden işbaşına gelebilir! Birinin faşizm üzerine örttüğü parlamenter demokrasi maskesi çok kabadır!En kör gözler bile bunun demokrasi diye adlandırılmasının sahtekarlık olabileceğini görebilir. Diğerleri bu örtünün biraz daha düzgün geçirilmesini istiyorlar. Ve öyle olduğu zaman "iktidar" olmanın nimetlerinden kendilerinin daha çok yararlanabileceğini umuyorlar. Çatışma budur.

İşçi sınıfı açısından, emekçi yığınlar açısından bunların her ikisi de birbirinden kötüdür! Bunlar arasında lehinde tercih yapılacak bir yan yoktur. Bunlar arasındaki çelişmeler kuşkusuz işçi sınıfı ve emekçi yığınlar açısından —eğer doğru kullanılabilirse— yararlar sağlayabilir.Ama bugün işçi sınıfı ve emekçi halk hareketinin bilinç ve örgütlülük seviyesi, bunlardan işçi sınıfı lehine, emekçi yığınlar lehine yararlanılmasını da mümkün kılmıyor. Yararlanma adına çeşitli revizyonist ve oportünistler çatışan taraflardan birini , "cuntanın saldırdıklarını" sanki onlar demokrasi savunucusu imiş gibi göstererek; gerçekte işçi sınıfı ve emekçilerin etkiledikleri kesimlerini hakim sınıfların bu temsilcilerinin kuyruğuna takıyor.

Buna en açık örnekleri TKP'nin İ.Bilen takımı, "Türkiye Postası" adlı gazetede veriyor. Bu gazetede son sayılardaki tüm yorumlarda "cuntaya karşı cephe"nin "genişletilmesi" çabaları merkezde duruyor.

İşte birkaç örnek: Türkiye Postası'nın 9. sayısında Ahmet Kardan imzalı bir yazıda ("Bizim sorumluluğumuz"), AP yönetici-

lerine şöyle ders veriliyor:

"Çanakkale'den boğazı seyreden Demirel'in, 12 Eylül darbesini bizzat kendi elleriyle hazırlamış olan AP yöneticilerinin çıkartacakları zengin dersler var. Çorum konuşmasında Kenan Evren kapatılan BTP kurucularını bile hainlikle suçladı. 6 Kasım'da yapılacak seçimler yaklaştıkça 'vatan hainleri' sayısındaki bu hızlı artış, 'Milli Güvenlik Konseyine yardımcı olmak lazım' diye diye bu günlere gelmiş olan herkesi düşündürmelidir."

Aynı sayıda Oya Baydar "Demirel Çanakkale'den Boğazı seyrederken" başlıklı yazıda 12 Eylül cuntasını Demirel ve benzerlerinin çağırdığı, ve fakat "canavar" doğduktan sonra "ebelerini de yutuverdiği" tespitini yaptıktan sonra "işçi sınıfının örgütlü kesimleri, demokrasi güçleri" nin (Siz Rus sosyal emperyalizminin uşağı TKP anlayın! —YN) "bir askersel darbe durumunda bırakalım Ecevitleri, Demirellerin bile kendilerini kurtaramayacaklarını defalarca vurguladıkları"nı açıklıyor!

Aydın Engin "Şimdi daha geniş .. şimdi daha zor" başlıklı yazıda, "şimdi daha geniş bir cephe var cuntanın karşısında.DESTEKLENİLECEK VE DESTEK ALINABİLECEK toplumsal güçlerden oluşan bir cephe" diyor!

Bu karşı-devrimcilerin, Karşı-Devrimin bir kesimine "demokrat" süsü verip cephe çağrıları yapmaları aslında yadırgatıcı birşey değildir! Onların bu "cephe"si(!) karşı-devrimcilerin cephesidir! Cuntadan umudu kesen T"K"P'nin şimdi kuyruğunu AP ve CHP'ye sallama cephesidir! O kadar!

Ama "cepheyi genişleten"(!) yalnızca bu karşı-devrimciler değil!

Dev-Yol'un görüşlerinin geniş çapta propagandasını yapan "Demokrat Türkiye" adlı bir gazetede son dönemde yayınlanan bir dizi imzasız yazıda da "Cunta"ya karşı olma adına, cuntanın saldırdığı kesimlerin demokratlığına övgüler düzülmeye başlandı. Demirel'in hiç olmadı "halkın dört yılda bir gerçekten(!!!! —YN) siyasete doğrudan katılmasından" yana olduğu, vb. keşfedildi. ("Demokrat Türkiye, S.18, s.2)

Bu da aslında fazla şaşırtıcı değildir. Cuntaya karşı mücadeleyi herşey görmenin mantıki sonucu, onun saldırdıklarını muhtemel müttefik görmektir. Muhtemel müttefiklerle birleşebilmenin, daha doğrusu onların kuyruğuna takılabilmenin ideolojik hazırlığı ise, onların en azından demokrat bazı yanlarının keşfedilmesidir!

Hayır... Hayır... Sorunlara devrim açısından yaklaşanlar; cuntaya karşı mücadeleyi devrim mücadelesinin bir parçası olarak görenler açısından genişleyen "cephe" filan yoktur! Sadece hakim sınıfların çeşitli siyasi temsilcileri arasında sertleşen bir iktidar dalaşması vardır.Bu iktidar dalaşı komünistler açısından bugünkü şartlarda yalnızca demokrasi sahtekarlığını teşhir etmede kullanılabilecek bir araçtır! O kadar!

Cuntanın kaba örtülü faşist demokrasisine karşı bizim daha inceltilmiş bir örtüyü, onun savunucularını savunma diye bir sorunumuz yoktur!

Türkiye'de "demokrasi" ne cuntanın; ne onun güdümlü partilerinin, ne de bugün cuntanın saldırdığı AP, CHP'nin devamı olan hakim sınıf partilerinin işidir!

Bunların tümü ülkemizde komprador patron-ağa faşist devletinin savunucusudur. Bunların tümü şu veya bu biçimde faşizmin uygulayıcısı olmuştur, ve olacaktır.

Ülkemizde demokrasiyi; işçi sınıfı ve emekçi kitleler için demokrasiyi kazanmak için bir tek yol vardır:

İşçi sınıfı önderliğinde; işçilerin, köylülerin, tüm emekçi halkın anti-emperyalist demokratik devrimi ile; komprador patron-ağa devletini yıkmak; işçilerin, köylülerin demokratik diktatörlüğünü kurmak!

Böyle bir diktatörlük; insanın insan tarafından sömürülmesine son verecek olan sosyalist devrimin; proletarya diktatörlüğünü kurmanın, proletarya diktatörlüğü altında Komünizme ilerlemenin yolunu açmak için tek yoldur!

Böyle bir devrimin zaferi için mutlak önşart olan, Marksizm-Leninizm silahı ile donanmış bir Bolşevik Partinin varlığıdır.

İşte bugünün komünistler açısından esas görevi ne idüğü belirsiz cephelerde burjuvazinin hangi kesiminin peşine takılmanın hesabını yapma anlamına gelen "ince taktikler" peşinde koşmak değil; böyle bir partinin yaratılması çalışmasına dört elle sarılmaktır!

İ. Kaner

25.8.1983

(Baştarafı 1. sayfada)

İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİĞİNDE ŞİLİ HALKI ER GEÇ YENECEKTİR!

Allende hükümeti yabancı tekellerin millileştirilmesi, toprak reformu, emekçilerin sosyal durumlarını düzeltmek için bir takım girişimleri gerçekleştirmenin mümkün olduğunu; seçim zaferine dayanarak, sanıyordu. Öyle ya, demokratik oyunun kuralları içinde "iktidar"a gelmişti! Allende hükümeti işçi sınıfı ve emekçi kitleleri reform türküleri ile uyuttu. Hükümete gelmenin, iktidara gelmek demek olmadığını kitlelere anlatıp, kitleleri silahlandıracak, ve Karşı-Devrime karşı harekete geçirecek yerde; kitlelerin silahlanmasını talep eden devrimci güçlere saldırdı.

Başta Şili'de çıkarları önemli ölçüde sarsılma tehlikeleri ile karşı karşıya kalan Amerikan emperyalizmi olmak üzere, emperyalizm açısından, onun Şili'deki azılı uşakları açısından seçimle işbaşına gelmiş reformcu bir hükümet bile tahammül edilebilir birşey değildi. Allende önderliğinde "Halk Birliği" hükümeti işbaşına geldikten hemen sonra sistemli olarak bu hükümetin devrilmesi planları da gündeme geldi.

Şili'ye verilen krediler derhal kesildi. Emperyalizme bağımlı ülke ekonomisi bütünüyle felç edilmeye çalışıldı. Ülkede geniş bir kesimi oluşturan küçük burjuvazi Allende hükümetine karşı kışkırtıldı. Küçük burjuvazinin bir dizi grev eylemi, özellikle taşımacılık sektöründeki grevler, zaten önemli ölçüde felç olmuş ekonomiyi bütünüyle işlemez hale getirdi. Artık Allende hükümetinin "armut piş, ağzıma düş" misali bir darbe ile devrilmesinin şartları oluşmuştu. Ve darbe söylentileri herkesin ağzında idi. Böyle bir ortamda reformist Allende, sonraki darbenin şefi genel kurmay başkanı Pinochet'in ve Şili ordusunun demokrasiye bağlılığı üzerine nutuklar atıyordu.

Barışçı yoldan sosyalizme geçileceği hayali peşinde koşan, bunu yaygınlaştıran Allende, bu hayalinin bedelini 11 Eylül 1973'te darbecilere karşı Başkanlık Sarayında umutsuz silahlı direniş içinde canıyla ödedi.

Ama bu reformist, revizyonist hayallerin bedeli yalnızca Allende tarafından ödenmedi. Darbeye reformist ve revizyonistlerin marifeti ile hazırlıksız yakalanan işçi sınıfı; yoksul köylüler, binlerce demokrat devrimci; yiğitçe direnmelerine rağmen, hazırlıklı ve dişinden tırnağına silahlı olan darbeciler tarafından ağır bir yenilgiye uğratıldılar. Binlerle direnişçi öldürüldü, yüzbinlerle demokrat devrimci zindanlara atıldı. Öyle ki, zindanlar yetmedi; stadyumlar zindan haline getirildi.

Revizyonist, reformist "barışçı geçiş" denemesi, onbinlerle ölü, yüzbinlerle esir pahasına 11 Eylül 1973 darbesiyle Şili topraklarına gömüldü.

Şili halkı revizyonist-reformistlerin yaydığı hayallerin sonucunda geçici, ama ağır bir yenilgiye uğradı.

Darbeden sonra Şili son dönemde gördüğü en yoğun faşist terör dalgası tarafından kaplandı. Ülkemizde 12 Eylül 1980 sonrası yaşanan olayların benzerleri; belki çok daha yoğun bir biçimde 1973 11 Eylül'ünden sonra Şili'de yaşandı.

Direnen işçilerin fabrikaları bombalandı; direnen gecekondu semtleri yerle bir edildi. Üniversiteler karakol haline; kışla haline getirildi.

Burjuva anlamda bile en küçük bir muhalefete izin verilmedi. Bütün partiler yasaklandı.

Darbeciler, aynı 1980 12 Eylül'ü sonrasında Türkiye'de cunta şeflerinin açıkladığı gibi; Şili'de demokrasinin işlemez hale geldiğini; demokrasinin yeniden işleyebilir hale gelmesi için yaptıkları operasyonun gerekli olduğu açıklamalarını yaptılar.

Emperyalistleri, ve onların uşaklarını korkutan, işçi sınıfının ve halk yığınlarının reformist Allende hükümetinin verdiğiyle yetinmemesi, daha ileri gitmesiydi.

Başta ABD emperyalistleri olmak üzere, emperyalistler ve uşakları böyle bir tehlikeyi kısa yoldan engellemenin yolu olarak askeri darbeyi gördüler. Ve sarsılan iktidarlarını; tehlikeye düşen iktidarlarını sağlamlaştırmak için 11 Eylül 1973 darbesini gerçekleştirdiler.

Darbeciler Şili'de misli görülmemiş bir faşist terörle "iç barış"ı sağladıktan sonra — yani sömürü huzurunu yeniden tesis ettikten sonra— Şili'de Allende hükümeti döneminde felç olan ekonomiyi "kurtarma" operasyonuna giriştiler. Bizdeki 24 Ocak kararlarına benzer kararlar işçilerin grev hakkının zorla elinden alındığı Şili'de uygulanmaya başlandı. Kısa sürede açılan kredi muslukları ile, talanı serbest bırakan monetarist siyaset birleşince; Pinochet hükümetinin ilk yıllarında ekonomide yapay bir düzelde görüldü. Bu düzelme işçilerin, emekçilerin satınalma gücünün olağan-üstü düşmesi pahasına, borçların kısa sürede olağanüstü artması pahasına; olağanüstü kar lar eden birkaç tekel dışındaki sermaye kesimlerinin; özellikle küçük sermayedarların da yokolması pahasına olan, yapay bir düzelme idi.

Nitekim 1978'den bu yana Şili ekonomisi hızla başaşağı gitmeye, yapay düzelmenin ne pahasına olduğu görülmeye başlandı.

Öyle ki, başlangıçta Pinochet rejiminin kitle temelini oluşturan küçük burjuvazi de rejime karşı tavır takınmaya başladı.

Pinochet rejimi; aynı Türkiye'de cuntacıların yaptığı gibi, kendine legal bir görünüm vermek için bir anayasa hazırlatıp, bunu güya halk oyuna sundu. Türkiye'de Anayasa oylamasında olduğu gibi süngü zoru ile sandık başına götürülen halkın "büyük çoğunluğu" bu Anayasa dayatmasını "kabul etmek" zorunda bırakıldı.

Pinochet rejimi; halkın direnişine son suza dek son verdiğini sanıyor, kendini çok sağlam hissediyordu. Gerçekten de tam 10 yıl boyunca dışardan bakıldığında Şili'de "herşey sakin", "herşey kontrol altında" bir görünüm içinde idi. Ama bu sadece dış görünüş idi. Pinochet rejimi halkın, işçi sınıfının, emekçilerin hiçbir sorunu nu çözmemiş; Pinochet rejimi altında işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin hayat şartları olaganüstü ölçüde bozulmuştu. İşçi sınıfının ve emekçilerin elinden her türlü demokratik hakları da alınmıştı. İşçi sınıfı ve emekçi halk Pinochet rejiminin can düşmanı olduğunu görüyor, her gün yaşıyordu. On yıl boyunca işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin illegal ve yarı-legal sendikal örgütlenmeleri önemli mesafeler kaydetti. 1983'e gelindiğinde artık bir dizi illegal, yarı-legal sendika işçi sınıfının önemli bir bölümünü bir eylemde harekete geçirebilecek duruma gelmişti.

Pinochet rejiminin kitle tabanını oluşturan küçük burjuvazi de önemli ölçüde Pinochet'den uzaklaşmıştı.

Bütün bu olgular 10 yıl süren sessizliğin, ilk bakışta "birdenbire" bozulmasını anlaşılabilir hale getirmektedir.

İlk defa Mayıs 1983'te bir dizi sendika, ve muhalif örgüt; kitleleri "Milli Protesto Günü" adı altında çeşitli eylemlere çağırdı. Pinochet rejiminin sokağa çıkma yasağına rağmen bu ilk protesto günü bir dizi grev, gösteri yürüyüşü, vb. oldu. Saldırılar; bu saldırılar sırasında ölenler, yaralananlar; aynı gösterilerin her ayın 10'u civarında yinelenmesini; hem de çok daha güçlü bir şekilde yinelenmesini engellemedi, engelleyemiyor.

En son olarak Ağustos ayının 11/12'sindeki grevler ve geniş kitle gösterilerinde sadece Santiago'da ölü sayısının 20'nin üzerinde olması, buna rağmen gösterilerin durmaması; göstericiler adına konuşanların gösteriler sonrasında bu gösterilerin "Pinochet devrilene dek" süreceğini açıklaması; artık Şili'deki mezar sessizliğinin kesinlikle bozulduğunun; sağlam görünen Pinochet rejiminin aylarının sayılı olduğunun kesin habercisidirler.

Protesto günlerinde **işçi sınıfı** çok açık olarak; **toplumun en devrimci sınıfı** olduğunu bir kez daha göstermiştir. Pinochet'e karşı muhalefetin esas gücünü açık bir şekilde işçi sınıfı oluşturmaktadır.

Ne var ki; işçi sınıfı adına layık bir komünist partisi önderliğinde değildir. İşçi sınıfı esasta reformistlerin, revizyonistlerin, ve Pinochet rejimine karşı olan burjuva/küçük-burjuva muhalefetin elindedir.

Bugünkü "anti-Pinochet" hareket, ülkemizde "anti-cunta" hareketi gibi, hedefini cuntayı devirmek, yerine ne idüğü belirsiz bir "demokrasi" kurmakla sınırlamaktadır. Kitlelere hedef olarak emperyalizm ve onun uşaklarının iktidarı değil, onların sadece bir iktidar biçimi olan cunta iktidarı gösterilmektedir. Pinochet gidicidir! Onun yıkılması kuşkusuz işçi sınıfı devrimcileri; işçi sınıfı ve emekçi halk açısından bir zafer olacak; ve mücadele şartları daha olumlu hale gelecektir. Ama Pinochet'in devrilmesi demek, Şili'de emperyalizmin hakimiyetine son vermek demek değildir.

Bugün komünistlerin görevi, propagandalarında bu gerçeği merkeze koymak; ve Pinochet'e karşı burjuva-reformist, revizyonist muhalefeti işçi sınıfı içinde teşhir etmeye çalışmaktır.

Şili örneğinden bizim öğreneceğimiz çok şey vardır.

Bunlara bir yenisi daha katılmıştır!

Şili örneği son gelişmelerle çok açık bir şekilde; faşist baskı yöntemleri ve demagoji ile halkın susturulmasının geçici olduğunu; işçi sınıfı ve halk yığınlarının mutlaka harekete geçeceğini bir kez daha göstermiştir!

Sorun komünistler için şimdiden buna hazırlanmaktır. Bugün bunun için yapılması gerekli olan, Bolşevik Partinin inşası görevlerine dört elle sarılmaktır.

23.8.1983

(Baştarafı 1. sayfada)

TÜRK FAŞİSTLERİ ERMENİ MİLLİYETÇİLERİNİN EYLEMLERİNİ IRKÇILIĞI KÖRÜKLEMEK İÇİN KULLANIYOR

Temmuz ayı içinde; Lozan Antlaşmasının 60. yıldönümünde İsviçre'de bir "Ermeni Kongresi" toplandı. Dünyanın çeşitli yerlerinden gelen çeşitli milliyetçi örgütlere mensup delegeler; Ermeni sorunu ile ilgili tartıştılar, çeşitli kararlar aldılar.

Bütün bu sebeplerle "Ermeni meselesi" Temmuz-Ağustos ayları içinde Türkiye kamu oyunu en çok ilgilendiren konulardan biri olma durumunu korudu.

Hakim sınıflar, boyalı basınları, TRT-leri ve ellerindeki tüm imkanlarla Türkiye'de Ermeni düşmanlığını; Türk ırkçılığını yaymak için bu gelişmeleri kullandılar. Basın-yayın organları ırkçılık ile doldu taştı.

Önce Cunta şefi Evren, "Bizim de sabrımızın sonu vardır" sözleri ile ilk işareti verdi.

Orly eyleminin hemen ardından, sahibinin sesi Dışişleri Bakanı Türkmen, Evren'i şöyle ilerletti:

> " Tarihi tahrif ederek Turkiye'ye karşı kanlı eylemlerine mesned arayan Ermeni orgutleri, gunumuzun en korkunç soykırım orneğini vermektedirler. Bu suçlarının cezasını en ağır bir şekilde odeyecekleri muhakkaktır. Turk milletinin şimdiye kadar gösterdiği sabır ne kadar buyukse, sillesi de o derece ağır olacaktır."

Evet, Türk hakim sınıflarının sözcülerinin mantığına göre yüzbinlerle Ermeni'nin planlı bir şekilde topraklarından sürülmesi ve yokedilmesi katiyen "soykırımı" değildir. Bunu söylemek tarihi tahrif etmektir. Ama Orly havaalanında bavul içinde bomba patlatmak "en korkunç soykırım" örneğidir! Yüzsüzlüğün, gerçeklerin tersyüz edilmesinin bu kadarı az görülür. Ama görülür. İşte örneği: Türkiye Cumhuriyeti Dışişleri Bakanı!

Resmi Türk ağızlarının bu tavırları, tabii izleyicilerini gayrı-resmi ağızlarda derhal buldu.

Brüksel ve Orly eylemlerinden sonra Ermeni milliyetçilerine hep bir ağızdan "köpekler" diyen Türk basını; Portekiz'deki Elçilik baskını sonrasında Ermeni eylemcilerinin ölmesini renkli resimlerle, büyük "Yine kurban verdik ama... köpekler bu kez geberdi" ("Hürriyet")
"Bu defa yanlarına kalmadı"("Tercüman")
vb. başlıklarla verdiler.

****

"TÜRK KANI" TARTIŞMASI!

****

Ermeni milliyetçilerinin eylemleri, hakim sınıfların, kafaları onyıllardır Türk milliyetçiliği, Kemalizm ağusu ile yıkanmış kitleleri kışkırtmaları için kullandıkları araçlar haline geliyor.

Onlar bu gibi eylemler sonrasında; devrimci ve komünistlerin "Ermenilerle işbirliği" yaptıkları iddiaları ile, güya devrimci ve komünistleri karalamaya çalışıyorlar.

Bu noktada da Brüksel, Orly ve Lizbon eylemlerinin ardından "Ermenilerle işbirliği" hakim sınıfların boyalı basını tarafından yine gündeme getirildi.

İşareti yine Evren Niğde'de yaptığı bir konuşmada şöyle verdi:

> "Turkiye'yi bu hale getiren anarşistlerin, bugun Turkiye'ye karşı bir nevi savaş açmış ve kalleşçe, kahpece masum kişileri kadın ve çocuk demeden oldurebilen Ermeni tedhiş orgutleri ile birlikte işbirliği yaptıklarını ibretle ve esefle görüyoruz. Onlara ben nasıl Turk derim? Sizler de buradan kaçan bu vatan hainlerine Turk diyebilir misiniz? Ben onların kanlarında Türk kanı olduğundan şüpheliyim."

Biz devrimci ve komünistler; Türk, Kürt, Arap, Ermeni, Alman, İngiliz, vb. olmanın ötesinde, şu veya bu milliyetten olmanın ötesinde, ve öncelikle, devrimci ve komünistiz; proleteriz! Ve bizi bütün dünyada birleştiren işte budur! Kan ve kafatasına bakıp değerlendirme yapmaya kalkanlar her zaman faşistler; ırkçılar olmuştur.

Askeri faşist cuntanın, şimdi sivil giyinen şefinin bu sözleri, "Hürriyet"te devamını "İçimizdeki hainler" yazısında buldu. "Hürriyet" bu yazısında büyük bir pişkinlikle Türkiyeli devrimci örgütler için de yer almış olan Ermeni milliyetinden bütün devrimcileri, sanki ASALA militanı imiş ya da ASALA ile işbirliği içinde imiş gibi gösteriyordu. Çözülmüş, teslim olmuş Ali Haydar Akgün gibi döneklerin şahitliği ile burjuvazi, amaçları, araçları birbiri ile uyuşmayan örgütleri sıkı işbirliği içinde gösteriyordu. O kadar ki; bugün Rus sosyal emperyalizmine karşı tavrı açık olan TKP/ML(B)'nin görüşlerini savunan bir komünisti bile; burjuvazi boyalı basınında Suriye'de "TİKKO militanlarının Sovyet subayları tarafından eğitilmeleri" yönünde anlaşma yaptıracak kadar saçmalıyordu! Ama ne gam! Maksat kitlenin kışkırtılmışlığından yararlanmak olduktan sonra, burjuvazi için herşey mübahtır!!

"Tercüman", "'Hürriyet' refikinden" geride kalmamak için çok daha dehşetengiz gerçekleri; bu arada Andropov'un Ermeni olduğunu açıklıyordu! Böylece "Ermeni terörü arkasındaki güç" şıp diye çıkıveriyor-

du ortaya!

Bu kadar da olur mu demeyin! Geri bıraktırılmış bir ülkede, gazeteciliğin düzeyinin bu olması kimseyi şaşırtmamalı!

****

AÇIK MİSİLLEME KIŞKIRTMALARI

****

Ama ırkçılığın kışkırtılması bunlarla bitmiyor. Her Ermeni eyleminden sonra olduğu gibi, bu eylemlerden sonra da ortalığı "misilleme" talepleri sardı.

Türkmen'in "sillemiz ağır olacaktır" sözlerini; cuntanın açıkça desteklediği MDP'nin başkanı Sunalp:

> " Türkiye cumhuriyeti devleti bu çetelerle muhatap olamaz. Bu çetelerle yapılacak fiili mucadele, devlete bağlı olmayan unsurlar tarafından yürütülebilir."

sözleri ile açıklıyor; sillenin(!) nasıl olması gerektiği konusunda taktik(!) veriyordu.

Lizbon eyleminin duyulduğu gün; Washington'da bir Ermeni işadamının otomobiline konan bir bombayla havaya uçtuğu haberi de Türk gazetelerinde yorumsuz olarak yer alıyordu.

Bu haberin ertesi günü Rauf Tamer,"Tercüman"daki köşesinde şunları yazıyordu:

> " İsteyen ayıplasın ama söyleyeceğim...
> Dunku gazetelerde 'Los Angeles'deki bir Ermeni iş adamının arabayla beraber havaya uçurulduğu' haberi yer alınca dikkat ettim, aşina çehrelerin hepsini bir umut pırıltısı kapladı...
> ...
> Yalan da olsa 'evet... bir misilleme bu' dememizi bekliyorlardı.
> Rahatlayacaklardı.
> Ferahlayacaklardı.
> Yüreklerine su serpilecekti...
> ... Milletimi tanıyorum.
> Nelere ihtiyacımız olduğunu biliyorum.
> Hangi duyguların takviye edilmesi gerektiğini seziyorum.
> Zamanlama mühimdir...
> 'Sabrımız tukenmez değildir' sozu sadece balyoz gibi inmekle kalmadı tedhişçilerin kafasına.
> Taşkın duygularımıza da ilaç gibi geldi."

"Hürriyet" ise açık misilleme kışkırtmasını "Belalarını buluyorlar" başlıklı bir yazıda şöyle yapıyordu:

> " Ermeni tedhiş örgütleri, başlarına gelen 'belalar' - dan dolayı, 'Türk gizli ajanları'nı suçluyorlar. Türk yetkili kaynakları ise bu suçlamaları, 'yoruma değmez' diyerek yanıtlıyorlar.
> Türk diplomatlarına ve yurtdışındaki görevlilerine yoneltilen Ermeni tedhişinin döktüğü kanın yerde kalmayacağının, en yetkili ağızlardan soylenmiş olması, tedhişçilerin, başlarına gelenlerden Türkiye'yi suçlamalarına sebep oluyor.
> Son sekiz ay içerisinde, cezalarını bulan Ermeni tedhişçilerin listesi ve onlarla ilgili olaylar şöyle:
>
> 1. Nubar Yalımyan, 5 Kasım 1982'de, Hollanda'nın Utrecht kentında öldürüldü. 'Roze Yalım' ismiyle anılan Silopi doğumlu bu kişinin ölümünde, 'Türk parmağı' olduğunu one süren Türk düşmanı Ermeniler, bu münasebetle çeşitli gosteriler yaptılar.
> 2. Sako ve Vahe Hudaverdiyan isimli iki Ermeni tedhişçi, 8 Aralık 1982 günü Atina'da ağır yaralandı.Fransız haber ajansı AFP Atina bürosuna telefon eden bir ASALA sözcüsü, ikisinin de ASALA militanı olduğunu bildirdi. Olaylardan, Türk 'özel komandolarını' sorumlu tuttuklarını bildirdi.
> 3. ASALA 25 Aralık 1982'de Yunan basınına gönderdiği bildiride, 24 Aralık günü iki örgut mensubunun Beyrut'ta 'Türk gizli servisleri'ne mensup ajanlarıyla çatıştığını, bunlardan Minas Bedros Simoniyan'ın öldürüldüğünü, diğerinin ise ağır surette yaralandığını öne sürdü.
> 4. Ermeni Taşnak Partisi Merkez Komitesi üyesi Abdurrahman Aşçıyan, 29 Aralık 1982 günü Beyrut'ta kaçırıldı. Taşnak Partisi, Aşçıyan'ın 'Türk gizli servisleri' tarafından kaçırıldığını iddia edip, Lübnan ve Fransa'da geniş gosteriler yaptı.
> 5. ASALA, 23 Mart 1983'te Kıbrıs Rum basınında yayınlattığı bir haberde, 12 Mart günü Garabet Bababesyan isimli bir Ermeni tedhişçinin, Türk ajanlarınca yokedildiğini iddia etti.
> 6. New York'ta yayınlanan 'Armenian Reporter' gazetesi, 12 Mayıs 1983 tarihli sayısında, Vartan Kasperiyan isimli Ermeni tedhişçinin, Nisan ayı içinde Beyrut'taki evi önünde Türk ajanlarınca öldürüldüğünü bildirdi.
> 7. Fransız MNA örgutü lideri ve ASALA eğilimli Ara Toranyan'ın arabasına yerleştirilen, sonra tesadüfen görulüp etkisiz hale getirilen bombanın da Türk ajanlarınca konulduğu öne suruldu.
> 8. Los Angeles'ta 15 Kasım'da Kirkor Bestecıyan isimli, 29 yaşındaki bir Ermeni ile, 5 Temmuz'da da 23 yaşındaki Hasmık Aga Sarkisyan öldürüldü.
> 9. Los Angeles'ta 13 Temmuz 1983 gecesi, bir otomobile konan bomba patladı. Viktor Ruben Kalustyan isimli 42 yaşında zengin bir Ermeni öldü.
> Bunlar Ermeniler'in başına gelen belalar..."

Türk hakim sınıfları bu gibi listelerle gayri-resmi bir şekilde Ermeni milliyetinden kişilerin (ki bunlardan birincisinin bir TKP/ML sempatizanı olduğunu biliyoruz, bkz. BP S.3-4) öldürülmesinin sorumluluğunu üstleniyor; Ermenilere gözdağı veriyor.

Bu misilleme kışkırtmalarının yurt dışındaki milliyetçi Türk işçileri içinde verimli toprağa düştüğü de bir gerçektir.

****

IRKÇI KIŞKIRTMALARA BİR KAÇ ÖRNEK DAHA

****

Azılı ırkçı Tahsin Öztin, "Biz sabırlıyızdır" başlıklı yazısında şöyle diyor:

> " Ve sundan da haberleri yok...
> Bir tükürükle hepsini boğacağımızdan.
> Var mı tarihte Rum'un, Ermeni'nin zaferi Türk'e karşı?.
> Var mı tarihte, Arapların ve Filistinlilerin Türkleri mağlup ettikleri?
> Allah gostermesin derim. O Kıbrıs Rum kesiminden karıştıracağınız halt hepinizi tuz buz eder. Rum'un R'sı, Ermeni'nin E'si, Arap'ın A'sı, Filistin'in F'si bile kalmaz. Dunyaya geldiğinize pişman olursunuz.
> Sizler de sayın Arap ve Filistinli kahramanlar abdestsiz gidersiniz öbür dünyaya.
> Biz sabırlıyızdır. Küçüğe, gariba silah çekmeyiz,ama bize sataşanı da affetmeyiz."

Bir başka yazısında aynı kişi şu LAFLARI ediyor:

> " Nedir uluslararası Ermeni Kongresi?
> Hangi ulus var içlerinde de uluslararası oluyor? Sen sığın Fransa'ya, sığın Belçika'ya, Hollanda, İsviçre'ye, Amerika'ya azınlık diye, sonra çık ortaya uluslararası ol!

Aklını başına almazsan, şuur ve mantığa dönmez isen, tuttuğun cinayetlerinden sapmazsan, Avrupa'nın bir sakızı var ağızlarında 'insan hakları' diye, biz onu bir çiğnersek o zaman anlarsın dunyayı.
Diğer ülkeleri de uyarıyoruz, 'bu zıpçıktıları zapta rapta alın' diye.
Bir Orly olayı gibi, Esenboğa gibi, Kapalıçarşı gibi olaylar artık bardak taşıracaktır bilesiniz.
Biz 'dalga' dedik. Sonras bizleri değil, sizleri ilgilendirir."

Aynı Naziler gibi, kendi ırkını üstün gören; diğer milletlerden insanlara yaklaşımı en iyimser halde onları "küçük", "garip" görmek olan bu kafaların sahipleri - nin, fırsatını bulduklarında neler yapabileceklerini yüzyılın ilk soykırımında Enver-Talat-Cemal paşalar önderliğinde İttihat ve Terakki iktidarı göstermiştir.

Sen önce bir milletin millet olarak varlığını yok et! Onu derhal ölüm; ya da göç ve ölüm tercihleri karşısında bırak;sonra "Hangi ulus var da içlerinde, uluslararası oluyor?" de! Ahlaksızlığın, utanmazlığın bu kadarı da olur mu demeyin! Oluyor işte!

Ama sorun milliyetçilik, ırkçılık oldu mu; yalnızca Türkleri üstün ırk olarak gördüklerini **açıkça** ortaya koyanlar böyle konuşmuyor. Dünün "ünlü" güya "solcu" yazarları da bu koroya katılıyorlar. Şimdi bir kaç örnek de onlardan verelim.

"Milliyet"in Mehmet Barlas, "Fransa ve terörizm" başlıklı yazısında, Ermenilere destek verdiği için Fransa'ya bozuk atıp şöyle diyor:

" Bir Türk vatandaşı olarak, Fransa'yı 1930'ların Şikago'su gibi görüyoruz. Cinayete pirim veren bir ülke görünümünde Fransa... Katiller devletten ve polisten daha etkin...
Turistimiz gitmemeli bu ülkeye... Tüccarımız ticaret yapmamalı... Fransa şu anda insanlığın yüzkarasıdır."

Ona bu tavrı takındıran, Türk ırkçısı ideolojidir. Fransa emperyalist çıkarları gereği bugün Ermenileri desteklemeyi uygun görmektedir. Bu Türk milliyetçilerini çileden çıkarmaktadır.

Mehmet Barlas'ın bu "çok parlak" Fransa'yı boykot(!) fikri; "Hürriyet"te iyice gözü döndüğü anlaşılan Hasan Pulur'da devamını şöyle buluyor:

" En azından Ermeni asıllı Fransızlara vize koyamaz mıyız? Kimin soyadı 'Yan' ile bitiyorsa, vize olmadan Türkiye'ye giremez.
Olamaz mı?:
Devletler hukuku varmış, diplomatik ilişkiler mi varmış, şu mu varmış, bu mu varmış?
Varsın olsun, bunların hangisi masum Türk kanından daha kutsaldır?:
Verirsin notayı Fransa'ya 'Senin Ermeni asıllı vatandaşların benden vize almadan Turkiye'ye giremez' dersin, bakalım ne cevap verecek?
...
'Ararat Turizm Şirketi' Merkezi Paris'te.
Bilmeyenleriniz vardır: Ararat Ermenilerin Ağrı dağına taktıkları isimdir ve Ermenistan haritasında Ağrı dağı Ararat dağı diye geçer...
O halde?
Diyeceksiniz ki, bu kadar şekilcilik de fazla.
Hayır efendim fazla değil...
'Ararat adıyla gelecek turist eksik olsun!'
Onlar adı Marmara diye bizim turizm şirketini bombalayacaklar, ben Ararat'a tahammül edeceğim, niçin?
...
Artık lafın da, bu ince hesapların da çok geride kalmış olması lazım.
Dökülen Türk kanıdır, Türk kanı..."

Evet, turizm şirketinin adı Ararat ha! Vay alçaklar! Demek Ermeni propagandası yapıyorlar. Neden bombalamayalım yani?!? Yalnız Hasan Pulur'un Ararat bombalamak için Paris'lere filan gitmesine gerek yok! Cağaloğlu'nda "Milliyet" gazetesinin hemen 300 metre ilerisinde Ararat Yayınevi vardır. Neden bombalanmasın değil mi efendim!

Yalnız işin bir püf noktası var!Ararat Turizm şirketinin yüzde yüz "Türk kanı" taşıyan yöneticileri Ararat'ın bombalanmasına karşılar! Hasan Pulur efendiye yazdıkları mektupta itirazlarını şöyle dile getiriyorlar:

" 19.7.1983 tarihli Hürriyet gazetesinin 'Olaylar ve İnsanlar' köşesinde yayınlanan 'Artık laf bitmiş olmalı...' başlıklı yazınızı bir Türk vatandaşı olarak duygularınızı ve haklı infialinizi aynen paylaşarak okuduk. Ancak, acentemizle ilgili olarak verilen bilgilerin bir yanlış anlamadan kaynaklandığını zannediyor ve kamuoyunu bu konuda aydınlatmayı görev sayıyoruz.

1. Ararat-Tur 1974'te TTK hükümlerine göre kurulmuş, merkezi Paris'te değil, İstanbul'da bulunan bir Türk turizm şirketi olup ortakları da Ermenilikle uzaktan yakından bir ilişiği bulunmayan Mehmet Doğan, Sinan Kocapınar, Erol Akdoğu ve Ayşe Perister'dir.

2. Ararat adının Ermenilerin Ağrı dağına taktıkları isim olduğu doğru değildir. Bir kere isim Ermenice kökenli olmayıp 'Meydan Larousse' ansiklopedisinin birinci cilt 153. sayfasındaki 'Ağrı dağı' maddesinde kelimenin kökeni hakkında şu açıklama yer alır: 'Ağrı veya Eğri dağına daha önceleri Aravat adı verilirdi. Bu ad, bu bölgede yaşamış olan Urartu'ların Asur çivi yazılı kitabelerinde Uru-At-Ru şeklinde geçen adlarından alınmıştır... Ermenilerce de Masıs denilirdi.'
Bütün yabancı dillerde, en azından batı dillerinde, Ağrı dağı 'Ararat' olarak geçer. T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığının yabancı dillerde bastığı broşürlerde de Ağrı dağı için Ararat ismi kullanılmıştır. Esasen tamamen dış piyasaya yönelik turizm hizmeti veren acentemiz kurulurken de bütün dünya dillerinde bilinen bir isim özellikle aranmış ve bunlar arasında Ararat ismi tesadüfen ve art niyetsiz olarak seçilmiştir.

3. Buna karşılık, kelimenin etimolojik kökeninden ziyade bugünkü uluslararası siyasi platformda ifade ettiği anlamın önemli olduğu ileri sürülebilir ve bu ismi son zamanlarda Ermenilerin özellikle kullandıkları söylenebilir. Tamamen ihtisas sahamız dışında olan bu konuda fikir beyan edebilecek durumda değiliz. Ancak bu kelimenin tamamen tabu haline getirilmesinin Türkiye'nin çıkarlarına pratikte ne yönde hizmet edebileceği tartışma götürür düşüncesindeyiz. Nihayet Ağrı dağı Misak-ı Milli sınırları içindedir ve bütün dünya buna herhangi bir art niyet taşımaksızın Ararat demektedir.Bir avuç hayalperestin ulumasıyla kervan yolundan kalacak değildir. Yine de, şunu özellikle belirtmek isteriz ki bizim için ebed-müddet devletimizin yüce menfaatleri herşeyden önce gelir. Devlet politikası bu ismin değiştirilmesini icap ediyorsa biz ismimizi bir gunde değiştiririz.

4. Netice olarak, ARARAT-TUR, Ermenilikle hiçbir ilişiği olmayan, yılda 25 000 kişinin üzerinde yabancı turiste hizmet veren ve yıllık 2 milyon dolar civarında doviz girdisiyle ülkemiz ödemeler dengesine karınca kararınca katkıda bulunmaya çabalayan, yurdumuzun önde gelen seyahat acentelerinden biridir. Böyle halisane niyet ve çabalarla ülkemize getirilen turist neden 'eksik' olsun, sayın Pulur?"

Ama Hasan Pulur'un gerçekten gözü dönmüş! Nuh diyor, peygamber demiyor. O bu mektuba şöyle cevap veriyor:

" Bu uzun açıklamaya kısa cevabımız şudur:
Kelimenin sözcük veya ansiklopedi anlamları önemli değildir. Bunların ne anlamda kullanıldığı önemlidir.
Ermenilerin 'Ağrı dağı'na 'Ararat' dedikleri doğrudur.
Bugün Türkiye'yi parçalamayı hedef alan Ermeni terörünün ideolojik adı 'Araratizm'dir.
Ermeni Kongresinin yapıldığı Lozan şehrinde yayınlanan '24 Heures' gazetesi şu başlığı atmıştır:
'Siyonizmden sonra Araratizm mi?'
Bu başlığın yaptığı çağrışım şudur:
Dünya Yahudilerinin 1897'de, yine İsviçre'nin Basel şehrinde yaptıkları kongrenin adı 'Siyonist Kongresi'ydi.
Bu nereden geliyordu biliyor musunuz?
Filistin'deki 'Siyon Tepesi', Yahudiler için kutsal bir tepeydi, konferansa ve ideolojilerine bu tepenin adını vermişlerdi.
Siyonist ve Siyonizm...
Şimdi Ermenilerin de 'Ağrı dağı'na 'Ararat' demeleri bundandır.
Ararat ve Araratizm...
Son Ermeni Kongresinin tertibatları papaz Karnusyan'ın 1976'da yayınladığı kitabın adı nedir bilir misiniz?
'Ararat Platosuna Geri Dönüş'
Bizim bu konuda söyleyeceğimiz şudur:
Eğer tahammülümüz, Ermeni sloganı 'Ararat'a katlanacak kadar kuvvetliyse, buyurun tahammül edelim."

Hayır efendim, hayır! Tahammülümüz katiyen(!) Ermeni sloganı "Ararat"a katlanacak kadar kuvvetli değildir!!!

Esasında Türk devleti derhal bütün dünya devletlerine birer nota vererek, üzerinde Ararat yazan ne kadar harita ve küre varsa, derhal toplatılıp imha edilmesini talep etmeli! Bu talebi 48 saat içinde yerine getirmeyen devletlere savaş ilan etmelidir! Ermeni sorununun çözümü budur!!!

Artık Ermenilerin kullandığı bir kelimeyi bile gördüğünde, kırmızı görmüş boğaya dönenlerin yukardaki yollu ciddi(!) bir öneride bulunmamış olması gerçekten şaşırtıcıdır. Bu kafaya sahip olanların, çok değil 70-80 yıl önce neler yapabileceklerini; yaptıklarını tahmin etmek, bugün bu hezeyanları okuyunca zor olmaktan çıkıyor!

"Sol"cu, "sosyal-demokrat"(!) Ecevit hükümetinin Kültür Bakanlığını yapmış Talat Halman soruna şöyle yaklaşıyor:

" Hem nice insanımız şehit düşecek, hem devletimizin itibarı sarsılacak. Türk devleti, er geç bu soruna son vermek uğrunda birşeyler yapmalıdır. Bizim insanlarımız kurbanlık koyun değildir.
Devletin bir bildiği vardır."

1960'larda bir kuşak "solcu"nun yetişmesinde, yazdığı günlük makalelerle büyük payı olan Çetin Altan; Ermenilere karşı uygulanan soykırımından tek söz etmeden; Ermenilerin eylemlerini "korkunç vahşet" olarak nitelendiriyor. "Bu korkunç vahşetin mantığı nedir?" başlığı altındaki yazısında, "dostluk, kardeşlik" propagandası maskesi altında, Türk hükümetine şu öneriler de bulunuyor:

" Şiddet eylemleri sadece bizim değil, başka devletlerin de kapısını sık sık çalıyor. Örneğin İngiltere'nin, örneğin İsrail'in, hatta bazen ABD'nin... Ama onlar işe sadece öfke ve üzüntü sözleri ile karşılamamakta, bu alandaki uzmanları sayesinde, çok geniş, çok ince ve çok etkin önlemler alarak bir hayli başarmış görünmektedirler. Bu alanda bizim kendi deneyimlerimiz az geliyorsa, onların bu alandaki deneyimlerini incelemeyip biz de uygulayamaz mıyız acaba?"

Çetin Altan'ın "çok geniş, ince ve etkin önlemler" aldıkları için övdüğü, örnek alınmasını önerdiği devletler ilginçtir. İngiltere; bugün ayrılık için mücadele eden İrlanda'yı zorla kendine bağlı tutmak için sistemli terör uyguluyor! İsrail, işgal altındaki topraklarda Filistin'in Arap halkını; Türklerin Ermenileri "techir" ettiği gibi göçtüren(!), varlığı Filistin halkının şiddetle bastırılmasına bağlı ırkçı bir devlet. ABD, yer yer siyahların ayaklanmalarına sahne oluyor. Bu ayaklanmalar korkunç bir ırkçı terörle bastırılıyor. Çok sosyalist(!) Çetin Altan Bey'in unuttuğu bir örnek daha var: Güney Afrika! Çetin Altan'ın geldiği yer; ırkçılığın çok ince, geniş ve etkin uygulanması konusunda hakim sınıflara akıl hocalığıdır.

Bir zamanların "ihtilalci komünisti" Cengiz Çandar bey ise; "Cumhuriyet"te verdiği "haber"de kimin yanında olduğunu ortaya koyuyor:

Cengiz Çandar "haber"inde Ermeni kongresini toplayan papaz Karnusyan hakkında şu tespitleri yapıyor:

" Bir yandan Turkiye'ye diyalog öneriyor. Bir yandan Ermeniler ve Türkiye arasında, Yahudiler ve Nazi benzetmesi yaparak en basit esneklikten uzak görünüyor.
Gözunu Turkiye topraklarına dikmış."

Öyle ya, nasıl olur da; Ermeni katliamı, Nazilerin Yahudi katliamına benzetilebilir??? Bunu yapan herhalde "siyasi esneklikten yoksun"dur!!! Tabii Cengiz Çandar gibilerine göre bu böyledir. Gerçek ise şudur: Türk burjuvazisi, elindeki ilkel araç-gereçlerle bir milletin, millet olarak varlığına son vererek, Hitler Almanyasının "endüstriyel" hale getirdiği soykırımı konusunda ona örnek oluşturur! Bu tarihi gerçektir! Milliyetçiliğini örtmek için bu gerçeğin tespitini "siyasi esneklikten yoksun"luk olarak değerlendirenler; yerlerini çoktan seçmiş olan hainlerdir!

Ünlü "solcu" proflarımızdan Mümtaz Soysal beyefendi de(!) "Milliyet"teki köşesinde, Ermenilerin tarih tezlerinin "zaten" haksızlığını bir çırpıda tespit edip geçtikten sonra,

" 1974'te ne olmuştur ki, vaktiyle Osmanlılığa yönelen cinayetler birden bire cumhuriyetçi Türkiye'nin üzerine çullanmıştır?
Dünku, o tarih, Türkiye Cumhuriyeti'nin yıllarca sabrettikten ve 'la havle' çekip son dakikaya kadar efendice bekledikten sonra 'Osmanlı tokadı' attığı tarihtir.
Kıbrıs çıkartması, yakın geçmişimizin önemli bir dönüm noktasıdır.
Turkiye Cumhuriyeti ile görülecek hesapları olanlar için de."

diyor!

İşte "Türkiye Cumhuriyeti"ne yönelen cinayetlerin(!!!) sebebi size! Türkiye Cumhuriyeti Kıbrıs'ta "Osmanlı tokadı" atmıştır! Bir devletin devlet olarak varlığına son verilmesinin adı, Türk ırkçılarının ağzında "Osmanlı tokadı" atmaktır. Bu gibi kafalar proletarya yumruğunu tepelerine yemedikçe, daha çok "Osmanlı tokadı" atar! Bunun propagandasını yapar! Onların bu "tokat"larına son vermenin yolu, Türkiye'de komprador patron ağa devletini, işçi sınıfı önderliğinde demokratik halk devrimiyle yerle bir etmektir. Bu hedefi gerçekleştirmek için yapabileceğimizin en çoğunu yapmak görevdir.

****

SORUN NEDİR?

****

"Ermeni sorunu", Osmanlı devletinin son döneminde ortaya çıkan, ve Osmanlı devletinin çok uluslu bir devlet olmasından kaynaklanan bir sorundur. Osmanlı devletinin son dönemlerinde; kapitalizmin belli ölçülerde gelişmesi, buna paralel olarak uluslaşma sürecinin hızlanması; Osmanlı devleti içinde hakim ulus durumunda olan Türklere karşı —Osmanlı devletine karşı— bir çok ulusal ayaklanmanın temeli oldu. Osmanlı devleti ile çıkar çatışması içinde bulunan Rusya, İngiltere gibi devletler, bu dönemde Osmanlı devletine karşı ulusal temelde başlayan hareketlerden kendi çıkarları doğrultusunda yararlanmaya çalıştılar.

Ermeniler de o dönemde Osmanlı devletinin çatısı altında yaşayan; ve uluslaşma sürecine giren birçok topluluk gibi, Osmanlı devletinden ulusal haklar talep ettiler.

Islahat Fermanından sonra (ki bu fermanla müslümanlar ile "gayri-müslimler" yasa önünde eşit hale getiriliyordu) Ermeni patrikhanesinin hazırladığı "Ermeni milleti nizamnamesi" 29 Mart 1862'de onaylanarak yürürlüğe girdi. Bu nizamname Ermeni toplumunun iç işlerini görüşmek üzere 140 üyeli bir Ermeni meclisinin kurulmasını ön görüyordu.

1877-1878 Osmanlı-Rus savaşında Osmanlıların yenilmesi üzerine; Ermeniler Rusya'dan Osmanlı devleti içinde haklarının korunması için garanti istediler. Ayastefanos anlaşmasında ilk defa "Batı Ermenistan"dan söz ediliyor, ve anlaşmanın 16. ve 25. maddeleri Osmanlı devletini Batı Ermenistan'da derhal reformlar yapma, Ermenilere yapılan baskılara son verme, ve Ermenileri Kürt ve Çerkez saldırılarından koruma yükümlülüğü altına sokuyordu.

Ancak Ermeni sorununun Osmanlı devleti ve Rusya arasında "halledilmesi" diğer büyük güçlerin işine gelmiyordu. Aynı yılın yaz aylarında (1878) yapılan Berlin kongresinde, İngiltere ve Avusturya-Macaristan imparatorluğunun baskısı ile, Ayastefanos anlaşması kısmen değiştirildi. Osmanlı devletine Berlin anlaşması yine reformlar yapma yükümlülüğü veriyordu. Ama anlaşmada "Batı Ermenistan" yerine "Doğu Anadolu"dan söz ediliyordu.

Garantör devlet olarak Rusya yerine, şimdi Rusya dışında İngiltere, Fransa, Almanya, Avusturya-Macaristan ve İtalya da devreye giriyordu.

Osmanlı devleti, doğu Anadolu'da "asayişi sağlamak" gerekçesi ile doğuya önemli ölçüde asker kaydırdı. Müslüman olan Türkler ile Kürtler arasında; Ermenilere karşı sistemli bir "dini düşmanlık" körüklenmeye başlandı. Ermenilerin silah taşıması yasaklandı.

Ermeniler giderek, Osmanlı devletinin verdiği sözleri tutmaya niyetli olmadığını kavradılar. Ermeniler üzerine baskı gittikçe artıyordu. Bu Ermeni milliyetçiliğinin gelişmesi için uygun ortam oluşturdu.

Ermeni örgütleri kuruldu. Ve bunlar önderliğinde isyanlar başladı. Balkanlarda, ve Osmanlı devletinin çevre bölgelerinde çeşitli milletlerin devlet kurarak ayrılması ile bonuçlanan isyanlar; Anadolu'da kanla bastırıldı.

1894'te Hınçak Partisi önderliğinde gerçekleştirilen Sasun isyanı ertesinde 1894 1896 arasında Ermenilere karşı ilk geniş katliamlar oldu. Ermeni kaynakları bu dönemde 300 000 Ermeninin katledildiğini bildiriyor.

Yalnızca Urfa'da 28/29 Aralık 1895'te girişilen katliamda 3000 kişi Ermeni katedralinde yakılmıştır.

Taşnaklar; 1908'de İkinci Meşrutiyet için ayaklanma sırasında Jön Türklerle (o dönemde İttihat ve Terakki) aynı saflarda yer almalarına rağmen; bu kurulan iktidarın Ermenilere karşı baskı ve katliam politikası izlemesini engellemedi.

1909 ve 1912'de yeni katliamlar oldu. 1909'daki, merkezi Adana olan katliamlarda 30 000 Ermeninin öldürüldüğünü Ermeni kaynakları bildiriyor.

Birinci Dünya Savaşı "Ermeni sorununun" "nihai çözümünde" önemli rol oynamıştır. Bu dönemde savaş gerekçesi ile genç Ermeni erkekleri orduya çağrılmış, bu Ermenilerin silahsızlandırılmasında ilk adım olmuştur. Ardından orduya çağrılanlar özel birliklerde toplanarak, bunlar yol yapımı, demiryolu yapımı gibi işlerde zorla çalıştırılmışlardır. Bütün bunlara karşı en küçük bir direniş kanla bastırılmıştır. Ermeni halkın; Osmanlının bu zulmü, ve sistemli yoketme politikası karşısında Rus - larla birleşeceği korkusu; daha geniş bir saldırının başlangıcı olmuş; 24 Nisan 1915 te Ermeni partileri yasaklanmış, ve yöneticiler tutuklanmış; asılmış, ya da başka yollarla yokedilmişt

Bunun hemen ertesinde, Türklerin "tehcir" hareketi dedikleri büyük çaplı imha hareketi başlamıştır. 1918'e dek süren bu hareket başından itibaren Ermeni nüfusun mümkün olan en geniş şekilde yok edilmesi üzerine kurulu idi.

Talat paşa Halep'teki yöneticileri gönderdiği bir telgrafta bu konuda şunları söylemektedir:

" Hukumetin Türkiye'de yaşayan Ermenileri bütünuyle yok etme yönünde bir kanun çıkardığı bildirildi. Alınan tedbirler ne kadar canice olursa olsun, onların varlığına son verilmelidir. Cinsiyet ve yaş ayrımı yapılmamalı, vicdanın sesine kulak verilmemelidir."

Bu öyle bir harekettir ki, Hitler'in daha sonra geniş çaptaki soykırımlarına örnek olmuştur. O, ordu yöneticileriyle yaptığı bir toplantıda şunları söylemektedir:

' Ben boylece kurukafa birliklerimi Polonya kokenli ve Polonyaca konuşan erkek, kadın, çocuk kim varsa acımadan oldürmeleri emri ile hazır hale getirdim. Yalnızca bu şekilde ihtiyacımız olan yaşama alanına kavuşabiliriz. Bugun Ermenilerin yokedilmesinden bahseden kimse var mı?"

Bu "tehcir" hareketi önce sivil halk arasında girişilen katliam ve yağma ile başlamakta; daha sonra büyük kafileler halinde sağ kalanlar yola koyulmaktadır. Yolda saldırılar sürmekte; açlık, sıcaklık, hastalık, saldırıları aşan küçük gruplar, Talat paşanın "hiç bir şey" adını verdiği "hedefe" varmaktadırlar.

Ermeni kaynakları bu dönemde hayatlarını kaybeden Ermenilerin sayısını 1,5 milyona yakın olarak vermektedir.

Her ne kadar ülkemizde Ermeni katliamı uç noktasını 1915-1918 arasında yaşadıysa da, bu ondan sonra katliam olmadı anlamına gelmiyor.

1919-1922 Kurtuluş Savaşı sırasında da "gavur" olan herşeye duyulan kin, bir çok Ermeninin yok edilmesi sonucunu vermiştir. Ermeni kaynakları İzmir'in "kurtarılması"nın Ermeniler açısından bilançosunu "kurtuluş" sonrasında katledilen 10 000 Ermeni olarak veriyorlar.

Bu politikanın sonucu olarak Türkiye'de yaşayan Ermenilerin çok büyük çoğunluğu yok edilmiş; yok edilmeyenler topraklarından sürülmüş; Ermenilerin toprak bütünlüğü, iktisadi yaşantı bütünlüğü parçalanmış, Ermeniler Türkiye'de bir ulus olmaktan çıkarılmıştır.

İşte Türk burjuvazisi ve toprak ağaları ülkemizde Ermeni ulusunu ulus olmaktan böyle sistemli bir yoketme siyaseti ile çıkararak, Ermeni sorununu böyle "çözmüşler"dir".

"Ermeni sorunu"nun bu şekilde "çözümü", Türkiye'de Ermeni milletinin sistemli soykırımı politikasıyla yokedilmesi; topraklarından sürülmesi sonucu "çözümü"; **büyük bir tarihi haksızlıktır.** Bu haksızlığı kabul etmek, dile getirmek; bu haksızlığın uygulayıcısı Türk ırkçı hakim sınıflarını kınamak, teşhir etmek; bu haksızlıkta payı bulunan tüm emperyalist güçleri, bir bütün olarak emperyalist sistemi lanetlemek her devrimcinin ve her demokratın görevidir. Bunu yapmayan, "demokrat" sıfatına bile layık değildir.

****

TÜRK FAŞİSTLERİ SORUNU NASIL KOYUYOR

****

Hakim sınıfların Ermeni sorunu konusundaki tavrını cunta şefi Evren Niğde konuşmasında şöyle ortaya koyuyor:

" 1915'te Ermenilere karşı savaşı biz başlatmamıştık.O tarihte başlattıkları savaşın sonunda nasıl hüsrana uğradılar ise, bu savaşın sonunda da aynı şekilde hüsrana uğrayacaklardır. Türk milletini böyle adice saldırılarla yıldıracaklarını ve dize getireceklerini zanneden ler ne kadar hataya düştüklerini en sonunda mutlaka anlayacaklardır.

... Üzerinde yaşadığımız bu topraklar bin senedir Türklüğunu muhafaza etmiştir, bundan sonra da Türk olarak muhafaza edilecektir."

Ermeniler Türklere saldırdı, dersini aldı! İşte kısaca Türk hakim sınıflarının tavrı bu.

Hakim sınıflar açısından sorun bu tavrı gerekçelendirmek, detaylandırmak, belgelere dayandırmak, vs.dir.

Bu konuda hakim sınıfların "danışmanlarından" Metin Toker şunları söylüyor:

" Devletler Ermeni terörune karşı açık vaziyet almaya zorlanmalıdır. Bu sonuncunun sağlanması için ise yol, 'tarih platformunda' Ermenilerle hesaplaşmaya girişmektir.

...

Zaten soykırımı iddiası, buna son yuzyıllarda gerçekten uğramış tek kavım 'Beni İsrail' başta olmak üzere, aklı başında herkesçe kabul dışı sayılmaktadır. Bu soy doğuda kırılırken, aynı soy başkentte el üstünde tutulur mu? Pearl Harbour'dan sonra Japon asıllı Amerikalılar Pasifik sahillerinde kamplara tıkılmışlarsa, bunun adına soykırım mı denilir?

Ama hiç bir şey mi olmamıştır? Olmuştur. O halde olanın ne olduğunu bütün arşivleri açarak ve objektif bilim adamlarının katkısını da sağlayarak araştırsak, sonucu dunyaya ilan etsek, akıtılan çok kan gibi çok mürekkep de tasarruf edilecektir."

" Ermeni terörizminin indirdiği her darbeden sonra tepkimiz 'akıtılan kan yerde kalmayacaktır', 'sillemiz sabrımız kadar kuvvetli olacaktır', 'katiller yaktıkları ateşte kavrulacaklardır' gibi artık anlam taşımayan sözler sarfetmekten ibaret kalmaktadır.

...

Bir dava uğrunda ölmeye hazır bu kadar çok genç insan bulabiliyorsa küçümsenmemelidir. Yapılacak şey davanın gerçek olmadığının, böyle bir davanın bulunmadığının milletler arası düzeyde ilmi bir şekilde tespit edilmesidir. Bu davaya dayandırılmak istenen taleplerin ise asla karşılanamayacağının yine milletler arası düzeyde mutabakat halinde ilan olunmasıdır."

Yani soykırımı diye birşey yoktur, ama bu ispatlanmalıdır! Metin Toker bu konuda "aklı başında herkesin" soykırım olmadığını kabul edebileceğini söylüyor! Onun aklı

başında kişi dediği emperyalist güçlerdir. Onların her birinin eli şu veya bu milletin kanı ile yıkanmış olduğundan, emperyalist güçlerin —Ermeni hareketini kendi kontrol altına alma durumu dışında— Ermeniler üzerindeki soykırımına soykırımı demesini beklemek saçmadır. Onun için Metin Toker rahattır!

Şimdi Türk faşistleri "Ermeni davası - nın gerçek olmadığının" ispatı için humma lı bir faaliyet içindeler.

Onlar bu faaliyetin ilk ürünleri olarak birtakım "eserler" ortaya koydular! Bu çok bilimsel(!) eserlerden birini Nazlı Ilıcak köşesinde övgü ile tanıttı. Yazıda Şunlar deniyor:

" Türk Tarih Kurumu'nun yayınları arasında çıkan Kamuran Gürün'ün Ermeni Dosyası adlı kitabı, davaya açık - lık getiren değerli belgeler ve bilgiler ihtiva etmektedir. Bu kitapta Kamuran Gürün, soykırım iddialarının demagojinin ötesine geçmediğini vesikalarla ortaya koyuyor.

Önce hadiseye 'tehcir' kelimesinden başlıyor ve şöyle diyor· 'Tehcır kelimesi, hicret kökünden gelir. Göç ettirme anlamında kullanılır. Bu kelimede temerküz' kam pına koymak manası yoktur, yer değiştirmek manası vardır. Bu sebeple Fransız ve İngilizlerin tehcır kelimesi karşılığı kullandıkları (Deportation) kelimesı, kas ten yanlış kullanılan bir kelimadır. (Deportation) kelimesi, cezaen bir yerde ikamete mecbur edilmek, sür - gün edılmek manasına gelir. Eğer tehcir kelimesi bugün hala günlük dilimizde kullanılan bir kelime olsaydı,me sela Keban baraj gölünün altında kalan köyler ahalisinin başka mahallelere nakledilmiş oluşlarını tehcir ke limesi ile izah edebilirdik. Şimdi bu kelımenin yerine (yerlerini değiştirmek) diyoruz.'

Kamuran Gürün, birinci dünya harbi sırasında, doğu bölgemizde bulunan Ermenilerin Ruslar lehine çalıştığı nı işaret ederek 'Her ülke,ı memleketin savaş gucünü sekteye uğratan kişileri vatan haını sayar' diyor ve i lave ediyor: 'Osmanlı hükümeti, mesela savaş başladıktan sonra isyan eden Zeytun asilerinin ve bunları saklamak veya yiyecek, giyecek, silah, teçhizet temin etmek şekliyle onlara yardım edenlerin hepsini kurşuna dizseydi, o günün şartlarına göre bu hukuki ve haklı bır davranış olurdu. Bunu yapmak yerine onları tehcır etmek herhalde gayrı-insani bir davranış sayılmaz.Zira savaş halinde devletin ilk görevi ülkeyi korumaktır.'

Kamuran Gürün, bir İsviçreli yazardan alıntılar yapa rak, bugün Türkiye'yi soykırımla suçlayan devletlerin, işgal ettikleri ülke halkını fakirliğe ve ölume mahkum ettiklerini örneklerle belirtiyor.

✱ İngilizler Sudan'ı işgal ettikleri vakit, ülkede sükunu sağlayabilmek için eli silah tutan herkesin kökünü kazımışlardı.

✱ Fransız arşivleri, Transvaal'de yerli halktan on - binlerce kadın ve çocuğun toplama kamplarında ölüme terkedildiklerini gösteren resimlerle doludur.

✱ İngilizler, İrlanda'da, Hindistan'da uyguladıkları 'açlığa mahkum etme' usulunü denemişler ve 1841-1911 a rasındaki 70 senelık dönem içinde, bol mahsule rağmen uç milyon İrlandalı açlıktan ölmüştür.

✱ Fransa, Cezayir ve Tunus'un istiklal mücadeleleri sırasında çok sayıda insanı öldürmüştür.

MAKSAT, KATLIAM DEĞİL

1915'te Osmanlı devletinin aldığı tehcır kararı ve tatbıkatı Ermeni halkının katliamına yonelmiş bir ka - rar değildir. Maksat harp halinde bulunan Osmanlı devletinin doğu bolgesini teminat altına almaktır. Kamu - ran Gürun, kıtabında bu hususu da çeşıtli belgelerle gösteriyor.

✱ Enver Paşanın Talat Paşaya yolladığı 2 Mayıs 1915 tarihli telgraf ... Bu telgrafta Enver paşa, Ermenilerin isyanlarını surdurmek için daima toplu halde olduklarına değiniyor, bunları Rus topraklarına sürmek yahut Anadolu içine dağıtmak lüzumunu belirtiyordu.Enver paşa, Ermenileri isyan çıkaramaz hale getirmek istiyordu. Ayrıca bu tatbikatın sadece 'İsyan ve şekavet mihrakları' için düşünüldüğünü söylüyordu. Nitekim tatbikat böyle olmuş ve yalnız doğudaki Ermeniler tehcir edilmiştir.

✱ Başkumandanlığın, Dahiliye Nezaretine, Dahiliye Nezaretinin Başvekalete gonderdiği yazılar ... Bu yazı - larda tehcır kelimesi dahi geçmemekte, 'diğer mahallelere sevk ve iskan', 'tayin ve tahsıs edilen mahellele re nakil ve iskan' ibareleri kullanılmaktadır.

✱ Yer değıştırmenın nasıl yapılacağını açıklayan Bakanlar Kurulu kararı... Bu kararda, 'ahali, kendilerine tahsıs edilen bolgelere, rahat bir şekilde can ve mal emnıyetı sağlanarak nakledilecek, yenı evlerine yerleşene kadar ıaşeleri goçmen odeneğinden karşılanacak, kendilerıne emlak ve arazı verilecek, muhtaç olanlara hukumetçe mesken inşa edilecek...' denılmektedır.

✱ Göç ettirmenin tatbikatı hakkındaki talimatname... Orijınal metnı İngiliz arşivlerinde bulunan bu talımat name, 'göç edenlerın, gerek kamplarda, gerek yolculuk esnasında bir saldırıya uğramaları halinde, saldırganların tevkif edılerek Divan-ı Harbe sevkedileceğini' on görmektedır.

Bütün bu gerçekler ortadayken, hala Türklerden soykı rım ıddiasının kabul edılmesını istemek, daha önemlisi, Ermenı terörunun ardında gizlenen Sovyet canavarını gö rememek, ızahı güç bir tutumdur.

Bız üşenmeden tekrar tekrar, anlatacağız. Ama onlar da peşin hukümlerden kurtulup daha iyi anlamaya çalışsınlar.

Buradaki çok değerli(!!!) ve de çok bi limsel(!!!) tezleri toparlarsak ortaya çı kan tablo şudur:

✱ Aslında Ermeniler sadece "tehcir" et tirilmişlerdir! Yani yerleri değiştiril - miştir. O kadar! Hem bu öyle bir yer değiş tirme olayıdır ki; yabancı dilde karşılığı bile yoktur!

✱ Ayrıca savaş vardı. Ermeniler Ruslar lehine çalıştılar! Aslında Türkler hepsini kurşuna dizse idi bile haklı olurdu! Bu nu yapmak yerine onları "tehcir" etmek; ga yetle de insani davranıştır!!!

✱ Hem diğer ülkeler de buna benzer işler yapmışlardır! Birbirimizi soykırımla suçlamak doğru değildir!

✱ Maksat katliam değil, Osmanlı devletinin doğu bölgesini teminat altına almak tı. Tabii bu yüce amaç için(!) ufak-tefek ölüler filan olur!

İşte Türk hakim sınıflarının soruna "bi limsel"(!) yaklaşımı böyle!

Bu bilimsel yaklaşım(!!!) Türk hükümetinin "ilmi bir heyete" hazırlattığı "9 so ruda Ermeni meselesi" başlığını taşıyan broşürde de sürüyor.

Bu broşürde savunulan görüşler şunlar:

" Ermeni sorununun ardında emperyalızmin Osmanlı ımparatorluğunu parçalama ve paylaşma politikalarının yattığını soylemek guç değildır."

Gerçekten de, Ermeni sorununu Rusya, İn giltere, Fransa Osmanlı devletine karşı si yasetlerinin bir aracı olarak, hem Osmanlı devletine hem de yer yer birbirlerine karşı kullanmışlardır. Ama burada "unutulan" şeyler vardır: Ermeni sorununun Osmanlı devletini yıkmak isteyen diğer em-

peryalist devletler tarafından kullanılması gerçeği, hiçbir şekilde Osmanlı devletinin Ermeni milletine karşı izlediği yok etme siyasetini haklı çıkaramaz. Çünkü Osmanlı devleti ile diğer emperyalist güçler arasındaki çatışmada haklı olan yan yok - tur! Bu her biri kendi emperyalist ve gerici emelleri için çatışan güçlerin bir dalaşmasıdır.

" İlk isyan 1890'daki Erzurum isyanıdır. Bunu yine aynı yıl meydana gelen Kumkapı gosterisi, 1892-93'te Kayseri, Yozgat, Çorum, Merzifon olayları, 1894'te Sasun isyanı, 1896'da Van isyanı ve Osmanlı Bankasının işgali, 1905'de padişah Abdülhamid'e suikast teşebbüsü, 1909'da Adana isyanı takip etmiştir.

..

Osmanlılar bu isyanlar karşısında, her devletin yapacağını yapmışlar ve isyanları bastırmak için asilerin üzerine kuvvet gondermişlerdir. İsyanlar Ermeni halkın çoğunluğunun komitelerin faaliyetini benimsememesi nedeniyle kısa surede bastırılabilmiştir."

Burada da emperyalist devletler için yazıldığı anlaşılan broşür, "devletin bütünlüğünün korunması" düşüncesi altında çok önemli olan, belirleyici olan soruyu atlamıştır. O da bu **isyanların haklı** olup olmadığı sorunudur. Bu isyanlar milli baskıya karşı bir başkaldırıdır. Ve bu yanı ile kesinlikle haklıdır. Nasıl uluslar hapishanesi durumunda olan Çarlık Rusyasında ulusların başkaldırıları haklı idiyse; Osmanlı devletinde de bu isyanlar haklı idi. Ve bu isyanlar bir proletarya hareketinin en yakın müttefikleri olma potansiyelini içlerinde taşıyordu.

"... 1. Dünya Savaşı başlangıcında Ermeniler, Osmanlı devleti halinde bulunan Rusya'nın yanında yer almışlardır.

1915 11 Nisan'da Van'da geniş çaplı bir Ermeni isyanı başlamış, Van bu isyan sonucu Rusların eline düşmüştur....

... Osmanlı hukumeti maruz kaldığı bu buyuk iç ve dış tehlikeler nedeniyle, benzer tehlikelerle karşılaşan tum ulkelerin almakta tereddüt göstermeyeceği bir önleme başvurarak, savaş bölgeleri yakınlarındaki Ermenileri daha güneydeki Osmanlı topraklarına, Suriye'ye tecbir etmiştir."

Burada **önce tespit edilmesi** gereken şey; Ermenilerin **Van isyanının** haklı bir temeli olup olmadığı **sorusudur.** Osmanlı devleti Ermenilere **karşı 1890'lardan** itibaren izlediği **sistemli baskı** politikasını, katliamlara dönüştürmüştür. Savaş çıktıktan sonra, askere **alma adına** Ermeniler silahsızlandırılmış, **genç Ermeni** erkekleri zorla yol yapımında, **vs. çalıştırılmıştır.** Açlık ve susuzluk **içinde birçok** Ermeni genci yok edilmiştir. **Böyle bir** durumda Ermenilerin isyanı; **kendi varlığını** korumaya yönelik haklı bir **harekettir.** Bu isyanın Rusya tarafından **kullanılması,** isyanın bu haklı yanını kesinlikle **ortadan kaldırmaz.**

Bunun ötesinde; **"tehcir"in isyana** katılanlarla sınırlı **tutulmadığı, bütün Ermenileri** kaspadığı bir **olgudur.**

" Ermenilerin doğu Anadolu'daki çarpışmalar ve tecbir sırasında kayıplar verdikleri doğrudur, esasen bunu kimse inkar etmemektedir. Bir dünya savaşı, bir ayaklanma ve isyan, bunun sonucu bir tecbir söz konusudur. Savaştan kaynaklanan genel asayişsizlik ortamı ve şahsi kin ve intikam duyguları, tecbir edilen kafilelerin bir takım saldırılara uğramasına neden olmuştur. Hükümet bu durumu elinden geldiğince önlemeye çalışmış ve sorumlu gördüğü kimseleri de cezalandırmıştır."

Ermenilerin yokedilmesinin hükümet politikası olmadığı; hükümet kuvvetlerinin bunu elinden geldiğince engellemeye çalıştığı, kuyruklu bir yalandır! Böyle kişisel saldırılarla 1 milyon üzerinde insanın yokedilmesi mümkün değildir. Üç-beş kişinin cezalandırılmış olması da, göz boyamadan başka birşey değildir. Bugün de mesela ülkemizde "işkence" devlet ve hükümet politikası değildir kağıt üzerinde!! Yarın arandığında işkence yapılması yönünde direktif verildiğine dair belge bulmak çok güç olacaktır. Ve hükümet göstermelik olarak bir-iki işkenceciye kağıt üzerinde ceza verilmesini sağlamıştır. Ama bu işkencenin ülkemizde devlet siyaseti olduğu gerçeğini bir an bile ortadan kaldırmaz.

" Gerçek Ermeni kaybı nedir? Bunu kesin olarak tespit etmeye elbette imkan yoktur. Ancak, ortada esas olarak alınabilecek temel bir veri vardır. Bu da Osmanlı devletinde o dönemki Ermeni nüfusudur.

... Ermeni kaynaklı ve mübalağalı olduğu aşikar rakamları bir kenara bırakırsak, batı kaynaklı rakamların 1 056 000 ile 1 555 000 arasında değiştiğini ve bunun ortalaması olan 1 300 000'in fiili nüfus sayımına dayalı Osmanlı istatistikleri ile hemen hemen aynı olduğunu görmekteyiz. Bu nedenle Osmanlı Ermeni nüfusunun 1 300 000 olduğunu söyleyebiliriz."

Burada neden "Ermeni kaynaklı" rakamların bir kenara bırakılıp, Osmanlı istatistiğine inanılması gerektiği "ilmi araştırma" yazarlarının sırrıdır. Osmanlı istatistiklerinin sağlamlığının garantisi nedir? Biz bugün TC istatistiklerini biliyoruz! Bu istatistiklere göre bugün Türkiye de **Kürt** yoktur. Ama gerçek olgu, nüfusun dörtte bir kadarının Kürt olduğudur! O halde bundan 60 yıl sonra diyelim ki Türkiye de Kürt nüfusu tartışmasında kime inanacağız? "İlmi araştırma" yazarlarına göre tabii ki TC istatistiklerine! Ne de olsa Osmanlının devamı! Osmanlı istatistikleri - nin Ermenileri az göstereceği aşikardır. Ermeni kaynakları, istediği kadar abartmalı olsun, kuşkusuz gerçeğe Osmanlı istatistiklerinden daha yakındır.

Osmanlı devleti içinde Ermeni nüfusu hakkında Ermeni kaynaklarının verdiği bilgilere göre durum şöyledir:

Ermeni patrikhanesine göre	2 560 000
Ermeni tarihci Basmacıyan'a göre	2 380 000
Lozan konferansına katılan Ermeni heyetine göre	2 250 000
Ermeni tarihçi Kevork Aslan'a göre	1 800 000

Bu bilgilerden çıkarılacak sonuç, Osmanlı devletinde yaşayan Ermeni nüfusun —soykırım öncesi— 2-2,5 milyon arası olduğudur.

" Bu tablodan çıkarılacak ilk sonuç, toplam Ermeni nüfusu 1 300 000 olduğuna göre, 1 500 000 Ermeninin ölmüş olamayacağıdır. Demek ki Ermeni propagandasının bu iddiasının gerçekle bir ilgisi yoktur.

Öyle ise gerçek Ermeni kaybı ne kadardır?

Talat paşa İttihat ve Terakki partisinin son toplantısında Ermeni kaybının 300 bin olarak tahmin edildiğini söylemiştir.

Fransız din adamı Monsigneur Touchet, 1916 Şubat'ında Ouvre de Orient kurumunda verdiği bir konferansta 500 bin Ermeninin öldüğünün sanıldığını, ancak bunun abartılmış olabileceğini ifade etmiştir.

Toynbee Ermeni kaybını 600 bin olarak göstermektedir. Encyclopedia Britannica'nın 1918 baskısında aynı rakam vardır. Ermeniler de önce bu rakamı ileri sürmüşlerdir.

Türkiye bakımından bu konudaki talihsizlik, mütareke sonrasında iş başına gelen ve işgal kuvvetleriyle iş - birliği yapan Osmanlı Hürriyet ve İtilaf hükümetinin İttihat ve Terakki hükümetini mahkum etmek amacıyla tec hirde 800 bin Ermeninin öldüğünü iddia etmesi olmuştur. İşgal kuvvetlerine yaranmak için uydurulan bu rakam Ermenilerin ölü sayısını daha yüksek göstermelerinde ö - nemli rol oynamıştır.

Bununla birlikte, gerçek Ermeni kaybı hakkındaki tah minler Talat paşanın verdiği rakam civarındadır."

Burada neden Ermeni nüfusunun az gösterilmeye çalışıldığı ortaya çıkmaktadır. Öyle ya, zaten nüfus 1,3 milyonsa, 1,5 milyonun yok edilmesi mümkün değildir. Yani Ermeniler yalan söylüyor!

Bir an için nüfusun gerçekten 1,3 milyon olduğunu; ve Talat paşanın verdiği rakamın doğru olduğunu; 1,3 milyonluk nüfusun 300 000 'inin yok edildiğini; 700 000' inin başka ülkelere göçe zorlandığını var sayalım. Farkeden nicelikten başka nedir? Bir ulusun ulus olarak varlığına planlı son verme konusunda değişen birşey var mıdır?

Naziler de 6 milyon değil de, diyelim ki onun beşte biri kadar; 1 200 000 Yahudi yi planlı olarak yok etmiş olsalardı, uyguladıkları soykırımı olmayacak mıydı?

Görüldüğü gibi, Türk hakim sınıfları zor durumdadırlar. Ermenilerin katledildiği belgeli olarak ortadadır. Bunu gözlerden saklamanın imkanı yoktur. Ermeni milliyetçi örgütleri de eylemleri ile sorunu her zaman yine gündemde tutmaktadırlar. Türk hakim sınıfları şimdi, ölenlerin savaş içinde öldüğü, planlı soykırım olmadığı, vb. tezleri ispatlamak için kendilerini zorlamakta, bunun için tarihi çarpıt - maktadırlar. Minare kılıfa sığmamaktadır!

Kuşkusuz, katliamın birinci elden sorumlularından olan Talat paşanın değil , Hürriyet ve İtilaf'çıların verdiği rakam doğruya daha yakındır. Onların bu rakamı galip devletlere yaranmak için verdiği tespiti ispatlanamaz bir iddiadır. Hürriyet ve İtilaf hükümeti kendini Osmanlı devletinin temsilcisi olarak görüyordu. Ve suçlanan yalnızca İttihat ve Terakki hükümeti değil, Osmanlı devleti idi. Bir devletin kendi kendini suçlaması ise mantıkla bağdaşır iş değildir.

Kaldı ki, Hürriyet ve İtilafçılar ne kadar uşak iseler, İttihat ve Terakki'ciler de o kadar uşaktı. Yalnızca uşaklık ettikleri güçler değişikti, o kadar!

Genelde Talat paşa ne kadar inanılır ise, Hürriyet ve İtilaf'cılar da o kadar inanılırdır. Bu konuda ise Hürriyet ve İtilaf'cılar Talat paşaya göre daha inanılırdır. Çünkü Talat paşanın katliamın doğrudan uygulayıcısı olarak rakamı az tutmak işine geliyordu. Kaldı ki, Osmanlı katliamı için Osmanlı şahitliğine de ihtiyaç yoktur. Ermeni ve diğer tarihçilerin verdiği rakamlar ortadadır.

Türk hükümetinin çok "ilmi" heyetinin vardığı genel tez şu:

" Ne sistemli bir soykırım, ne de 1,5 milyon Ermeninin ölmesi söz konusu değildir. Bunu iddia etmek tarihi gerçekleri saptırmaktan ve ölu istismarı yapmaktan başka anlam taşımamaktadır."

Olgular burada söylenenlerin amaca uygun yalanlar olduğunu, gerçeklerin burada söylenenlerin tam tersi olduğunu gösteriyor.

Ermeni milleti özellikle 1915-1918 arası uygulanan sistemli soykırımı ile Türkiye'de millet olmaktan çıkarılmıştır. Bu politika sonucu 1-1,5 milyon arası Ermeni yok edilmiştir!

Faşist Türk hükümeti çabaları ile tarihi çarpıtmaya çalışmaktadır.

****

TÜRK HAKİM SINIFLARININ ERMENİLERE KARŞI YAPTIĞI TARİHİ HAKSIZLIĞA KARŞI TAVRIMIZ

****

Ermeni milliyetçileri için bu tarihi haksızlık, düzeltilmesi gerekli olan bir tarihi haksızlıktır. Ermenilerin ne istediği konusunda, bu yıl Temmuz ayında yapılan "Ermeni Kongresi"nin aldığı kararlara bakmak yanlış olmayacaktır. Kongre, Taşnak, Hınçak ve Ramgavar partilerinin kurduğu savunma komitesi tarafından destek - lenmese de, ifade ettiği hedefler hemen bütün Ermeni örgütlerince esasta savunulan hedeflerdir.

Bu Kongrenin Türkiye'ye yaptığı çağrı şöyledir:

"Dünya Ermeni Kongresi Türk hükümetinden Osmanlı dönemının sonunda Ermeni halkına karşı gırişilen soykırım gerçeğini kabul ederek cesur bir davranış göstermesini talep eder. Bu davranışın yerine getirilmesi Dünya Ermeni Kongresinin Ermeni sorunuyla ilgili adil ve kalıcı bir düzenlemeye kavuşturulması için bir diyaloqun açılmasını, ve çağlar boyunca barış içinde yaşamış iki halkın çıkarlarına uygun bir diyaloqun başlatılmasını talep eder."

Kuşkusuz bu talep haklı, ve desteklenmesi gereken demokratik bir taleptir. Ancak faşist Türk hükümetinin Ermeni Kongresini muhatap kabul etmeyeceği de açıktır. Aynı şekilde hiçbir faşist Türk hükümetinin Türkiye'den toprak talebi kabul etmeyeceği, bunun TC devletinin kökünü dinamitlemek olduğu da açıktır. Bu anlamda **faşist Türk devleti var olduğu sürece Ermeni sorununun "adil ve kalıcı" çözümü mümkün değildir.** Tam da bu noktada Ermeni hareketinin burjuva milliyetçiliğinden gelen zaafı çıkmaktadır ortaya. Onlar "kalıcı" ve "adil" çözüm olarak halk iktidarı ve sosyalizm şartlarında ulusların ve ulusal azınlıkların eşitçe, ve kendi istekleri temelinde birliğini değil; her ulusun burjuva iktidarı şartlarında ayrı devlet olarak örgütlenmesini anlamaktadırlar. Bu hedefi esas hedefleri olarak gören burjuva milliyetçisi hareket; bu hedefi emperyalizm şartlarında ve bugünkü güç dengesinde, Türkiye'deki Ermeni azınlığa dayanarak gerçekleştiremez. O halde bu hedefe giden yolda, bu burjuva milliyetçi hareket, şu veya bu emperyalist gücün yedeği haline gelecektir.

Kongrenin aldığı kararlarda temel prensipler şöyle konuyor:

" 1. Ermeni halkının Ermenistan'a dönmesi ve milli topraklarında kendi kendini yonetmesi tarihi bir hakkıdır.
2. Ermeni diasporası halkı bir parçası da Rusya'da bulunan Ermeni milletinin bölünmez parçasıdır.
3. Kongre, Ermenilerin milli topraklarının tamamı üzerine toplanmaları amacını belirtmektedir. Buna bağlı prensipler kongre tarafından belirlenecektir.
4. Her ne kadar barış ve siyasi çozüm yolu benimsenmekte ise de bugün büyük bir Ermeni özgürlük hareketinin butun güçleriyle birleşmesi ve 'her türlu mücadele şeklinin' denenmesi tek çare olarak görülmektedir.
5. Mücadele bütün Ermeni halkının sosyal ve siyasi güçleriyle harekete geçirilmesi yoluyla yapılacaktır.
6. Turk devleti 1915 soykırımını tanımadığı ve Ermeni halkının milli haklarını reddettiği sürece bu devlet ile Ermeni halkı arasında meseleler kalacaktır.
7. Başta Amerika Birleşik Devletleri olmak uzere batılı güçlerin Türkiye'ye ekonomik ve askeri yardımları Ermeni halkı üzerindeki baskıyı kolaylaştırmaktadır.Bu yardımlar Ermeni halkı için bir engel teşkil etmektedir. Diğer taraftan Rusya-Türkiye siyasi ve ekonomik ilişkileri de Ermeni meselesinin çözümünde Turkiye'nin durumunu daha da güçlendirmekte, kuvvetlendırmektedir.
8. Ermeni milli kurtuluş hareketı bölge halklarının kurtuluş hareketlerinin bır parçasıdır. Ermenilerin Kürtlerle karşılıklı hakların korunmasında birlik kurmak luzumu vardır. Kongre aynı zamanda Ermeni hareketinin ilerici Türklerle (Türkiye'ye gerçek bir demokrasi getirmek ve halkların özgürlüğünü tanıyacak bır rejim sağlamak için çalışan ilerici güçlerle) ilişki ve yakınlık kurmanın faydalı olacağına inanmaktadır. Türkiye ile herhangi bır görüşmenin sağlanabileceğinin ilk şartı, Türkiye'nin 1915 soykırımını resmen tanımasıdır.
9. Ermeni hareketi Kıbrıs ve Yunan halklarını Türk devletine karşı mucadelelerinde desteklemektedir.
10. Kongre bütün devletlere karşı bağımsızlığını belirtir.
11. Kongre kendisine saygı gösteren ve destekleyen bütun devletlerin yardımına açıktır."

Bu prensiplerden de bugünkü Ermeni hareketinin burjuva-milliyetçi niteliği açıkça ortaya çıkmaktadır. Bu prensiplere damgasını vuran; proletarya/burjuvazi; emperyalizm/ezilen halklar; ezen/ezilen çelişmesi değil; Ermenilere baskı yapanlar/Ermeniler arasındaki çelişmelerdir.

"Ermenilerin milli toprakları" denilen topraklar 70 yılı aşkın süredir meskun topraklardır. Ve en azından Batı Ermenistan açısından (Erzurum, Van, Kars, Erzincan, Muş, Bitlis, Trabzon) bugün Ermeni nüfus yok denecek kadar azdır. Tarihi olarak burada yerleşmiş oldukları için şimdi yine bu bölgede toplanmayı amaç olarak belirlemek; "adanmış toprak" düşüncesi ile eş,gerici birşeydir.

Biz komünistler, Ermenilerin topraklarından sürülmüş olmasını, ve Ermenilere soykırımı uygulanmış olmasını, tarihi bir haksızlık olarak mahkum ediyoruz. Ama bizim her tarihi haksızlığı düzeltmek için mücadele etmek diye bir sorunumuz yoktur.

İbrahim Kaypakkaya yoldaş bu konuda şunları söylüyor:

"... Burada bir noktayı daha belirtelim: Kürdistan'ın Lozan Anlaşması ile kendi kaderini tayin hakkı çiğnenerek parçalanması, elbette tarihi bir haksızlıktır. Ve Lenin yoldaşın başka bir vesileyle söylediği gibi, haksızlığı durmadan protesto etmek ve bütün hakim sınıfları bu konuda ayıplamak komünist partilerin görevidir. Ama böyle bir haksızlığın düzeltilmesini programına koymak akılsızlık olur. Çünkü günün meselesi olma niteliğini çoktan kaybetmiş bir sürü tarihi haksızlık örnekleri vardır. 'Sosyal gelişmeyi ve sınıf mücadelesini doğrudan doğruya kösteklemekte devam eden bir tarihi haksızlık' olmadıkları sürece, komünist partiler bunların düzeltilmesini, İŞÇİ SINIFININ DİKKATİNİ TEMEL MESELELERDEN UZAKLAŞTIRICI bir tutuma girmezler." (Seçme Yazılar, s.215-216) (abç)

İbrahim Kaypakkaya'nın atıfta bulunduğu Lenin, aynı konuyu tartıştığı yerde şunları söylüyor:

"Devam edelim: b) Toprak bölümlerinin geri verilmesi talebi siyasi bakımdan işe yaramaz olarak değerlendiriliyor: Var olan bir sürü tarihi haksızlığa partinin dikkatini çekerek dağıtmanın, eğer bu tarihi haksızlıklar güncel önemini kaybetmiş iseler; dargörüşlülük olduğu; temel olan ve her geçen gün daha çok ön plana geçen proletarya ile burjuvazi arasındaki mücadele sorununda dikkati başka yerlere çekip dağıtmak olduğu söyleniyor. Martinov 'kırk yıl

gecikme ile köylüleri özgürleştirmek iş teme'nin ilginç bir fikir olduğunu söy leyerek alay ediyor.

Bu düşünce de sadece ilk bakışta baya ğı ikna edici görünüyor. Gerçekten de değişik tarihi haksızlıklar vardır. Öy le (tarihi haksızlıklar —ÇN) vardır ki, bunlar tarihin ana akışı dışında kalmışlardır; onun akışını engellemez ler, rahatsız etmezler, proleter sınıf mücadelesinin derinleşmesini ve geniş lemesini engellemezler. Bu gibi tarihi haksızlıkları ortadan kaldırmaya kalk mak gerçekten aptalca birşey olurdu. Ör nek olarak Alsas-Loren bölgesinin Al manya'ya ilhak edilmesini vermek isti yoruz. Hiçbir sosyal-demokrat partisi nin aklına ***böyle*** *bir haksızlığın orta dan kaldırılmasını programa almak gel mez. Buna rağmen hiçbir demokrat parti si, bu haksızlığı protesto etme, ve tüm hakim sınıfları bu haksızlık yüzünden teşhir etme yükümlülüğünden de kaçmaz. Eğer biz toprak bölümlerinin geri ve rilmesi talebimizi yalnızca ve yalnız ca burada bir haksızlık olduğu gerekçe siyle —gelin şu haksızlığı düzeltelim! — diye gerekçelendirmiş olsa idik, bu içi boş demokratik bir saçmalık olurdu. Ama biz bizim talebimizi tarihi haksız lık üzerine ah-u vah ile gerekçelendir miyoruz; hayır, ülke sınıf mücadelesi nin yolunu açmak için serfliğin kalın tılarının ortadan kaldırılmasının ge rekliliği ile gerekçelendiriyoruz. Yani proletarya için çok 'pratik' olan acil bir gereklilikle gerekçelendiriyoruz.*

Burada söz konusu olan ***başka*** *bir tari hi haksızlıktır. Öyle (bir tarihi hak sızlık —ÇN) ki, toplumsal gelişmeyi ve sınıf mücadelesini hala* ***doğrudan doğru ya engelliyor. Bu gibi*** *tarihi haksız - lıkları ortadan kaldırmayı denemekten vazgeçmek, 'kırbaç tarihi bir kırbaç ol duğu için onu savunmak' anlamına ge - lir." (Lenin, TE, c.6, s.125/126, Alm)*

Türkiye'de Ermeni sorununun; Türk toprak ağaları ve burjuvazisi tarafından Ermenilerin hunharca katledilmesi ve sürülmesi temelinde "çözül"mesi, tarihin ana akışı dışında kalmış olan, onun akışını engellemeyen, rahatsız etmeyen, proleter sınıf mücadelesinin derinleşmesini ve gelişmesini engellemeyen tipte bir tarihi haksızlıktır.

Bu tarihi haksızlık sınıf mücadelesini doğrudan doğruya engelleyen bir tarihi haksızlık, toplumsal gelişmeyi engelleyen bir tarihi haksızlık değildir. Onun için bizim bu tarihi haksızlık karşısında tavrımız onu teşhir etmektir, ve fakat onu ortadan kaldırmak diye bir sorunumuz yoktur.

Türkiye'de Ermeni milliyetinden sınıf bilinçli işçilerin görevi, diğer milliyetlerden sınıf bilinçli işçilerle omuz omuza; içinde bütün milliyetlerden emekçilerin kendi istekleri temelinde birlikte yaşayacakları, işçi sınıfı önderliğindeki demokratik Türkiye'yi yaratma mücadelesine katılmaktır. Bugün çeşitli ülkelere dağılmış olan Ermeni milliyetinden sınıf bilinçli işçiler ise, bulundukları ülkenin devrimci mücadelesinin parçaları olarak; o ülkelerde devrim mücadelesine katılmalıdır. Onların önünde duran bir görev de; Türkiye'deki sınıf mücadelesine özel olarak omuz vermektir. Türk hakim sınıflarına duyulan haklı kinin doğru bir şekilde eyleme dönüştürülmesi ancak böyle olur. Ermeni sorununu sınıf sorununun önüne geçiren Ermeni milliyetçileri, bugünkü konumları ile; Ermeni milliyetinden devrimcilerin dikkatini aktüel olmayan bir tarihi haksızlığa çekerek; ve Türk hakim sınıflarına geniş çapta ırkçılık propagandası fırsatı vererek; devrim mücadelesine zararlı bir konumda durmaktadırlar.

Onların kitlelerin gücüne güvenmeyen, bireysel terör eylemlerini; giderek Türk olan her hedefi vurmaya yönelik eylemleri temel alan eylem çizgileri de, burjuva milliyetçi tavırlarına uygundur. Onlar "emekçi halk olmaksızın bütün bombaların gerçekte güçsüz" (Lenin) olduğunu anlamamaktadırlar.

Onlar bir dizi Ermeni milliyetinden devrimcinin devrimci potansiyelini de çarçur ederek, onları devrimin bugünkü görevinden saptırarak da devrime ağır zarar vermektedirler.

Orhan Bakır (Ohannes Bakırcıyan) gibi komünistler, milliyetçiliğin çıkar yol olmadığını; kurtuluşun sosyalizm/Komünizmde olduğunu gören, bu uğurda Türk, Kürt ve diğer milliyetlerden komünistlerle birlikte Komünist Partisi içinde mücadele ederek doğru yolu gösteren; bütün Ermeni devrimcilerinin örnek alması gereken devrimcilerdir.

Düşman, emperyalizmin uşağı faşist Türk devletidir. Bu devleti yıkmanın yolu; bütün milliyetlerden komünistlerin bir Komünist Partisi içinde birleşmeleri; bu Komünist Partisi önderliğinde bütün milliyetlerden işçi sınıfının ve emekçi halkın birleştirilmesi; ve işçi sınıfı önderliğinde silahlı halkın demokratik devriminden geçmektedir. Bu uğurda bugünkü birincil görev, Marksizm-Leninizm silahı ile donanmış Bolşevik Partinin yaratılmasıdır. Bu esas göreve hizmet etmeyen; ondan sapan her eylem, dolaylı olarak bu devleti ayakta tutmaya yaramaktadır.

Enerjimizi bugünün gerçek görevlerini çözmek için harcayalım!

KIBRIS'IN FAŞİST TÜRK ORDUSU TARAFINDAN İŞGALİNİ PROTESTO TOPLANTISI YAPILDI

Kıbrıs'ın işgalinin 9. yıldönümü dolayısı ile 16 Temmuz 1983 Cumartesi günü Batı Almanya'nın Stuttgart kentinde Bolşevik Partizan tarafından bir protesto toplantısı düzenlendi. Toplantıya 130 civarında devrimci katıldı. Toplantıya Kıbrıs Komünist Partisi Marksist-Leninist/Örgütleme Komitesi örgütünün görüşlerini doğru bulup savunan devrimciler de katıldı.

Toplantı tüm dünyada Komünizm ve Devrim davası uğruna mücadelede şehit düşen devrimcileri, komünistleri anmak için yapılan saygı duruşu ile açıldı. Saygı duruşundan sonra Bolşevik Partizan adına açış konuşması yapıldı. Aşağıya bu açış konuşmasını aynen alıyoruz.

AÇIŞ KONUŞMASI

****

Arkadaşlar, Yoldaşlar...

Konuşmama başlamadan önce hepinizi Bolşevik Partizan adına devrimci-komünist bir saygıyla selamlarım.

Arkadaşlar, yoldaşlar...

Bugün burada Kıbrıs'ın kuzeyinin faşist Türk ordusu tarafından işgalini protesto etmek için toplandık. Bu toplantımız Kıbrıs halkının işgale, emperyalizme, sosyal emperyalizme, her türlü gericiliğe karşı mücadelesinde onunla omuz omuza olduğumuzu, onun mücadelesini desteklediğimizi göstermek için düzenlendi.

Biz içinde bulunduğumuz şartlarda, Kıbrıs devriminin sorunları üzerine Kıbrıslı yoldaşlarla tartışma imkanının yaratıldığı bir toplantıyı; Adanın kuzeyinin faşist Türk ordusu tarafından işgalinin protestosu için doğru bir yöntem olarak gördük. Amacımız bu toplantı ile Kıbrıs devriminin sorunları üzerine yoldaşlarımızı, devrimcileri bilgilendirmek; Kıbrıs devriminin sorunlarını bilince çıkarmak, ve bu devrimin sorunları ile daha yakından ilgilenmek için bir adım atmaktır. Yoldaşlarımız ve devrimciler bu toplantı sonrasında Kıbrıs devriminin sorunları ile daha yakından ilgilenme yolunu tutarlarsa, bu toplantı amacına ulaşmış olacaktır.

Arkadaşlar, Yoldaşlar...

Kıbrıs'ın kuzey kesimi bundan 9 yıl önce, 20 Temmuz 1974'te faşist Türk ordusu tarafından işgal edildi. Bugün çeşitli milliyetlerden Kıbrıs halkı, başta Kıbrıs'ın kuzeyini işgal altında tutan faşist Türk ordusu olmak üzere çeşitli yabancı askeri güçlerin işgal şartları altında yaşıyor. Emperyalistler ve onların Türkiye'deki, Yunanistan'daki, Kıbrıs'taki uşakları Kıbrıs halkı adına hepsi de emperyalist çıkarların ve emperyalistler arası çıkar çatışmalarının ifadesi olan "çözüm"ler öneriyor, bu çözüm önerileri üzerine gürültülü tartışmalar yürüyor.

Evet, Kıbrıs'ın kuzeyi şimdi 9 yıldır faşist Türk ordusunun doğrudan işgali altında! Bu durumun Türkiyeli devrimcilere, komünistlere yüklediği büyük yükümlülükler ve görevler vardır. Bu görev ve yükümlülükler, işgalin yıldönümünden yıldönümüne çıkarılan bildiriler veya yayın organlarında yapılan açıklamalarla yeterli bir şekilde yerine getirilemeyecek kadar büyüktür. Kıbrıs'ın Türk faşist ordusunun işgali altında olduğu, bütün devrimci örgütlerin propaganda ve ajitasyonlarının sürekli bir görevi; işgale karşı mücadele en önemli görevlerinden biri, "Faşist Türk ordusu Kıbrıs'tan defol!" şiarı propaganda ve ajitasyonda her fırsatta kullanılan bir şiar olmak zorundadır. Bütün toplumda Türk şövenizminin kol gezdiği, ve körüklendiği bir ortamda, Kıbrıs'ın kuzeyinin Türk ordusu işgali altında olmasının adeta yalnızca kitleler içinde değil, devrimci çevrelerde de unutulduğu, kanıksandığı; faşist hakim sınıfların yıllardır okuduğu "yavru vatan" türkülerinin kitleler içinde önemli taban bulduğu, ve işgalin kitlelerin önemli bölümü içinde rahatsızlık yaratmadığı bir ortamda, Kıbrıs konusunun devrimcilerin sürekli propaganda ve ajitasyon konusu olması kaçınılmaz bir zorunluluk, bir görevdir. Kendi ülkemiz hakim sınıflarının, bir başka ülke halkını ezdiği, onun kendi kaderini tayin hakkını silah zoruyla ayaklar altına alıp çiğnediği bir durumda; o ülke halkının mücadelesini desteklemek, onun yanında olduğunu yüksek sesle ilan etmek, bunun gereklerini yerine getirmek bizim için özel ve öncelikli bir görevdir.

Her türden revizyonist ve oportünist ler bu konuda kendilerinden beklenen tavır içindedirler. Onlar için "Kıbrıs sorunu", işgal yıldönümlerinde, o da belki hatırlanan ve onca önemli olmayan bir sorundur. Bu şaşırtıcı da değildir. Çünkü onlar işgal yıldönümlerinde bazen takındıkları tavırlarda tersini söyleseler de, hakim sınıfların "yavru vatan" kategorisi sınırları içinde düşünme alışkanlıkları sürmektedir. Onların Kıbrıs konusundaki genel suskunluklarının, bu soruna gerekli önemi vermemelerinin temeli budur.

Biz Kıbrıs'ın kuzeyinin Türk faşistlerinin işgali altında olmasının Türkiyeli devrimci ve komünistlere yüklediği olağan üstü önemdeki görev ve yükümlülükler konusunu tartışırken, bizim kendimizin de bu konuda önemli hata ve eksikliklerimizin olduğunu tespit etmek zorundayız. Şurası açıktır ki, Kıbrıs'ın kuzeyi işgal altına alındıktan bu yana Türkiye devrimci hareketinin önüne bu sorun, milli sorunun önemli bir bölümü olarak çıkmıştır. Bu noktadan itibaren nasıl milli mesele konusunda Türkiye'de Türk olmayan milliyetlere yapılan tüm ulusal baskılara karşı çıkmak ; Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını, yani ayrı devlet kurma hakkını savunmak bir görev ise; Kıbrıs'ta cöncelikle Türk faşist işgaline karşı çıkmak, Kıbrıs halkının mücadelesini desteklemek de önemli bir görevdi. Türkiye'de Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını ayaklar altına alan, Türk olmayan tüm milliyetlerin ulusal haklarını gaspeden Türk faşistleri; 1974 işgali ile ırkçı siyasetlerini Türkiye dışına da taşımışlar; Kıbrıs'taki ulusların kendi kaderlerini tayin haklarını çıkartma ordusunun tank paletleri altında ; kan ve ateşle ezmişlerdi. Bu durumun bilince çıkartılması, propaganda ve ajitasyonda sürekli kullanılması bir görevdi. Biz bu görevi yeterli bir şekilde yerine getirmedik. Bugün Bolşevik saflarda olan yoldaşlar, Türk hakim sınıflarının Kıbrıs'a saldırısı karşısında baştan itibaren doğru çözümlemeler getirmelerine rağmen,TKP/ML'in merkezi bir yapıya kavuşturulduğu 1978'de Kıbrıslı yoldaşlarla ortak açıklama yapılan dönemlerdeki yoğun propaganda dışta tutulursa, propaganda ve ajitasyon çalışmalarında Kıbrıs konusuna gereken önemi vermediğimiz, bir olgu olarak tespit edilmek zorundadır. Bu yetersizlik kuşkusuz bizim doğru proleter enternasyonalist çizgimizden bir sapma anlamına gelmektedir. Görev şimdi pratikte bu hatayı aşmak olmalıdır. Bu toplantımız bu yönde bir adım olarak da kavranmalıdır.

Arkadaşlar, Yoldaşlar...

20 Temmuz 1974 saldırısı, ve Adanın kuzeyinin faşist Türk ordusu tarafından işgali ve sonrasında gelişen olaylara kısaca bir göz atmak; faşist Türk hakim sınıflarının niteliğini daha iyi kavramak için bir dizi malzeme sağlar. Bilindiği gibi , Kıbrıs'ta Türk faşistlerinin Kıbrıs'a saldırıları öncesinde, 15 Temmuz 1974'te bir darbe girişimi olmuştu.

Nikos Sampson adlı faşist bir Rum yönetimindeki darbeciler doğrudan doğruya Yunanistan'daki faşist cuntaya bağlı olarak hareket ediyorlardı. Amaçları İngiliz emperyalizminin uşağı Makarios yönetimini devirmek, Adayı uzun süre içinde Yunanistan'a bağlayarak Enosis'i gerçekleştirmekti. Darbenin ardındaki doğrudan güç Amerikan emperyalizmi idi.

Darbeciler amaçlarına ulaşamadılar. Darbe Kıbrıslı Rum halkın direnişi ile karşılaştı. Makarios İngiliz emperyalistleri - nin de desteği ile darbecilerin elinden kurtuldu. Darbeciler çok kısa süre içinde dünya kamuoyunda teşhir ve tecrit oldular. Bu şartlarda darbenin ardında duran ve darbenin gerçek tezgahlayıcısı olan Amerikan emperyalistleri kendi çıkarlarına o anda Enosis kadar hizmet etmese de, ters düşmeyen ve daha 50'li yıllarda formüle ettikleri "ikili Enosis" (yani Kıbrıs'ın bölünmesi ve Amerikan üssü haline getirilmesi) planını gerçekleştirmek için hazırlığa giriştiler. Kıbrıs'taki Amerikancı darbecilerden ve Yunanistan'daki Albaylar Cuntasından desteklerini çektiler. Böylece Türk hakim sınıflarının Adayı işgal etmesi için zemin hazırlanmış oldu.

Türk hakim sınıflarının eline, yıllardır körükledikleri "yavru vatan" şeklindeki iğrenç şövenist amaca ulaşmak için kaçırılmaz bir fırsat çıkmıştı. Kıbrıs'ta darbeciler köşeye sıkışmıştı. Yunanıstan'daki albaylar cuntasının içinde bulunduğu buhran bir anda uç noktasına yükselmiş, cunta hareket edemez hale gelmişti.Yunanistan'daki faşist Albaylar Cuntasının en büyük —ve o sıradaki en son destekçisi— Amerikan emperyalistleri de, ne kurtarırsak kardır hesabı içinde, cuntadan desteğini çekmiş; Türk saldırısına yeşil ışığı yakmıştı.

Adada askeri üsleri bulunan İngiliz emperyalistleri, kendileri Amerikan emperyalistleri ile doğrudan doğruya karşı karşıya gelmemek için, kendileri doğrudan bir askeri müdahalede bulunacak durumda değildi; ama Türk saldırısı karşısında da olmadığını diplomatik dille açıkladı.

Batı Avrupa'daki diğer emperyalist devletler de Türkiye'nin " garantör devlet " statüsünü kullanmasını kendi çıkarlarına uygun görüyorlardı.

Rus sosyal emperyalistleri açısından Makarios yönetimine karşı girişilmiş darbe, bizzat Rus sosyal emperyalistlerinin adadaki çıkarlarına karşı da girişilmiş bir darbe idi. Geçici bir Türk müdahalesi Rus sosyal emperyalizminin hesaplarına göre kendine yalnızca yarar getirirdi.

İşte Türk hakim sınıfları açısından yıllardır beklenen fırsat bu idi. Ve onlar bu fırsatı kaçırmadılar.

Türk hakim sınıflarının tümü adına, o zaman Başbakan olan Ecevit Kıbrıs'a çıkartma işaretini verdi. 20 Temmuz 1974'te faşist Türk ordusu Kıbrıs'a çıkartma yaptı.

Hakim sınıflar adına konuşan Ecevit,bu saldırının adını "barış harekatı" koydu. Onun açıklamasına göre Türk ordusu Kıbrıs'a

"barış ve kardeşlik götürmek" için çıkmıştı. Ve "Türk ordusu işgal ordusu olmayacak"tı. "Türk ordusu Kıbrıs'ın bağımsızlığına karşı girişilen hareketi bastırdıktan sonra geri çekilecek"ti.

Bu söylenenler ve yapılanlar, Türk hakim sınıflarının, ve onların "barış güvercinli, mavi gömlekli" temsilcilerinin gerçek yüzlerini ortaya koyan malzemelerdir.

"Barış harekatı" denen şey, gerçekte 40 bine yakın askerin, zırhlı araçların, ordunun kara, hava, deniz kuvvetlerinin her bölümünün katıldığı geniş çaplı planlı bir **savaş** hareketi idi. Bu savaş, "barış" adı altında Kıbrıs'a binlerle ölü, yaralı, tutsak getirdi. "Kardeşlik" adına Kıbrıs'ta hakim sınıflar tarafından çeşitli milliyetler arasında körüklenen milli düşmanlık uç noktasına vardırıldı. İşgal milli çelişmeleri, şövenizmi körüklemenin yeni bir aracı oldu. İşte Ecevit'in sözünü ettiği "kardeşlik" bu idi. Onun kardeşlikten anladığı, halkların milli temelde birbirine karşı kışkırtılmasıdır. İşgal bu açıdan oldukça "başarılı" olmuş, Kıbrıs Rum ve Türk milletleri arasında var olan milli temeldeki ayrılıklar daha da derinleştirilmiş; Türkiye halkı içinde Yunan düşmanlığı, Yunanistan halkı içinde Türk düşmanlığı büyük boyutlara vardırılmıştır.

Ecevit'in "Türk ordusunun işgal ordusu olmayacağı" sözlerinin üzerinden bugün 9 yıl geçmiştir. Ve Türk ordusu bugün Kıbrıs'ın kuzeyini açık bir işgal ordusu olarak kontrolde bulundurmaktadır. 30 000 Türk askeri Kıbrıs'ın kuzeyinde üslenmiştir. İşte "işgal ordusu olmayacak" olan Türk ordusunun durumu budur! Bu yıl İsveç'te yapılan bir toplantıya faşist askeri cuntanın verdiği diplomatik pasaportla katılan Ecevit, 9 yıldır Kıbrıs'ın kuzeyini işgal altında tutan ordunun işgal ordusu olmadığını hala açıklayacak kadar utanmazdır.

Ecevit'in deyimi ile "Kıbrıs'ın bağımsızlığına yönelen bir saldırı hareketi " vardı. Türkiye "garantör devlet" olarak Kıbrıs'ın bağımsızlığını korumak zorunda idi. "Barış harekatı Kıbrıs'ın toprak bütünlüğünü ve devlet bağımsızlığını koruma amacına yönelik"ti.

Güya amacı bu olan "barış harekatı", koruyacağını söylediği Kıbrıs'ın toprak bütünlüğünü fiilen ortadan kaldırdı. Kıbrıs topraklarının %38'i bugün faşist Türk ordusunun doğrudan kontrolü altındadır. Kıbrıs'ın faşist Türk ordusunun işgali altında bulunan kuzey kesimi bütünü ile güney kesimden koparılmış; kuzey bölgesinde bulunan Rumlar göçe zorlanmış, 200 000 'e yakın Rum evini-barkını terketmek zorunda bırakılmıştır. Faşist Türk hakim sınıfları, Türkiye'de Ermenilere ve Kürtlere uyguladığını, Kıbrıs'ın Rumlarına karşı uygulamıştır.

Güney bölgesinden de Kıbrıslı Türklerin çok büyük bölümü kuzeye göçerek fiili bölünme tamamlanmıştır. İşte "Kıbrıs'ın toprak bütünlüğü" faşist Türk hakim sınıflarınca böyle "korunmuş"tur.

"Devlet bağımsızlığının korunması" da buna benzer bir korumadır. 1960'dan 1974'e dek Kıbrıslı Rum ve Türklerin ortak devleti olan Kıbrıs Cumhuriyeti, Türk işgali ile birlikte **fiilen** bölünmüştür. Bu fiili bölünme, Türk hakim sınıfları belli bir süre daha birlikçi görünmek istediklerinden "Türk Federe Devleti" adı altında kurulan ve doğrudan Türkiye'ye bağlı kukla bir devlet ile geçici olarak maskelenmeye çalışılmıştır. Gelinen aşamada bu fiili bölünmenin resmen hukuki olarak da perçinlenmesi yönünde planlar vardır. Kıbrıs'taki Türk hakim sınıfları, Türkiye'deki ağababalarının verdiği taktikler doğrultusunda son dönemde "referandum" ile bağımsız bir Türk devleti ilan etme tehditlerini savurmaya başladılar. Şimdilik Kıbrıslı Türk hakim sınıflarının, Kıbrıslı Rum hakim sınıflar karşısında pazarlık pozisyonunu güçlendirmek için kullanılan bu tehdit, şartların değişmesi halinde tehdit olmaktan çıkıp, fiili durum haline gelebilir. İşte Türk hakim sınıfları Kıbrıs'ın "devlet bağımsızlığı"nı böyle, var olan bir devleti bölerek "korumuş"lardır.

Faşist Türk hakim sınıfları adına konuşan Ecevit, "Kıbrıs'a, yalnız Kıbrıs'a değil, Yunanistan'a da demokrasi ve esenlik götürdükleri"ni iddia edecek kadar utanmazdı. Öyle bir demokrasi ki, bugün Kıbrıs'ın kuzeyi faşist Türk ordusunun zulmü altında inlemektedir. Güney'de Rum hakim sınıflar "Türk işgali" gerekçesi ile her türlü baskıyı haklı gösterebilmektedir. Kendisi faşist olan bir iktidarın başka bir ülkeye "demokrasi götürmesi" zaten ancak sözde mümkündür.

Faşist Türk ordusunun Kıbrıs'a götürdüğü esenliğe gelince, o esenlik'in görünümü somut olarak şöyledir:

Bugün Kıbrıs nüfusunun yarıya yakını eski evini, yerini, yurdunu kaybetmiş, göçe zorlanmıştır. İşgalin üzerinden 9 yıl geçmiş olmasına rağmen hala onbinlerle kişi göçmen kamplarında yaşamak zorundadır.

Onbinlerle emekçi katledilmiş, dost ve akrabasını yitirmiştir.

Faşist Türk hakim sınıflarının ordusu, tam "şanına layık" bir işgal ordusu olarak davranmış; talan, soygun, ırza tecavüz gündemde olmuştur. Bugün işgal altındaki bölgede Kıbrıs ekonomisi tam bir batak içindedir. İşsizlik, enflasyon almış yürümüştür. Bundan kaderlerini Türkiye'deki hakim sınıfların kaderine bağlamış bir avuç hain dışında, Kıbrıslı Türkler de memnun değildir.

Türkiye'den Kıbrıs'a binlerce aile gönderilmiştir. Rumlardan elde edilen "ganimet", Kıbrıs'ı Türkiye'nin bir parçası haline getirebilmek için yerleştirilen bu Türkiye göçmenleri arasında da dağıtılmıştır.

Onbinlerle Kıbrıslı Rum ve Türk, Kıbrıs'ı terketmek zorunda kalmıştır. İşte Türk hakim sınıflarının Kıbrıs'a getirdiği esenlik budur!

Bunun başka türlü olacağını beklemek de zaten yanlıştır.

Sorunlara Marksizm-Leninizmi temel alarak yaklaşan; proleter sınıf bakış açısı ile yaklaşan, Ecevit hükümetinin komprador patron ve toprak ağalarının bir hükümeti olduğunu bilen her kişi; girişilen askeri harekatın gerçek amaçları ve muhtemel sonuçları hakkında doğru sonuçlara varabilirdi, ve en başından itibaren bu harekatı saldırı ve işgal harekatı olarak değerlendirip karşı çıkardı.

Bu harekata karşı kitlelerden kendiliğinden bir hareket beklemek, Türkiye ' de Türk şövenizminin etkisi gözönüne alındığında, saçma idi. Kitlelerin orta ve geri kesiminin bu saldırı hareketini destekleyecekleri açıktı. Nitekim öyle oldu. Kıbrıs çıkartması ertesinde daha önce kitleler içinde prestiji sarsılan Ecevit "kahraman" oldu. "Yunan mezalimine karşı soydaşlarımızı kurtarma" harekatının(!!!) şövenizm ağusu ile aldatılmış kitleler için deki prestijini kendileri için kullanma yarışında hakim sınıflar birbirine girdiler. Kıbrıs'a karşı girişilen saldırı, Türkiye' de hakim sınıfların yürüttüğü korkunç bir şövenizm fırtınasının da bir aracı oldu. Tam da böyle bir durumda komünistlerin görevi bu şövenizm okyanusuna karşı gücü el verdiğince karşı çıkmaktı. Ama ne yazık ki **Türkiye'de** ilk anda bu konuda tavır takınabilecek, ve takınması gerekli tek güç olan TKP/ML, o zamanki güçsüzlüğü, ve yönetiminin oportünistliği sonucu tavır takınmadı. Bugün Bolşevik saflarda olan ve o gün yurtdışında bulunan bazı yoldaşlar önderliğinde bulunan bir kitle örgütü, bildiğimiz kadarı ile saldırı harekatının hemen ertesinde bu saldırıya karşı açıkça karşı çıkan tek siyasi güç oldu.

Bugün kendilerine Marksist-Leninist diyen birçok güç (o güçlerin o günkü öncüleri) 20 Temmuz çıkartmasına karşı ilk anda ya tavır takınmadılar, ya da doğrudan doğruya bu harekatın Ecevit tarafından açıklanan amaçlar doğrultusunda bir harekat olduğu gerekçesi ile destekler bir tavır takındılar. Kıbrıs'a karşı Türk hakim sınıflarının giriştiği saldırı, Türkiye ' de Türk şövenizmi hastalığının devrimci-ilerici-solcu bilinen çevrelerde de yaygınlığını çok açık bir şekilde sergiledi. Bu saldırı harekatına harekatın hemen ertesinde hemen hiçbir tepki gelmemesi, Türkiye devrimci, ve komünist hareketi açısından gerçekte utanılası bir durumdur.

Tepki gelmemek bir yana, bu hareketin destekleyicileri arasında kimler yoktu ki?

Önce tabii ağababaları Sovyetler Birliği'nin işareti doğrultusunda revizyonistler, genelde "eleştirici destek" verdikleri Ecevit hükümetinin açık işgalci hareketini "barış hareketi" olarak ateşli bir şekilde desteklediler. O kadar ileri gittiler ki, bunların denetimindeki DİSK,milli menfaatler uğruna grevleri durdurma, ve bir günlük yevmiyeleri orduya bağışlama çağrısı yapma kararı aldılar! Türkiyeli işçiler, işçi sınıfı adına konuşan revizyonist hainlerce Türk hakim sınıflarının faşist ordusunun emperyalist çıkarlar uğruna yürüttüğü bir savaşı desteklemeye çağrılıyordu. İşte iğrenç sosyal-şövenizm cidi bir sınavda kendini böyle gösteriyordu.

O dönemde, daha sonraki grup ve dergiyayın enflasyonu olmadığından, oportunist grupların her birinin Kıbrıs işgali karşısındaki tavırlarını belgeli olarak ortaya koymak çok zordur. Ama en baştan işgalin hemen ertesinde —bizim bildiğimiz yurtdışında bir kitle örgütü adına çıkan bir bildiri dışında— ilk anda işgali reddeden bir belgenin olmadığıdır.

İlk çıkartma ve ilk çatışmalar üzerinden bir ay kadar geçtikten sonra, işgalci Türk ordusu ele geçirdiği toprakları genişletme yönünde yeni bir harekata girişti. Bu harekat Türk hakim sınıflarının gerçekte hiç de Ecevit'in dünyaya sahtekarca ilan ettiği gibi "geçici vi sınırli bir askeri harekat" amacıyla Adaya çıkmadıklarını, amacın Adanın mümkün olduğunca büyük bir kesimini kontrol altına almak olduğunu açıkça gösterdi.

Bu noktadan itibaren Rus sosyal emperyalistlerinin tavrı değişti. Onlar bu kez Yunanistan'da devrilen cunta yerine gelen hükümete kur yapmaya, ve Türk işgalinin "orijinal amaçlarından saptırılması"(!)na karşı çıkmaya başladılar.

Onlarla birlikte tabii onların ülkemizdeki uşaklarının tavrı da değişti. Revizyonistler işgalin Türk ekonomisine bindirdiği yükleri hesaplayarak, hiç de "değmediği", vs. gibi gerekçelerle, Ecevit hükümetini eleştirmeye başladılar. İşgalin sürekli kılınmasına karşı çıkmaya, ve Rus sosyal emperyalistlerinin önerisi doğrultusunda sorunun "enternasyonal arenada" çözülmesi yönünde propaganda yapmaya başladılar.

O dönemde Rus sosyal emperyalizmine karşı çıkan gruplar içinde ideolojik etkinliği açık olan Aydınlık revizyonistleri ise çözümü, "iki süper gücün, özellikle de yeni çarların sorundan elini çekme"lerinde görüyor ve "Türkiye ile Yunanistan'ın ken

di aralarında çözemeyeceği bir sorun yoktur. Yeter ki iki süper güç aradan çekilsin" şeklinde formülasyonlarla; Kıbrıs'ta ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını Türkiye ve Yunanistan hakim sınıflarına devrediyordu. O bu tavrı ile Türkiye'de ve Yunanistan'daki hakim sınıfların kendi sınıf çıkarları doğrultusunda şöven milliyetçiliği körüklediği; onların halk düşmanı olduğu gerçeklerini gözlerden gizliyor; Kıbrıs sorununun kalıcı bir çözümünün ancak halklar tarafından devrimle gerçekleştirileceğini geçiştiriyor; ve İngiliz emperyalizmi gibi Adanın bir bölümünü doğrudan işgal altında tutan emperyalist bir büyük gücü, "iki süper güç" dediği güçler dışındaki emperyalist büyük güçleri koruyordu.

O zamanlar Aydınlık'la "proleter devrimcilerin birliği"ni kurma hummalı faaliyeti içinde bulunan HB, HK, HY oportünistleri ya da onların öncülleri bu görüşlere köklü bir eleştiri getirmiyor, tersine bunlara esasta katılıyorlardı.

Ortayolcu dediğimiz Dev-Yol, Kurtuluş gibi gruplar ise revizyonistlerin kuyruğunda "enternasyonal çözüm" öneriyorlardı.

Çözüm konusunda bugün gelinen yerde Batılı emperyalistler sorunun daha çok "cemaatler arası görüşmeler" adı altında Türkiye/Yunanistan arasında çözülmesini isterken (bu durumda "çözüm" batı blokunun kendi içinde bir iş olarak kalacaktır)Rus sosyal emperyalistleri çözümün uluslararası bir forum üzerinden, mesela Birleşmiş Milletler aracılığı ile çözülmesini, kendisinin böyle bir çözümde ABD ile birlikte Kıbrıs Cumhuriyetinin bağımsızlığını garanti etmeye hazır olduğunu bildiriyor.

Birleşmiş Milletler'in son genel kurulunda Kıbrıs'tan işgal askerlerinin çekilmesi yönünde alınan karar Türkiye'deki faşist hakim sınıfları, onların Kıbrıs'taki uzantılarını yeni bir faaliyet içini itti. Bu faaliyet "Kıbrıs Türk toplumunun kendi kaderini tayin hakkı" maskesi altında yürütülüyor. Kıbrıs'taki Türk hakim sınıfları, Türk ordusunun faşist işgalini haklı göstermek amacı ile bir referandum sahtekarlığı tezgahlamaya çalışıyorlar. Bunun halkın kendi kaderini tayin hakkı olarak gösterilmesi adi bir demagojidir. Bu Kıbrıslı Türklerin kendi kaderini tayin hakkını kullanması değil, işgal süngüsü altında işgali desteklemeye zorlanmasıdır.

Biz komünistler, şöyle ya da böyle, emperyalistlerin çözümlerinin, emperyalizmin çıkarları doğrultusunda bir çözüm olduğunun bilincinde olarak, "Tüm emperyalist çözüm planlarına hayır!" diyoruz.

Kıbrıs sorununun bir tek gerçek çözümü vardır. O da çeşitli milliyetlerden Kıbrıs proletaryası önderliğinde demokratik halk devrimidir.

Biz Kıbrıs konusundaki görüşlerimizi KKP/ML(ÖK) ile 20 Temmuz 1978'de çıkardığımız ortak bildiride şöyle toparlamıştık:

" TKP/ML içerisinde örgütlenmiş olan biz Türkiyeli komünistlerin Kıbrıs konusundaki tavrımız açık, kesin ve proleter enternasyonalizmi ruhu ile doludur.

1- Kıbrıs'ta Türk hakim sınıflarının giriştikleri savaş gerici bir savaştı. Bu savaş emperyalistlerin ve onların uşağı Türk hakim sınıfların halk düşmanı siyasetlerinin bir devamı idi. Kıbrıs halkına karşı bir savaştı. Genel olarak tüm komünistlerin, özel olarak Türkiyeli ve Yunanistanlı komünistlerin bu savaş karşısındaki tavrı 'devrimci bozgunculuk' olmalı idi. Yani komünistler şövenizmi göğüslemeli, tutarlı bir şekilde savaşın gerçek niteliğini kitlelere açıklamalı, kitleleri hakim sınıflara ve emperyalizme karşı devrimci mücadele temelinde birleştirmeye çalışmalıydı. Bu görev ne Türkiye, ne de Yunanistan'da başarılı bir şekilde yerine getirilemedi. Türkiye'de Partimiz TKP/ML, Kıbrıs konusunda uzun bir süre sustu. Bunun esas sorumluları Partimizi tasfiyeye kalkışan bir hiziptir. Bu Parti tasfiyecisi hizip bugün Partimizden atılmış ve Partimiz 1. Konferansını toplayarak dağınıklığa son vermiştir. Biz Türkiyeli komünistler Kıbrıs konusunda görevimizi yerine getiremediğimizin bilincindeyiz ve proleter enternasyonalizmi ruhuyla dolu olarak bu konuda görevimizi yerine getirmeye kararlıyız.(*)

2- Biz Türkiyeli komünistler bugün Kıbrıs'ı işgal etmiş olan faşist Türk hakim sınıflarının faşist işgal güçlerine ve tüm işgalcilere karşıyız. Kıbrıs halkının işgalcilere karşı KKP-ML önderliğindeki mücadelesini proleter enternasyonalizmi ruhuyla desteklediğimizi ilan ederiz. Bu destek sadece sözde değildir. BU DESTEĞİ BİR YANDAN ÜLKEMİZDE, KIBRIS'I İŞGAL EDEN TÜRK HAKİM SINIFLARININ FAŞİST İKTİDARINI YIKMA MÜCADELEMİZİ GELİŞTİREREK, DİĞER YANDAN KIBRIS DEVRİMİNE MADDİ-MANEVİ HER TÜRLÜ DAYANIŞMAYI SAĞLAYARAK GETİRİRİZ.

3- Biz Türkiyeli komünistler, Kıbrıs'ta komünistlerin ve halkın Türkiye ve Yunanistan'dan ayrı olarak teşkilatlanmasını savunuyoruz. Çünkü Kıbrıs devrimi, Türkiye ve Yunanistan'dakinden ayrı bir devrimdir. Düşmanlar genelde benzerlikler gösterse bile, özelde ayrı-

(*) Bu noktada Kıbrıs konusunda Türkiye'deki suskunluğun sorumluluğunu nerdeyse bütünüyle KK hizibine bağlayan tavır; özeleştirici olmayan yanlış bir tavırdır.

dır. Türkiye ve Yunanistan'da ve İngiltere'de, sosyal-şöven özlerine uygun olarak Kıbrıslı devrimcileri ve Kıbrıs halkını kendi teşkilatları içinde örgütlemeye çalışan, kendi peşlerine takmaya çalışan tüm oportünist, revizyonist ve troçkistlerin teşhir ve tecritini bir görev olarak görüyoruz.

4- Biz Türkiyeli komünistler, Kıbrıs'taki milli meselenin çözümünü Kıbrıs devriminden koparan, Kıbrıs halkı adına soruna çözüm getirmeye çalışan, özü şövenizm olan 'bağımsız Yunanistan ile birleşmiş bağımsız Kıbrıs', vb. önerileri reddediyoruz. Kıbrıs Rum ve Kıbrıs Türk milletlerinin varlığını, bu milletlerin Türkiye'deki Türk ve Yunanistan'daki Yunan milletlerinden farklı olduklarını görüyor ve aralarındaki milli çelişmeyi KKP-ML önderliğinde zafere ulaştıracakları Demokratik Halk Devrimiyle çözebileceklerini biliyoruz. Bu gerçekleri küllendirmeye çalışan 'iki toplum' vb. safsataları reddediyoruz.

5- Kıbrıs sorununun tek çözümü, Kıbrıs halkının KKP-ML önderliğinde sürdürmekte olduğu Demokratik Halk Devriminin zaferi ile mümkün olacaktır. Biz Türkiyeli komünistler bunun propagandasını yapacak ve Kıbrıs halkının bu yoldaki mücadelesini proleter enternasyonalizmi ruhuyla var gücümüzle destekleyeceğiz."

Bilindiği gibi, bu ortak açıklama ile kardeşlik ilişkileri kurduğumuz KKP ML(ÖK) TKP-ML/TKP-ML(B) ayrılığı sırasında Menşevik kanatla ilişkileri sürdürme, bizimle ise tartışma şeklinde, bizce kesinlikle yanlış olan bir tavır aldı.

Kardeşlik ilişkileri kurduğumuz temel konusunda ise, KKP/ML(ÖK), son olarak elimize geçen belgelerden açıkça görüldüğü gibi, çok önemli noktalarda ortak temelimizden ayrılmıştır. Mesela en önemli noktalardan biri olan Kıbrıs'ta devrim aşaması sorununda, KKP/ML(ÖK) devrim aşamasının demokratik halk devrimi olduğu görüşünü savunmamaktadır.

Daha bir dizi konuda aramızda derin ideolojik çelişmeler vardır.

Bütün bu çelişmeler üzerine Marksist - Leninistlere yaraşır bir ağırbaşlılıkla tartışma ve karşılıklı olarak yanlışlara karşı tavizsiz mücadele; hiç bir şekilde karşılıklı pratik desteği engellememeli - dir. Ayrıca bu tartışma da birbirimizin hatalarını gösterip aşmamız açısından somut desteğin bir biçimidir de.

Yaşasın proleter enternasyonalizmi!
Yaşasın Marksizm-Leninizm!
Yaşasın Kıbrıs, Türkiye, Yunanistan halklarının devrimci birliği!

Bolşevik Partizan adına yapılan açış konuşmasından sonra, Kıbrıs'taki gelişmeleri, Kıbrıs tarihini, sosyo-ekonomik yapısını, Kıbrıs'ta sınıf mücadelelerini ve işgal sonrası durumu konu edinen bir dia gösterisi yapıldı.

Özenle hazırlandığı belli olan dia gösterisi toplantıya katılanların bilgilenmesi açısından yararlı oldu.

Dia gösterisinden sonra söz alan KKP/ML(ÖK) görüşlerini savunan bir yoldaş,kendisinin KKP/ML(ÖK) temsilcisi olmadığını; ancak KKP/ML(ÖK)'nın görüşlerini doğru bulan bir devrimci olarak onun çeşitli konulardaki görüşlerini anlatmak istediğini belirtti. Kendisinin kişi olarak bu görüşlerin bazılarında bazı sorunlar gördüğünü , ve araştırma ihtiyacı duyduğunu da belirtti. Yoldaş daha sonra KKP/ML(ÖK)'nın çıkardığı "Kıbrıs Devriminin Genel Çizgisi" adlı belgede toplanmış olan "Kıbrıs'ta Komprador Kapitalizmi ve Tarihi Gelişimi", "Leninizm ve Kıbrıs'ta Milli Mesele", "Örgütlenme Üzerine", "ML Platform'un Eleştirisi", "Rus Sosyal Emperyalizminin Kıbrıs'taki Uşakları" yazılarına ve "Kıbrıs Devrimi Üzerine Tamamlayıcı Tezler" adlı belgede toplanmış olan "Kıbrıs'ın Sosyo-Ekonomik Yapısı Üzerine Tamamlayıcı Tezler", "Ülkemizde Devrim Aşaması Sorunu Üzerine", "Emperyalizm ve Proleter Devrimleri Çağında Milli Mesele" yazılarına dayanarak, alıntılar yaparak KKP/ML(ÖK)'nın görüşlerini tanıtmaya çalıştı.

Çok kısa tezler halinde KKP/ML(ÖK)'nın görüşleri şöyledir:

▲ Sosyo-ekonomik yapı:

"Kıbrıs esas olarak bir tarım ülkesidir. Var olan sanayi tarımsal hammaddeler işleyen ve tüketime yönelik hafif bir sanayidir. Tarım sektörü ülkemizde en geniş işgücü istihdam eden, yerli üretimin en büyük bölümünü sağlayan kesimdir. Kıbrıs kendi kendine yeterli bir ülke değildir. Tüm üretim araçları emperyalist ülkelerden gelmektedir.Bunun da ötesinde yerli tüketimide yerli kaynaklardan karşılanamamaktadır. Bu yüzden ülkemizin dış ticareti ithalata dayanmaktadır.

Ülkemizde var olan ticari ve endüstriyel teşekküllerin büyük çoğunluğu ya doğrudan emperyalistlere aittir, ya da şu veya bu şekilde onların kontrol ve denetimindedir. Bankaların ise tümü emperyalistlerin kontrolündedir. Bankacılık sistemi İngiliz emperyalizminin bankacılık sisteminin bir parçasıdır.

Ülkemiz ekonomisi emperyalistler veya onların uşakları tarafından yönetilmektedir. Emperyalist devletlerin çıkarla-

rına, onların ihtiyaçlarına göre güdüm lenmiştir.

Tüm bunlara rağmen ülkemizde toprak ağalığı ve onun ikiz kardeşi olan toprak köleliği yoktur. Toprakların büyük çoğunluğu küçük orta halli, ya da kapitalist köylülere aittir. Tarımda kapitalist ilişkiler hakimdir. Bu ilişkiler ülkemiz ekonomisinin genel komprador karakterinin bir parçasıdır. Tarımsal üretim, kooperatiflerin kilit noktalarını ellerinde tutan uşaklar aracılığı ile emperyalizmin kontrolundadır ve onun ihtiyaçlarına göre ayarlanmaktadır.

Tüm bunlardan dolayı ülkemizin iktisadi yapısının komprador kapitalist bir karakterde olduğunu söyleyebiliriz. Bugün ülkemizin kuzeyinin Türk hakim sınıflarının faşist ordusunun işgali altında olduğunu, güneyinde emperyalist İngiliz üslerinin varlığını, illegal Yunan askeri birliklerini ve sözde Birleşmiş Milletler Barış Gücü maskeli emperyalist orduların ülkemizde varlığını gözönünde bulundurursak, ülkemizin sosyo-ekonomik yapısını şöyle tanımlayabiliriz: Kıbrıs sömürge, yarı sömürge bir ülkedir. Emperyalizmin boyunduruğu altında, komprador kapitalist bir iktisadi sisteme sahiptir."
(Kıbrıs Devriminin Genel Çizgisi,s.62)

KKP/ML(ÖK) Kıbrıs'ta feodalizmin tasfiye edilmiş olmasını Kıbrıs'ın özel durumu ile açıklamaktadır. Buna göre: Osmanlılar döneminde toprak ağalığı yoktu. Toprakların mülkiyeti devlete aitti. Ada Osmanlılardan İngilizlere geçtiğinde, toprak onu işleyenlerin elinde kaldı.

★ Kıbrıs'ta sınıflar:

"1. KOMPRADOR BURJUVAZİ:
komprador sanayi ve ticaretle uğraşan sanayici ve tüccarlardan oluşur. Ülkemizin sömürge, yarı-sömürge yapısından dolayı komprador burjuvazi hizmet ettiği emperyalist güçlere göre çeşitli kanatlara ayrılmıştır. Bunlardan en önemlileri:
a) İngiliz ve Batı Avrupa emperyalizmine uşaklık eden ve Kyprianu önderliğindeki Demokratik Cephe Partisi tarafından temsil edilen kanat,
b) ABD emperyalizmine uşaklık eden ve Klerides'in başkanlığındaki Demokratik Seferberlik Partisi tarafından temsil edilen kanat,
c) Rus sosyal-emperyalizmine uşaklık eden Papaioannu başkanlığındaki AKEL partisi tarafından temsil edilen kanat." (age, s.67)

"2. MİLLİ BURJUVAZİ: Emperyalist sermaye dışında, yerli sermayeye sahip ve genellikle küçük işyerleri, atelyeler işleten, az sayıda ücretli işçi kiralayan küçük kapitalistlerdir. Bunlar emperyalist baskı ve sömürüden zarar görmektedirler. Kompradorlardan daha az mali olanaklara sahiptirler. Komprador sanayi ve ticaretin gelişmesinin teşvik edildiği ülkemizde milli sermayenin gelişmesine gem vurulmaktadır. Bu yüzden Kıbrıs toplumunun en cılız kesimidir. Gücü zayıftır. Bunların siyasi temsilcisi 'sosyalist'(!) EDEK partisidir. Kıbrıslı Türkler arasında bu kesim henüz siyasi olarak berrak bir örgütlenme içinde değildir." (age, s.69)

"3. KÜÇÜK BURJUVAZİ: Bu sınıf homojen bir yapıya sahip olmayıp, Kıbrıs toplumu içindeki çok çeşitli toplumsal tabakaları ve katmanları içermektedir. Kıbrıs toplumunun en geniş kesimini oluşturan bu sınıfa dahil olan belli-başlı toplumsal tabakalar şunlardır:
a) Mülk sahibi köylüler (kır burjuvazisi, orta köylülük, küçük köylülük)
b) Zanaatkarlar
c) Esnaflar
d) Küçük tüccarlar
e) Aydınların alt tabakaları (öğrenciler, ilk ve orta eğitim öğretmenleri, alt kademedeki devlet yönetmenleri, memurları, özel sektör memurları, küçük avukatlar, teknokratlar, vs.)
Bu sınıf ülkemizde en geniş toplumsal kesimi oluşturduğu için ve ayrıca gösterdiği özellikler açısından dikkate alınmaya değerdir." (age, s.70-71)

"4. ORTA KÜÇÜK BURJUVAZİ: Küçük burjuvazinin üst kesimini oluşturan, dolgun maaşlı, rahat, lüks ve legal işlerle uğraşan sendika bürokratları, teknokratlar, vs. gibi tabakalardan oluşur. Kıbrıs'ın gerek kuzeyinde gerekse güneyindeki sendikaların büyük çoğunluğu (demokrat unsurların denetimindeki bir-iki sendika dışında) bunların denetimindedir. Özellikle de belli başlı, işçi sınıfı içerisinde önemli bir etkinliğe sahip sendikaların tümü bunların elindedir. Orta küçük burjuvazi sağ ideoloji ve modern revizyonist ideolojiyi yayan iki kesimden oluşur. Bunlardan SEK'e ve TÜRK-SEN'e bağlı kesim sağ ideolojinin destekçileri iken, PEO ile DEV-İŞ'e hakim olan kesim de modern revizyonist ideolojinin hizmetindedir. Her iki kesimin ortak yanı, halk düşmanı oluşları ve işçi sınıfının mücadelesini içerden baltalamalarıdır. Siyasi platformda orta küçük burjuvazinin modern revizyonist kesimi daha örgütlüdür. Kıbrıslı Rumlar arasında AKEL içinde örgütlenmişlerdir. (AKEL komprador burjuvazinin partisidir. Ama çeşitli küçük-burjuva ve orta burjuva unsurları da peşine takmaktadır.)" (age, s.72-73)

"5. YARI PROLETARYA: Genellikle köyler-

de yaşayan ve oldukça geniş bir kitleyi içeren bir tabakadır. Bunlar sahip oldukları küçük toprak parçaları üzerinde yaptıkları üretimle geçimlerini sağlayamayacak durumda oldukları için, ayriyeten şehirlerde fabrikalarda, inşaatlarda ya da dükkan sahipleri, usta zanaatkarlar yanında ücret karşılığında emeklerini satmak zorunda olan kimselerdir. Bu sınıf gerek işgale karşı mücadelede, gerekse sosyalizm mücadelesinde proletaryanın güvenilir bir müttefikidir." (age, s.73)

"6. PROLETARYA: Maden ve taşocağı işçileri, sanayi (fabrika) işçileri, inşaat işçileri, küçük atelye ve işyerlerinde çalışan çıraklar, kır proleterleri ve hatta çeşitli mağazalarda hamallık ve taşımacılık yapan emekçiler, ayrıca hiçbir iktisadi önemi olmayan çok küçük toprak parçacıklarına sahip olan, köylerde oturan fakat şehirlerde inşaatlarda ve fabrikalarda çalışan emekçiler bir bütün olarak proletaryayı oluşturur. Küçük burjuvaziden sonra Kıbrıs toplumunun nüfus olarak en büyük kesimidir. Her dönemde ezilmiş ve azgınca sömürülmüş, ülkemizin sonuna kadar devrimci tek sınıfıdır. İşgale karşı mücadelenin ve sosyalizm mücadelesinin öncüsü ve temel gücüdür. Günümüzde proletarya ihanete uğramış ve örgütsüz bırakılarak burjuvazinin peşine düşürülmüştür. Bu yüzden de proletaryanın kendi sınıf savaşı, Rum ve Türk kompradorlarının milliyetçilik çığlıkları altında kanla boğulmuştur. Ülkemizde proletaryanın kendi çıkarları uğruna mücadelesi yaklaşık 50 yıldan beri yoktur. KKP ML(ÖK) sonuna kadar devrimci bu tek sınıfın yere düşen bayrağını tekrar omuzlayıp yükseklerde dalgalandırmak, bağımsız ve sosyalist bir Kıbrıs'ı gerçekleştirecek olan KKP/ML'i kurma görevini yüklenmiştir ve bunu başaracaktır."

✱ Devrim nedir?

"Devrimin herşeyini belirleyen iktidarın sınıf yapısıdır." (Kıbrıs Devrimi Üzerine Tamamlayıcı Tezler, s.10)

✱ Burjuva demokratik devrim nedir? Ve çağımızda devrim tipleri:

"Burjuva demokratik devrimi halk yığınlarının feodal, yarı-feodal iktidar ve sosyo-ekonomik düzene karşı mücadelesidir. Bu mücadelenin hedefi feodal sınıfların iktidarını yıkmaktır. Bu devrim geniş köylü yığınlarının toprak talebi temelindeki mücadelesine dayanır. Burjuva demokratik devrimin amacı feodal, yarı-feodal sosyo-ekonomik düzeni yıkarak yerine burjuva karakterde demokratik düzeni kurmaktır.

...

Burjuva demokratik devrimi özünde bir toprak devrimidir." (age, s.11)

"(Komintern'e göre —YN) ... burjuva demokratik devrimin gündeme getirildiği sömürge, yarı-sömürge ülkelerde feodalizm sadece altyapıda değil, aynı zamanda üstyapıda da varlığını sürdürmektedir ve feodal sınıflar iktidara ortaktır veya tamamiyle hakimdir. Bu burjuva demokratik devrimin niteliği açısından çok önemli bir olgudur ve .. devrimin niteliğini belirleyici rol oynamaktadır.

Bu olgu aynı zamanda üstyapıda feodal sınıfların bulunmadığı Kıbrıs için özellikle önemlidir." (age, s.17)

"Anti-emperyalist mücadele burjuva demokratik devrimle bir ve aynı şey değildir. Onlar birbirinden farklı iki süreçtir." (age, s.18)

✱ Kıbrıs'ta devrim aşaması:

"Ülkemizde proletaryanın stratejisi sosyalist devrimi gerçekleştirmektir. Sosyalist devrim süreci şu iki aşamadan oluşmaktadır:

A) İŞGALE KARŞI MÜCADELE DÖNEMİ:

Bu aşama proletaryanın yakın hedefini belirler. Burada hedef (amaç); tüm işgalcilerin Kıbrıs'tan kovulmasıdır. Bu mücadelede temel güç proletaryadır. Bu mücadelede proletaryanın yedekleri ise şunlardır:

a) Doğrudan (direkt) yedekler:

i) Birincil yedek: Yarı-proletarya, kafa emekçileri, küçük köylülük ve yoksul göçmenler

ii) Muhtemel yedek: Türkiye halkı, Yunanistan halkı ve Ortadoğu halkları(bu ralarda yükselecek devrimci mücadeleler Kıbrıs'taki mücadele üzerinde doğrudan etki yapabilecek durumdadır — Bkz. Stalin, "Leninizmin Temelleri"), küçük burjuvazi, millı burjuvazi.

b) Dolaylı yedek:

Komprador burjuvazinin kendi içindeki çelişkilerinin proletarya tarafından kullanılması ve bu sınıfın işgalden zarar gören kesimlerinin işgale karşı mücadeleye zorlanması.

Bu dönemde proletarya esas darbeyi işgalcilerle uzlaşan tüm kesim ve tabakalara vurmalı, böylelikle onları tecrit ederek işgale karşı mücadelede saflarını sıklaştırmalıdır.

İşgale karşı mücadele, proletarya ile birincil yedekler olarak belirlediği miz yoksul halk tabakaları arasındaki

ittifak temelinde yükselmeli, diğer tüm ittifak ve saflaşmalar bu temel üzerinde kurulmalıdır.

B) SOSYALİST DEVRİM AŞAMASI:

Kıbrıs devriminin ikinci aşaması ise komprador burjuvaziye karşı yürütülecek sosyalist devrim aşamasıdır. Bu aşamada hedef komprador burjuvaziyi yıkarak emperyalistlerin Kıbrıs'ta kesin yenilgisini sağlamak ve proletarya diktatörlüğünü kurmaktır. İşgale karşı mücadelenin başarıya ulaşmasının hemen ardından proletarya bu hedefe yönelecektir.

Bu aşamada da temel güç şüphesiz ki proletaryadır. Proletaryanın yedekleri ise şunlardır:

a) Doğrudan yedekler:

i) Birincil yedek: Yarı-proleterler, kafa emekçileri ve küçük köylülük

ii) Muhtemel yedek: Türkiye, Yunanistan ve Ortadoğu halkları.

b) Dolaylı yedek: Proleter olmayan sınıflar arasındaki çelişmeler (örneğin; komprador burjuvazi, milli burjuvazi , küçük burjuvazinin çeşitli kesimleri arasındaki çelişmeler.) Proletarya bu çelişmelerden doğru olarak yararlanmasını becerebildiği ölçüde, hedefine varmada önündeki engelleri daha kolaylıkla aşabilecektir.

Bu mücadele de proletarya partisi önderliğinde ve proletarya ile yoksul halk kesimi arasındaki ittifak temelinde yükselecektir.

Bu dönemde proletarya esas darbeyi 'Marksist', 'işçiden yana' olduğu iddiasıyla ortaya çıkan, halkımızı yanlış düşüncelerin peşine takarak gerçek hedefinden saptıran ve proletarya partisinin gelişip güçlenmesini geciktirici bir rol oynayan küçük-burjuva ideolojisine yöneltecek; bu ideolojinin halk içindeki etkisini yıkarak saflarını sıklaştıracak ve güçlenecektir." (Kıbrıs Devriminin Genel Çizgisi, s.74/75)

✱ Milli mesele:

"Emperyalizm ve proleter devrimleri çağında, ezen, egemen uluslar sadece ve sadece emperyalist uluslardan oluşurlar." (age, s.87)

KKP/ML(ÖK)nin görüşlerini savunan yoldaşın tezleri koymasından sonra sorular soruldu.

Özellikle şu sorular önemli idi:

✱ İşgal sonrası Türkiye'den kuzey Kıb'rıs'a gönderilip, yerleştirilenler KKP/ML (ÖK) tarafından nasıl değerlendiriliyor?? Bunlar ulusal azınlık mı? Kıbrıs Türk milletinin bir parçası mı? Vs.

✱ Kıbrıs Türk hakim sınıflarının bugün tehdit unsuru olarak kullandıkları referandum gerçekleştirilirse, o zaman örgütlenme sorununda bir değişiklik olması muhtemel midir? Bunun bu konuda oynayacağı rol önemli midir?

✱ KKP/ML(ÖK)'nin yazılarında kilise ve vakıf mülkiyeti konusunda 1945'e dek bilgi veriliyor, ondan sonrası için yok. Bu mülkiyetin bugünkü durumu nedir?

✱ Küçük işletmeler genellikle aile işletmeleri durumunda mı? Bunlarda ekonomidışı zorlamalar var mı?

✱ Güney Kıbrıs'ta kilisenin iktidarda ağırlığı, etkisi nedir??

Kıbrıslı yoldaş KKP/ML(ÖK)'nin bu konularda tavrının ne olduğu konusunda bilgisi olmadığını açıkladı. Kendi görüşleri doğrultusunda sorulara cevap vermeye çalıştı.

Soru-cevap bölümünden sonra, Bolşevik Partizan adına bir yoldaş KKP/ML(ÖK)'nin devrim aşamaları, ve Kıbrıs'ta devrim aşaması konusunda görüşlerinin eleştirisi niteliğinde olan bir konuşma yaptı. Bu konuşmanın temel tezi, KKP/ML(ÖK)'nin "milli mücadele"nin demokratik niteliğini kavramadığı; Komintern'in görüşlerini yanlış yorumladığı, Kıbrıs'ta anti-emperyalist / demokratik devrim aşamasının atlanamayacağı şeklinde idi. Biz bu konudaki eleştirileri genişçe yayınlayacağımız için burada üzerinde fazla durmuyoruz.

Bolşevik Partizan adına yapılan konuşmadan sonra, Spartaküs taraftarı bir kişiye söz hakkı verildi. Geniş propagandaya rağmen, diğer oportünist örgütlerden kimsenin bu toplantıya katılmamış olması, onların Kıbrıs sorununa ne kadar önem verdiklerini göstermesi açısından ilginçtir. Bizi tam da bu konuda "Türk milliyetçisi sapma" ile, "yarı-faşistlikle" suçlayan eski kardeş örgütlerimizin de bu toplantıda görünmemeleri onların ciddiyetinin(!) bir başka örneği oldu.

Spartaküs taraftarı konuşmasında bu toplantıda Marksizm-Leninizmin ilkelerinin çıkış noktası olarak alınmadığı, Kıbrıs somutunun tartışıldığı, halbuki esas sorunun Marksist-Leninist ilkeler olduğu şeklinde harika bir eleştiri getirdi. Ardından Kıbrıs konusunda bizim "ulusların kendi kaderini tayin hakkı"nı savunmakla yarı-faşist bir slogan kullandığımız eleştirisini(!) getirdi. (Bu tartışma için bkz. S.8,s.51)

Spartaküs taraftarlarının konuşmasından sonra tartışmaya geçildi.

Tartışmalarda Spartaküs taraftarının eleştirisinin onların kavram fetişisti olduklarını gösterdiği; bizim ulusların kendi kaderini tayin hakkının içeriğinin Kıbrıs için ne olduğunu berrak bir şekilde açıkladığımız; işgale karşı çıktığımız ve

devrim mücadelesini desteklediğimiz ortaya kondu.

Bu toplantıda Kıbrıs sorununun Marksist-Leninist ilkelerden yola çıkılarak tartışıldığı örneklerle ortaya kondu.

KKP/ML(ÖK)'nin belgelerinde de, bu toplantıda da tartışılan her noktada önce klasiklerin bu konuda ne dediğini ortaya konmaya çalışıldığı, bunlardan yola çıkarak tartışıldığı; KKP/ML(ÖK)'nin ilkeleri yanlış yorumladığı açısından eleştirilmesi gerektiği ortaya kondu.

Bir tartışmacı KKP/ML(ÖK)'nin milli mesele konusunda, çağımızda emperyalist uluslar dışında ezen, egemen ulus olmadığı şeklindeki genel tezini eleştirdi. Çağımızda milli meselenin esas olarak emperyalizm ile ezilen halklar arasında bir mesele haline geldiğinin, hiçbir şekilde çağ öncesi milli sorunlarını çözmemiş olan ülkelerin varolduğu gerçeğini ortadan kaldırmadığını açıkladı.

Örnek olarak Türkiye verildi. Bugün Türkiye'nin çeşitli milliyetlerden halkı ile emperyalizm arasında bir çelişme vardır. Milli meselenin bir yönü budur. Ama hepsi değildir. Bunun dışında, Türkiye'nin için de mesela Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkının Türk hakim sınıfları tarafından gaspedilmiş olduğu, ve buna karşı bir milli hareketin geliştiği olgudur.

KKP/ML(ÖK)'nin Mao Zedung'un demokratik halk devrimi tezinin anti-Marksist-Leninist olduğu iddiası da geri çevrildi.Bu iddianın gerçekte Lenin, Stalin, Kominterne de bir saldırı anlamına geldiği ortaya konmaya çalışıldı.

Geçmişte bizim işçi-köylü diktatörlüğünü, proletarya diktatörlüğü ile özde bir gördüğümüz ve fakat bu hatayı düzelttiğimiz; KKP/ML(ÖK)'nin bu olguyu atlamasının doğru olmadığı belirtildi.

KKP/ML(ÖK)'nin kardeşlik ilişkileri konusunda aldığı kararın yanlış ve tutarsız olduğu ortaya kondu. (Bkz. BP, S.8, s.19/20)

Tartışmalar içinde herkese 5 dakika söz verilmişti.

Bolşevik Partizan saflarından II. Konferans sonrası ayrılan ve bugün örgütsüzlüğün propagandasını yapan bir kişi, kendisinin önemli şeyler anlatacağı gerekçesiyle söz hakkının uzatılmasını talep etti.

Bu talebe karşı konuşan bir yoldaş, sözünün uzatılmasını talep eden kişinin örgütsüzlüğün propagandasını yaptığı; böyle bir kişinin söz hakkının uzatılmasının örgütsüzlüğü ödüllendirmek olacağı gerekçesiyle bu talebin reddedilmesini istedi.Bunun sözü geçen kişinin görüşlerinden korkumuz olmadığını, nitekim bizim bu kişinin görüşlerini basıp, yayarak onun görüşlerini mahkum etmeye çalıştığımızı; bundan böyle de gerekli görülenlerin bizim tarafımızdan cevapları ile birlikte yayınlanacağını açıkladı.

Çoğunluk bu kişinin sözünün uzatılması talebini reddetti.

Bu kişi konuşmasında Spartaküscülerin getirdiği eleştiriyi haklı bulduğunu açıkladı. Ayrıca bizim Türk ordusu ile diğer yabancı orduların konumlarını aynılaştırarak milliyetçi pozisyonda durduğumuz eleştirisini getirdi.

Bu kişinin eleştirisine karşı Bolşevik Partizan'ın çıkardığı bildirinin başlığı okundu. Alıntılarla Türk ordusu ile diğerlerinin durumunun aynılaştırılması eleştirisinin haksızlığı ispatlanmaya çalışıldı. Marksizm-Leninizmden uzaklaşanların,çıkış noktaları ayrı ayrı olsa da giderek nasıl birleştikleri konusunda bu kişinin Spartaküs'ün eleştirisini desteklemesi güzel bir örnek oldu.

Toplantı tartışmalardan sonra Enternasyonal'in hep birlikte söylenmesi ile son buldu.

Toplantı özellikle Batı Almanya ve yurtdışında Kıbrıs'ın faşist Türk ordusu tarafından işgalinin 9. yıldönümü dolayısıyla Türkiyeli örgütlerin düzenlediği tek eylem olması açısından, bizim bu işgale karşı çıktığımızı, Kıbrıs halkının devrimci mücadelesini desteklediğimizi göstermesi açısından büyük önem taşıyordu.

Toplantı KKP/ML(ÖK) ile aramızdaki ayrılıkların derinliğini göstermesi, bilinçlere çıkarması açısından da önemli bir adım olmuştur.

Tartışılan sorunlar yalnızca bizim ile KKP/ML(ÖK) arasında değil, bütün dünya ML hareketinin sorunlarıdır. Tartışma bunu bilince çıkarma açısından olumlu bir adım olmuştur.

Toplantıya hazırlık gerek bizim yoldaşlarımız, gerekse katılan Kıbrıslı yoldaşlar açısından yeterli değildi. Ayrıca katılımın da azlığı önemli bir olumsuzluktu

Hazırlığın yeterli olmayışı, tartışmanın seviyesini düşürdü. Ve alınabilecek verim alınamadı.

Bu olumsuzluklar toplantının genelde olumlu ve yararlı olduğu gerçeğini ortadan kaldırmıyor! Toplantı doğru yolda atılmış bir adımdır. Sorun şimdi bu adımları ileriletmektir.

BİRKOM HAKKINDA DÜŞÜNCELERİMİZ

Aşağıdaki yazı, TKP/ML(B) içinde taslak olarak 11.5.1982 tarihinde hazırlanarak yayınlanmıştır. Üzerinde tartışılmıştır. Bazı düzeltmeler yaparak yayınlıyoruz.

Yazının şimdiye dek yayınlanmamasının asıl önemli sebebi, Örgütleme Komitesi belgelerine karşı asıl geniş tavrımızın daha önce tartışma ürünü olarak yayınlanmış olmasıdır. (Bkz. Bolşevik Partizan, 16/6)

Hala belli bir şekilde güncel olan "birlik" sorununda da oportünizmin-revizyonizmin çabalarını her yönüyle teşhir etmek görevdir. Zamanı belli ölçülerde geçmiş de olsa, yazıyı yayınlamayı yararlı buluyoruz.

Değerli arkadaşlar,

Göndermiş olduğunuz Bir-Kom ile ilgili belgeleri almış bulunuyoruz. Talebinize bağlı olarak, size, kısaca Bir-Kom hakkındaki düşüncelerimizi iletmek istiyoruz.

Bilindiği gibi, bize ilk gönderilen belgeler dört örgütün oluşturduğu Örgütleme Komitesinin imzasını taşıyan Ocak 1982 tarihli belgelerdi. Bu belgelere karşı önce Merkez Komitemiz tavır takındı. Örgütleme Komitesinin çağrısına cevabımızın olumsuz olduğunu bildirdi. Gerekçelerinin detaylı bir şekilde, sorun Parti içinde tartışıldıktan sonra açıklanacağını söyledi.

Sorun, Partimiz içinde genişçe tartışılmıştır. Konu hakkındaki görüşümüz detaylı bir şekilde gerekçelendirilmiştir.

Konu ile ilgili tavrımız en kısa zamanda sizlere iletilmeye çalışılacak; kamuoyuna açılacaktır.

Bir-Kom hakkında, diğerinden daha geç tavır takınmamızın ; ya da daha doğrusu, birinciye bağlı olarak tavır takınmamızın anlaşılır bir olay olduğunu sanıyoruz.

Tavrımızın gecikmesinin sebebi, yalnızca, Bir-Kom'a ait belgelerin, Örgütleme Komitesine ait belgelerden daha sonra gönderilmiş olması değildir. Asıl sebep, Bir-Kom'un doğrudan doğruya Örgütleme Komitesinin "cephe" çalışmalarına bağlı; doğrudan doğruya Örgütleme Komitesinin platformunda yer alan anlayışların bir ürünü olmasıdır. Doğal olarak önce, Örgütleme Komitesinin belgelerindeki anlayışı eleştirmek gerekli idi. O konuda örgüt olarak tam bir açıklığa kavuşmak gerekli idi.

Siz de durumun böyle olduğunu:

" Biz, Devrimci Yol hareketinin yurtdışındaki taraftarları Devrimci İşçi;Partiya Karkeren Kurdistan'ın yurtdışındaki taraftarları Serxwebun; Türkiye Emekçi Partisinin yurtdışındaki taraftarları Emekçi; Sosyalist Vatan Partisinin (Kıvılcım) yurtdışı taraftarları belirli bir platform etrafında biraraya gelerek; kalıcı, disiplinli bir eylem ve güç birliği için ilk adımı attık"

diyerek açıklıyorsunuz. Daha ilerde de Bir Kom çalışmasının,

"Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da birlik ve cephe çalışmalarının yurtdışındaki bir yansıması —bir paralel çalışması— olduğu gibi, aynı zamanda o çalışma ve mücadeleye güç katacak bir olgu"

olduğunu belirtiyorsunuz.

Bir-Kom'un, Örgütleme Komitesinin ortaya koyduğu anlayışların ürünü olarak ortaya çıktığı açıktır.

Bu sebepten, Örgütleme Komitesine karşı takındığımız tavır, bir bakıma aynı zamanda Bir-Kom'a karşı takınılan tavır olmaktadır. Ama bu, Bir-Kom'a ait özel belgelerin eleştirilmesi gerektiğini ortadan kaldırmamaktadır. Örgütleme Komitesinin anlayışına karşı ideolojik mücadeleyi derinleştirebilmek için, Bir-Kom'un belgelerini de incelememiz gereklidir.

Bir-Kom'un belgesinde sırasıyla aşağıdaki konular yer alıyor:

Komitenin gerekçesi; Komitenin amacı ; Komitenin platformu; Komitenin acil görevleri; Komitenin kuruluş biçimi; Komitenin işleyiş biçimi; gelir ve harcama biçimi ; Sekreterlik

Bütün bu konular içinde eleştirilmesi gerekli olan birçok nokta vardır. Ancak işleyiş biçimleri üzerine gibi konulara yöneltilen eleştirilerimiz, aramızdaki en temel ideolojik-siyasal ayrılık noktaları nın üzerinin örtülmesine hizmet edebilir. Sorunun özü ayrıntı içinde kaybolabilir. Bu sebeple biz en önemli noktaları ön plana çıkarmaya çalışacağız.

Önce "Komitenin gerekçesi" üzerinde duracağız. Sonra "Komitenin platformu"nun eleştirisine ve bu platformun Komite içindekiler için, her birisinin başka şekilde yorumladığı bir platform olduğunu ispatlamaya geçeceğiz. En son olarak da, Bir-Kom a karşı alternatif önerimizi sunacağız.

****

KOMİTENİN GEREKÇESİ

****

Bizimle Örgütleme Komitesinin "birlik" sorunu ile ilgili olarak, yayınladığı belgelerde yer alan anlayışlardaki en temel ayrılık, bugünkü şartlarda kendisine "komü-

nist", "sosyalist" diyenlerin çözmeye çalışacakları-yönelecekleri ilk görevin ne olduğu sorunudur.

Biz çözmek zorunda olduğumuz bir dizi görevin içinde, kavrayacağımız ilk görev Bolşevik Partisinin inşası görevidir diyoruz.

Örgütleme Komitesi ise, "en acil ve önemli" görev olarak; "tüm çabaların" yönelmesi gereken görev olarak "tüm antifaşist güçlerin cephesel birliği" görevini gösteriyor.

Biz işçi sınıfının ve halk kitlelerinin birliğinin sağlanmasının da komünistlerin önündeki en temel görevlerden biri olduğunu söylüyoruz. Ama bu görevden önce, bu görevi de çözebilmek için ilk şartın, komünistlerin birliğinin sağlanması; işçi sınıfının öncüsünün kazanılması, bolşevik bir partinin inşa edilmesi gerektiğini belirtiyoruz.

Örgütleme Komitesi ise yayınladığı platformda "12 Eylül ve Sol Güçler" başlığı altında devrimci hareketin birçok eksikliğini-eksikliklerini koyuyor; ama bu eksikliklerin içinde en başta gelen EKSİK unsuru, bütün diğer eksiklikleri giderme özelliğine sahip olan Bolşevik Parti eksikliğini belirtmiyor. ÖRGÜTLEME KOMİTESİ BÖYLE BİR EKSİKLİKTEN SÖZ BİLE ETMİYOR.

Ve bu noktadaki ayrılık, "birlik" sorununda bütün bir çizgi boyunca, her noktada ayrılığa yol açan bir özelliktedir. Öyle de oluyor.

Örgütleme Komitesi içinde yer alan örgütler, biricik görev cephe oluşturmak tır dedikleri için, devrimci örgütler arasında birlik olan noktaların ön plana çıkarılmasını savunuyorlar.

Biz "tersine" diyoruz. Tersine, bugün görev bolşevik bir parti içinde işçi sınıfının öncülerini, komünistleri toparlayabilmek için, işçi sınıfının öncülerinin bir kısmını içinde barındıran devrimci örgütlerle, kendini "komünist" olarak tanıtan örgütlerle aramızdaki en temel ayrılık noktalarını öne çıkarmak gereklidir. Ayrılığa yol açan konuları öne çıkarmak gereklidir.

Ve burada kimlerin gerçekten "birlik" yanlısı ve kimlerin gerçekten "birlik"diye diye birlik düşmanı olduğu açığa çıkıyor.

Örgütleme Komitesi içinde yer alanlar ve onlar gibi düşünenler, ileride ortak bir partide birleşebileceklerini (bazıları) ima etmeye başladılar. Ama eğer ortak parti, ortak bir çizgi etrafında ortaya çıkacaksa, bugün görüş ayrılıklarını ikinci plana atma, birlik yanlarını önplana alma, gerçekte ayrılık zeminini —ayrılık gerekçelerini— ayrılık tohumlarını sürekli el altında tutmak demektir.

Biz ise öncelikle bolşevik bir parti içinde "birlik" diyoruz. Önce komünistlerin birliği gereklidir. En asgari seviyede, minimum düzeyde sağlanan bir siyasi—ideolojik birlik bunun için yeterli değildir. Birleşmeden önce, ve birleşebilmek için ayrılık noktalarının neler olduğu açık bir biçimde ortaya konmalıdır. Çünkü asıl önemli olan, ayrılık noktalarında birliğe ulaşabilmektir. Ortak bir partide yer alabilmek için, şu anda bizi ayıran konular üzerinde birlik gereklidir. Ayrılık konularında birlik gereklidir. Bunu gerçekten sağlayabilmek için de kesintisiz bir ideolojik mücadele gereklidir.

Ve eğer gerçekten bütün diğer birlik türlerinde yönetici-yönlendirici olan bir komünist partisi; içinde işçi sınıfının öncüsünü toparlamış, Marksizm-Leninizmin ilkelerini kavramış olan kadrolara sahip bir bolşevik partisi ise; iktidar sorununu çözecek biricik kilit güç bu parti ise, cephelerin kalıcı başarılarının garantileyicisi böyle bir parti ise, ilk önce böyle bir parti yaratmaya çalışanlar biziz. Ve böylece ileride kurulacak olan emekçi yığınların birliğinin yaratılmasını gerçekten isteyenin de asıl biz olduğumuz ortaya çıkar.

"Birlik" üzerine dokunaklı türküler söyleyen, şiirsel yazılar yazanlar sizlersiniz. Ve böylece suni ve kısa vadeli birlik gürültüleri ile hem komünistlerin ve hem de emekçi yığınların gerçek birliğinin yaratılmasının gerçekte engeli olduğunuz açıkça çıkar ortaya.

Sorunun ne denli önemli olduğu; ayrılığın ne denli büyük olduğu ortadadır. Burada biz bu sorun üzerinde daha ayrıntılı durmak istemiyoruz. Konu hakkındaki görüşlerimiz oldukça ayrıntılı olarak "Birlik, Birlik Diye Birliğe Vurulan Darbe" başlıklı, Örgütleme Komitesinin platformuna cevap teşkil eden yazımızda vardır.

Örgütleme Komitesi içindeki örgütlerin bu —sonuç itibariyle hem komünistlerin ve hem de işçi sınıfı ve diğer emekçi yığınların gerçek birliğinin engeli olan— birlik hakkındaki yanlış anlayışları somut olarak yurtdışında Bir-Kom şeklinde şekillendi. Bir-Kom, ilk görev olarak "cephe" oluşturma görevini kavramanın doğal sonucu olarak ortaya çıktı.

Ve Bir-Kom'un "gerekçeleri" de bu durumdan ayrı olamaz.

Bir-Kom'un belgesinde, Bir-Kom'un oluşma nedenleri hakkında şunlar sıralanmaktadır:

"KOMİTENİN GEREKÇESİ: 1) Yurtdışındaki anti-faşist mücadele, yıllardan beri dağınık, bölük-pörçük bir biçimde sürmektedir. Bugünkü durum onun üzerine düşen —ve özellikle 12 Eylül faşist darbesi sonrası ağırlaşan ve daha bir önem

kazanan— görevleri yerine getirememesi ve bazı noktalarda tıkanmasıyla sonuçlanmaktadır. Bu duruma bir son vermek gerekir.

2) Yurtdışında yaşamak, çalışmak, öğrenim görmek durumunda olan milyonlarca yurttaşımızın, haklarına sahip çıkacak, çıkarlarını koruyup kollayacak, sorunlarına çözüm arayacak ve yaşadığımız ülkelerin halkının mücadelesi ile bağlantısını sağlayacak —bu ikisi arasında köprü kuracak— merkezi bir örgütlenmenin oluşturulması kaçınılmaz bir görev olmuştur.

3) Emperyalizmle işbirliği içinde, Türkiye ve kuzey Kürdistan halkının üzerinde amansız bir baskı ve sömürü uygulayan faşist diktatörlüğe karşı, Türkiye devrimci demokratik hareketiyle, kuzey Kürdistan ulusal kurtuluş hareketinin ittifaklarının belirleyiciliği ışığında, yurtdışı özgür koşullarına uygun ve yukardaki görevleri yerine getirebilecek, yurtdışındaki tüm anti-faşist güçleri kapsayan, kalıcı, uzun süreli güç ve eylem birliği oluşturmak güncel temel görevdir.

4) Bu çaba Türkiye ve Kuzey Kürdistan da birlik ve cephe çalışmalarının yurtdışındaki bir yansıması —bir paralel çalışması— olduğu gibi, aynı zamanda o çalışma ve mücadeleye güç katacak bir olgudur."

Yukarıdaki gerekçeler gerçekte iki ayrı kapsamda değerlendirilmesi gereken gerekçelerdir.

Bunlardan son üçü (2, 3, 4) her demokratik yığın örgütünün olması gereken amaçlarından daha değişik birşey değildir. Bu gerekçeler, bu görevler demokratik bir yığın örgütünün oluşturulması ile yerine getirilebilecek gerekçeler-görevlerdir. Komitenin amacı ile sıralanan görevler içiçe, bağıntılı olarak ele alınırsa bu daha açık bir biçimde görülecektir.

Bizim açımızdan asıl önemli olan, ilk gerekçedir. Çünkü burada temel yanılgı bütün çıplaklığıyla kendini ortaya koymaktadır. Bu gerekçede, yurtdışındaki anti-faşist güçlerin dağınıklığına son vermek talebi dile getirilmektedir. Bir-Kom, yurtdışındaki bu dağınıklığa son verecek bir araç olarak gösterilmektedir. Durum böyle ise, Örgütleme Komitesi de Türkiye'deki anti-faşist güçlerin dağınıklığına son verecek olan bir araçtır. Mantık, yaklaşım işte böyledir.

Önce şunu tespit etmeliyiz ki, sorun Türkiyeli anti-faşist güçlerin dağınıklık içinde olup olmadığı değildir. Bunun böyle olduğu bir gerçektir. Bu bir olgudur. Ve bu durumu böyle tespit etmeyen kimse hemen hemen yok gibidir.

Buradaki temel sorun, BU DURUMA SON VERMENİN NASIL OLACAĞI; BU DURUMA HANGİ ARAÇLARLA SON VERİLEBİLECEĞİ sorunudur.

Çünkü bizim açımızdan da, yurt içinde olduğu gibi yurtdışındaki anti-faşist mücadele de yıllardan bu yana dağınık ve bölük-pörçüktür. Hemen her ayrı grup, yurtdışında kendi derneklerini kurmuş, ayrı ayrı federasyonlaşmaya yönelmiştir. Bunlar bünyelerinde değişik sayıda ilerici potansiyeli toparlamış, bütün bu ilerici potansiyel hiçbir dönem tam olarak, en verimli bir şekilde devrimci mücadele kanalında birleştirilerek kullanılamamıştır.

Bütün bunlar birer gerçektir. Bütün bunlar devrimci-ilerici potansiyelin tam kullanılmadığını gören ve yüreğinde gerçekten devrim ateşi olan herkes için bir üzüntü kaynağıdır.

İyi ama, biz bu durumu üzülerek-sızlanarak aşamayız. Bunun sebebini ortadan kaldırmak gereklidir. Bu durum neyin eksikliğinin bir ürünü olarak ortaya çıkmıştır? Bu soruya doğru cevap vermeyen hiçbir kimse doğru bir çözüme ulaşamaz ve bu durumu ağırlaştırmaktan öteye de bir fonksiyonu olamaz.

İşte sorunun canalıcı noktası budur.

Bu canalıcı noktada, Örgütleme Komitesi içinde yer alan örgütler, "bu duruma yol açan en temel eksiklik nedir?" şeklindeki soruya doğru bir cevap vermiyorlar. Onlar bu soruya, "değişik türde bir başka demokratik örgütün yokluğu" anlamına gelen bir cevap veriyorlar.

Sorunu böyle koymak kesinlikle büyük bir dargörüşlülüktür.

Şurası çok açıktır ki, ("tüm"ünü bir yana bırakalım) devrimci örgütlerin çoğunluğunun içinde yer aldığı bir demokratik yığın örgütünün devrimci-demokratik mücadele açısından çok büyük yararları olacaktır. Devrimci mücadelenin küçük parçalar halinde yürütülmesi durumunu belli ölçülerde ortadan kaldıracak, mücadelenin merkezileştirilmesine hizmet edecektir. Ama bu duruma, bölünmüşlüğe, parçalanmışlığa kesin bir biçimde "**son verecek**" midir?

Bu yönde beslenen bir hayal olduğunu şimdiden belirtmek zorundayız. Dağınıklığa, bölünmüşlüğe, parçalanmışlığa karşı, içinde bulunulan dönemde "birlik" yönünde büyüyen devrimci yığın baskısının da "yardımıyla" belli örgütlerin içinde yer aldığı bir (demokratik yığın örgütü türünde) birlik türü; birlik yanının ön plana çıkarıldığı belli bir süre içinde ve belli bir ölçüde, dağınıklığa, vb. "son verecektir". Daha fazla değil!

Çünkü böyle bir yapı içindeki birlik, çeşitli grupların-örgütlerin ayrılıklarının —ayrı bir örgüt olarak var olmalarına sebep olan farklılıkların— giderilmesinin ürünü olan bir birlik olmayacaktır.

Tersine bu ayrı ideolojik çizgilerin varlığının devam ettirildiği şartlarda, birlik noktalarının öne çıkarılması pahasına sağlanan bir birlik olacaktır.

Ama böyle ilişkilerin en kısa zamanda, ortaya çıkan ilk uygun anda, ayrılıkla sonuçlanacağını bilmek için, yeniden örnekleri daha önce yaşanmış gelişmeleri "tekerrür" ettirme zorunluluğu yoktur. Devrimci hareketteki atılımın yeniden yükselmeye başladığı yılları hatırlatmak istiyoruz.

Hareketin başlangıcında, devrimci güçlerin zayıf olmasına da bağlı olarak yanyana ortak örgütler içinde yer alabilen birçok grup, gelişme içinde, hareketin büyümesine; örgütlerin güçlenmesine; siyasi ideolojik mücadelenin keskinleşmesine bağlı olarak, aynı demokratik örgüt içinde bile yanyana kalamaz olmuşlardır.

Örneğin 1974 yıllarında, devrimci hareketin belli bir anlamda merkezi şehri olma özelliğini koruyan İstanbul'da, ilk yığın derneği olarak İYÖKD (İstanbul Yüksek Öğrenim Kültür Derneği) oluşturulmuştu. Bunun içinde, o dönemde "devrimci" olarak geçinen tüm örgütler (TİP, TSİP bile) yer alıyordu. Bu durum birkaç yıl sürmedi. Sonuç, değişik aralıklarla, bunun içinde yer alan grupların ayrı dernekler kurmaları oldu.

Çeşitli birim derneklerindeki gelişmeler de bundan farklı olmadı.

Örneğin İYDGD (İstanbul Yurtsever Devrimci Gençlik Derneği) örneği de hatırlanabilir. Bunun içinde de başlangıçta Halkın Yolu, Halkın Birliği, Halkın Gücü, Halkın Kurtuluşu yer alıyordu. Bu durum da birkaç yıl sürmedi.

Başlangıçta bu iki dernek de belli bir anlamda gençliğin devrimci-demokratik hareketinin merkezi oldu; onları birleştirdi; güçleri topparladı. Ama asla daha fazlası değil!

Ya da örneğin, 12 Mart dönemi bugünkü duruma belli bir anlamda benzeyen şartlarda yurtdışında oluşturulan "Cephe" örneğini ele alalım.

12 Mart sonrasında yurtdışında önce TKP TİP'ten, Aydınlık'a, şimdiki TEP'e kadar uzanan bir cephe kurma girişiminde bulunuldu. Birlik üzerine atılan çığlıklarla gruplar görüşmelere başladılar. Bu görüşmeler içinde önce THKO ve THKP-C'den devrimcilere karşı tavır sorununda "birlik" (!) kurulmadan bölündü. TKP yanlıları, THKO ve THKP-C'den devrimcilere hakim sınıfların ağzı ile "anarşistler", "goşistler" vs. diye saldırıyorlardı. Cephe kurma çalışmalarının tam da 18 THKO'luya idam cezası verildiği bir döneme rastlaması; TKP yanlılarının diğer gruplarla; diğer grupların da onlarla birlik çabalarının suya düşmesinde önemli etken oldu. TKP'den ayrıldıktan sonra "Demokratik Türkiye İçin YBC" adı altında, adı büyük bir örgüt kuruldu. Bu örgüt içinde başlangıçta Aydınlık, bugünkü TEP'ciler, ve kendilerine "Marksist Kemalistler" adını veren bugünkü CHP'nin Ecevitçi takımını savunan kişi ve gruplar vardı. Bu "birlik" de, bu birliğin ilk "büyük eylemi" sonrasında — bu Batı Berlin'de yapılan 300 kişilik bir merkezi yürüyüştü — dağıldı. Yürüyüş sırasında "Marksist-Kemalistler" Alman komünistlerinin kızıl bayrak taşımasına kızmışlardı. Diğer yandan da "ortak" hazırlanan bildiri, basan grup tarafından kendi görüşleri doğrultusunda geliştirilmişti. Daha sonra aynı isimle hareket eden iki ayrı "Yurtsever Birleşik Cephe" çıktı ortaya. Biri Aydınlık'ın kendi kendisi ile; diğeri de bugünkü TEP'in görüşlerini savunanların ve bir bölüm Kıvılcımcının "cephesi"ydi. Bunlar da 1974 yıllarında söndü gitti.

Görüldüğü gibi, devrimci hareketimizin geçmişine ait bütün bu örnekler, bu tür "cephe" ve "dernek"lerin bölük-pörçüklüğe, dağınıklığa son verme işlerini ancak belli bir anlamda ve ancak belli bir süre için yerine getirebileceğini gösteren örneklerdir. Ve daha fazlasını beklemek, onlara haksızlık etmek olurdu.

Evet, dağınıklığa, bölük-pörçüklüğe, bugünkü duruma biz de son verilmesini istiyoruz. Bu durumun geçici olarak değil; kesin olarak aşılmasını istiyoruz.

Ama bunun için bizim düşüncelerimiz kesin bir biçimde Örgütleme Komitesi içinde yer alan örgütlerin düşüncelerinden ayrıdır.

Biz gayet açık bir biçimde, bu duruma son vermek için, kesin bir biçimde bu durumu aşmak için ilk şartın bolşevik bir partinin varlığı olduğunu söylüyoruz: Bu duruma yol açan en temel eksiklik KADROLARI MARKSİZM-ENİNİZMİN İLKELERİNİ KAVRAMIŞ OLAN, İŞÇİ SINIFININ ÖNCÜSÜNÜ KOMÜNİZME KAZANMIŞ OLAN BOLŞEVİK BİR PARTİNİN OLMAMASIDIR. Böyle bir partinin varlığı

Böyle bir partinin varlığı kuşkusuz oportünist-revizyonist örgütlerin varlığına son vermez. Ama onların **kitle** içindeki etkisini kırmak ve devrimin öznesi olan **kitleyi**; işçi sınıfını; ve onun önderliğinde emekçi halkı **birleştirmek** için Bolşevik Parti şarttır. Esas kalıcı birlik de budur!

Mevcut dağınıklığa gerçekten son vermek; devrimi gerçekten başarmak yalnızca bir istek meselesi değildir. Bunları gerçekten başarma yönünde ilerlemek, en temel eksikliği giderme yönünde çalışmak demektir. Bölük-Pörçüklüğe kesin bir biçimde son vermeyi gerçekten istemek; proletaryanın ve emekçi halkın, devrimci kitlelerin

birliğini kesin bir biçimde sağlamayı istemek; istekleri yerine getirmemizi sağlayacak olan bolşevik bir partinin inşası görevini birincil görev olarak kavramak demektir.

Yarın yeniden (belki daha değişik bir bileşimle)) ayrılma ihtimalini büyük oranda içinde barındıran bir birlik türünü"en büyük görev budur", "en temel eksiklik budur", "bu duruma kesin son verecek olan budur" diye tanıtmak gerçekte emekçi yığınlarda gelişen birlik isteğini suistimal etmek; yığınların bu özlemini kullanmak, yığınların birlik talebini alaya almak demektir.

Biz, Marksizm-Leninizm bilimi açısından; onun bize öğrettikleri doğrultuda,yoğun bir ideolojik mücadele içinde; diğer devrimci gruplarla ayrılık noktalarımızı öne çıkararak; onlarla ideolojik olarak, sapmalara karşı mücadele içinde hesaplaşarak işçi sınıfının öncüsünü kazanmaya yöneleceğiz. Bunu başaracağız ve bugünkü durumu adım adım ama kalıcı bir biçimde aşacağız.

Sınıfın ve emekçi yığınların birliğini sağlamadan önce ve sağlamak için, önce işçi sınıfının öncülerinin —komünistlerin- Bolşevik Partide birliği! Bolşevik Partisi içindeki birliğe paralel ve ona bağlı olarak, sınıfın ve emekçi yığınların birliği.

Burjuvazinin değişik kesimleriyle ittifak, proletaryanın burjuvaziyi devrim yolunda **kullanabilmesi** için bir ittifak,proletaryanın toplumsal gücünü açık bir biçimde ortaya koyduğu şartlarda proletaryanın çıkarına olan bir ittifaktır. Diğer şartlarda, emekçi yığınlar burjuvazinin sınıf çıkarlarının aleti, oyuncağı olmaktan kurtulamazlar!

İşte bu konudaki şiarlarımız bunlardır. Bu konudaki fikir ayrılıklarımız bunlardır.

****

KOMİTENİN PLATFORMU

****

Komitenin platformu hakkında, Bir-Kom ' un yayınladığı belgede şunlar söylenmektedir:

"KOMİTENİN PLATFORMU:

1) Türkiye'de faşizmin yıkılıp yerine demokratik bir halk iktidarının kurulması doğrultusunda verilen bir mücadele ile dayanışla içerisinde bulunmak

2) Kürt ulusunun kendi kaderini tayin etme hakkını —ayrı devlet kurma hakkı dahil olmak üzere— savunmak, ve bu doğrultuda verilen mücadeleleri desteklemek, azınlıklar üzerindeki baskılara karşı çıkmak

3) Yurtdışında yaşayan, çalışan, öğrenim gören yurttaşlarımızın yaşam koşullarını düzeltme, hak ve özgürlüklerine sahip çıkma, ülkemizdeki devrimci - demokratik mücadeleyi destekleme, yaşadığımız ülkelerin halklarının mücadelesi ile bütünleşme doğrultusundaki eğilimleri geliştirip güçlendirip örgütlemek

4) Türkiye ve kuzey Kürdistan'da halklarımızın emperyalizme, faşizme, sömürüye, baskıya ve işgale karşı sürdükdükleri direnişin dünya kamuoyuna duyurulması ve bu direnişle en geniş dayanışmanın sağlanması için çalışmak.

5) Uluslararası planda sosyalist hareketle, anti-emperyalist devrimci demokratik ulusal kurtuluşçu barıştan yana güçlerle dayanışma içinde bulunmak."

"Komitenin platformu" olarak söylenenler bunlardır. Burada söylenenler,Bir-Kom içinde yer alan örgütlerin tutarlı anti-emperyalistler, tutarlı anti-faşistler olmadıklarını açık bir biçimde belgelemektedir. Burada söylenenler ayrıca, Bir-Kom içindeki birliğin korkunç bir ilkesizlik temelinde kurulan yeni bir "ilkesiz birlik" örneği olduğunu belgelemektedir.

BİRKOM'un platformu tutarlı anti faşist, anti-emperyalist bir platform değildir

Bir-Kom, yurtdışında oluşturulan birlik türüdür. Yurtdışında da öncelikle Türkiyelilerin en yoğun olduğu Federal Almanya'da faaliyetlerini yoğunlaştırmak durumundadır.

Öyleyse, daha en başta, açık bir biçimde, içinde yaşadığı ülkenin emperyalizmine karşı mücadeleyi görev olarak önüne koymayan bir birlik tutarlı anti-emperyalist bir birlik olabilir mi?

Bunun olamayacağı açıktır. Ve bu açıksa, Bir-Kom'un tutarlı bir anti-emperyalist birlik olmadığı açıktır. Çünkü Birkom'un ne "platform"unda ve ne de yayınlanan diğer belgelerinde, Batı Alman emperyalizmine karşı mücadele görevi yer almıştır. Bu belgelerde Batı Alman emperyalizmi şekilinde bir tespit bile yoktur.

Bir-Kom'un, Türkiyelilerin yaşadığı ve hepsi emperyalist olan ülkelerde önüne koyduğu görev, "yurtdışında yaşayan, çalışan, öğrenim gören yurttaşlarımızın" "haksızlığa uğramalarına karşı", "ikinci sınıf insan muamelesi görmelerine" karşı, "Almanlaştırılmalarına" karşı ... ve sendikal hareketlerin içinde etkin çalışmaları için; yaşam koşullarını düzeltme için... vb. mücadele görevidir.

Bir-Kom, sıraladığı haksızlıkların **kaynağı** hakkında (örneğin B. Almanya açısından) tek söz etmemekte; bunların Batı Al-

man devletinin iç faşistleşme, militarist leşme, savaş kışkırtıcılığı yapma, intikamcılığı kışkırtma şeklindeki emperyalist siyasetinden kaynaklandığını belirtmemektedir.

Bir-Kom içindeki güçlerin tutarlı anti emperyalist olmadıkları, Batı Almanya'da pratikte de devrimcilerin gözlemleyebileceği bir gerçektir. Onlar bugün Batı Alman devletindeki iktidar partisi SPD ile, onun gençlik kolları ile; onun "sol" kanadı ile birçok konuda ittifak içinde hareket etmektedirler. Onlar tekelci burjuvazinin sözcüleri ile yapılacak ittifakı, devrimcilerle yapılacak ittifaktan daha önemli görmekte; pratikte de öyle davranmaktadırlar.

Bunların tutarlı anti-emperyalist olmamalarının bir gerekçesi, Rus sosyal emperyalizmine karşı takındıkları tavır ile ilişkilidir.

Bir-Kom içindeki hiçbir örgüt, açık bir biçimde Lenin ve Stalin'in geçmişteki Sovyetler Birliği'nin, artık Kruşçev-Brejnevkliğinin sosyal emperyalist Rusyası haline dönüşmüş olduğunu belirtmemekte, bu durumu tespit etmemektedirler.

Bir-Kom'un platformunda, en büyük emperyalist güçlerden birisi durumunda olan Rus sosyal emperyalizmi hakkında, ona karşı mücadele için açık bir tespit yer almazken, üstü kapalı bir tarzda onunla "dayanışma" içinde olunacağı açıklanmaktadır. Söylenen şudur:

> "Uluslararası planda sosyalist hareketle, anti-emperyalist, devrimci demokratik ulusal kurtuluşçu barıştan yana güçlerle dayanışma içinde olmak"

Bir-Kom platformunda da, tıpkı Örgütleme Komitesinin platformunda olduğu gibi bu sorun "diplomatik" bir dille geçiştirilmiştir. "Sosyalist hareket" denilen hareketin kimlerden oluştuğu üzerine açık bir söz edilmemiştir. Örgütleme Komitesi için deki bazı grupların (örneğin PKK) bu sözcükten öncelikle "başında Sovyetler Birliği bulunan..." güçleri anladıkları açıktır. Ancak Rus sosyal emperyalizmini "sosyalist" olarak gören ve gösterenlerin tutarlı anti-faşist, anti-emperyalistler olamayacakları da açıktır.

Bugün Rus sosyal emperyalizmine karşı tavır almadan Türk hakim sınıflarının 12 Eylül faşist cuntasına karşı tutarlı mücadele edilemez. Çünkü Evren cuntası Rus sosyal emperyalizmi tarafından da esasta desteklenmekte;:cuntanın eylemleri kendi çıkarlarını hedef aldığı noktada hoşnutsuzluk göstermektedir. (Örneğin İ. Bilen TKP sinin Evren cuntası ile ilgili tavrı Rus sosyal emperyalistlerinin tavrından bağımsız değildir.)

Bugün Rus sosyal emperyalizmine tavır almadan, Afganistan işgaline, emperyalist işgale tavır alınamaz.

Rus sosyal emperyalizmine karşı tavır alınmadan, Polonya'daki sosyal-faşist askeri rejime karşı mücadele edilemez.

İddiaları ne olursa olsun, Rus sosyal emperyalizmine açık tavır takınmayanlar, Kürdistan'daki milli hareketi emperyalizmin hareketi haline dönüştürmekten; Türkiye'de kurulacak devrimci iktidarı yeniden emperyalizmin (Rus sosyal emperyalizmi üzerinden emperyalist sistemin) boyunduruğu altına sokmaktan öte birşey yapamayacaklardır. Bu niyet sorunu değildir.

Üstelik, az ileride göstereceğimiz gibi, Bir-Kom içinde Rus sosyal emperyalizmi ile açık dayanışma içinde olduğunu ilan eden güçler (PKK) vardır.

Bir-Kom'un anti-emperyalistliğinin, anti-faşistliğinin sınırları işte böyledir.

Bir-Kom "tüm" anti-faşistleri birleştirmeye çalıştığını söylemesine karşılık; kendisi gerçekte bu platformuyla öncelikle modern revizyonistlerle, Batı Alman tekelci burjuvazisinin temsilcileriyle birleşmeye yöneldiğini ispatlamış olmaktadır.

Bu platformun bir de "ilkesizlik" yönü vardır.

BİRKOM'un platformu ilkesiz bir birliği temsil etmektedir

Komünistler çeşitli birlik türlerini önderliklerinde oluşturabilecekleri gibi, şartların elvermediği zamanlarda, önderliklerinde olmayan birlik türlerine de katılabilirler.

Burada komünistlerin vazgeçemeyeceği temel şart, örgütsel bağımsızlıklarının yanısıra, AJİTASYON-PROPAGANDA BAĞIMSIZLIĞInın var olmasıdır.

Komünist Enternasyonal'in IV. Dünya Kongresi "Birlik Cephesi ve İşçi Hükümeti" başlıklı yazıda, devrim öncesi kurulabilecek işçi hükümetlerine komünist partilerinin katılabilmeleri için belli şartlar ortaya koymuştur. Bu şartlardan birisi de şudur:

> "Komünist partisi kendisine özgü çehresini ve ajitasyonunu,tam bağımsızlığını kayıtsız şartsız korur." (III. Enternasyonal, Belge Yayınları, s.71)

Komünist partisi, Marksizm-Leninizmin propagandasını yaparak işçi ve emekçi yığınları bilinçlendirir; kendi önderliğinde toparlayabilir ve proletarya diktatörlüğünü bir gerçek hale getirir.

Komünistler bu yüzden açık ideolojik mücadeleyi savunur ve uygularlar; eleştiri ve özeleştiri mekanizmasının işletilmesini ister ve işletirler.

omünistler bu yüzden başkalarıyla birlik lduğu noktaları ortaya koyarken, aynı za anda kesin bir biçimde aralarındaki ayrı ıklarının neler olduğunu açıklamaktan çe inmezler, açıklarlar.

Bir-Kom'un içindeki örgütler için bütün unlar geçersiz şeylerdir.

Onlar kendilerini ayrı gruplar olarak ar eden sebeplere hiç değinmiyorlar;:ara arında ayrılıkların var olduğunu, birleş iklerini söyledikleri yazılarında, açık- amalarda belirtmiyorlar. Yeri geldi mi, birlik" adına, geçmişe "sünger çekme" yo unu tutuyorlar. "Birlik" adına ilkelerde azarlığa girişiyorlar. "İlke"lerinden vaz eçmeksizin, ortak açıklamalarda onunla çe işen bir başka "ilke"ye imza atıyorlar. irlik adına, herkesin kendine göre yorum- ayacağı ve "kendine göre doğru" olan çok- nlamlı, çok-yorumlu ifadelerle dolu bil- iriler çıkartarak "birlik" durumunu ida- e etmeye çalışıyorlar.

Bütün bu söylediklerimizin birer iftira olmadığı, açık bir gerçeğin belirtilmesi olduğu ortadadır.

Örneğin, "sosyalist güçler", "sosyalist hareket" meselesini ele alalım.

Bu konuda Devrimci Yol'un görüşü şöyledir:

"Sovyetler Birliği uluslararası planda bugün dünyada devrimin merkezi ya da kalesi değil; dünya devrimi hareketinin ayakbağıdır, zinciridir. Emperyalizmin eline son Afganistan ve Polonya olayları randı olduğu gibi yeni yeni kozlar vermekte ve onun güçlenmesine hizmet etmektedir." (Devrimci İşçi, Nisan 1982, s.5)

Bu konuda PKK'nın görüşü de şöyledir:

"Ekim devriminin açtığı temel üzerinde gelişen sosyalist inşa (bugün —BN) dünyanın 1/3'ine hakim durumdadır." (PKK Programı, s.8)

"Başta Sovyetler Birliği olmak üzere bütün sosyalist ülkeler, emperyalizme karşı mücadelede dünya devrim güçlerinin daha sıkı birliğini yaratmak; ideolojik, politik ve eylemsel planda daha güçlü ve ortak hareket edebilmek için, kendilerinden beklenen öncü görevini daha aktif bir biçimde yerine getirmelidirler." (Politik Rapor, s.26)

"Her ne kadar sosyalist ülkeler arasında bugün için tam bir birlik yoksa da, dünyayı devrimle değiştirme mücadelesinde, bu ülkelerin varlığı belirleyici bir güç oluşturmaktadır." (Program, s.8)

Görüldüğü gibi, "Sovyetler Birliği" birisi için dünya devriminin ayakbağı; diğeri için dünya devriminin belirleyici bir gücüdür.

Ama hem Dev-Yol ve hem de PKK "sosyalist güçler" şeklindeki muğlak bir formülasyona imza atabilirler ve bu da "birlik" istemek olur!

Ya da örneğin Rus sosyal emperyalizminin Afganistan işgali ve Polonya'daki durum meselesini ele alalım.

PKK için durum şudur:

"Yeri gelmişken, Sovyetler Birliği'nin halk kurtuluş hareketlerine yapılan yardımlar kategorisinden olan, Afganistan'a yaptığı yardım üzerine birkaç söz söyleyelim.

Sovyetler Birliği gibi tüm sosyalist ülkelerin, ulusal kurtuluş hareketlerine, bağımlı ve sömürge ülkeler halklarına gerektiğinde ideolojik, politik, maddi ve askeri yardımda bulunmaları enternasyonalist bir görevdir. Eğer bunu yapmazlarsa, görevlerini yerine getirmemiş, veya yetersiz yaparlarsa görevlerini tam olarak yerine getirmemiş olurlar.

Bu çerçevede Sovyetler Birliği'nin Afgan halkına ve kurtuluş mücadelesine sağladığı yardım ve destek, emperyalizmin Afganistan'a müdahalesini durdurmuş; iç gericiliğin güçlerini zayıflatarak, onların iktidar olup Afganistanı emperyalizmin ve gericiliğin bir kalesi haline getirmelerini engellemiş, Afgan devrimcilerinin mücadelelerini zafere götürmelerine elverişli bir ortam yaratmıştır. Bu durumun olumsuz ve tartışılacak hiçbir yanı yoktur. Bugün Afganistan'da bazı sorunlar varsa, bunun nedeni Sovyet yardımı değildir; bunun nedeni dışta emperyalizmin müdahalesi, içte ise devrimcilerin yetersizliği - dir." (Politik Rapor, s.26/7)

Aynı konuda Devrimci Yol için de durum şudur:

"Sovyetler Birliği ... emperyalizmin eline son Afganistan ve Polonya olaylarında olduğu gibi, yeni yeni kozlar vermekte ve onun güçlenmesine hizmet etmektedir." (Devrimci İşçi, Nisan 1982, s.5)

Görüldüğü gibi, Rus sosyal emperyalizminin Afganistan'ı kendisine bağımlı bir ülke haline getirmek için giriştiği işgal eylemi birisi için enternasyonalist yardımdır ve bunu yapmazsa ayıp olurdu; diğeri için ise, bu hareketle emperyalizmin güçlenmesine hizmet etmiştir.

Ya da örneğin Kürdistan'ın işgal edilmesi ve işgale karşı mücadele meselesini ele alalım.

Bu konuda PKK, Kürdistan'ın 1925 - 1940 yılları arasında (Mustafa Kemal'in ikti -

darda olduğu dönemde) işgalinin tamamlandığını belirterek; bu işi gerçekleştirenin "Türk milli ticaret burjuvazisi" olduğunu ileri sürüyor.(Bkz. Politik Rapor,s. 57/7)

Devrimci Yol için ise Kemalizm; Kemalist hareket, küçük burjuvazinin en sol,en radikal kesiminin hareketidir. İlericidir.

Bir yanda "işgalci Kemalizm"; öte yanda "ilerici Kemalizm".

Ve "ortak" bir platform temelinde "Kürdistan"ın işgaline karşı mücadele!

Bunlara "Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını —ayrı devlet kurma hakkı dahil olmak üzere— savunmak"(Komitenin platformu) meselesinde TEP'in görüşünü ekleyelim.

Hem Örgütleme Komitesinin, hem de Bir-Kom'un platformları yukarıdaki talebi içerir.(1) TEP; Örgütleme Komitesinin "siyasi ilkeler"inde, "burjuvazinin işgal ve ilhak politikalarına son vermek" şeklindeki görüşüne; Bir-Kom'un "Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını —ayrı devlet kurma hakkı dahil olmak üzere— savunmak ve **bu doğrultuda** verilen mücadeleleri desteklemek" şeklindeki görüşlere imza atar.

Fakat öte yandan şunu söyler:

"Sömürge tezini yozlaştırarak savunanlar (Bunlar TEP'ne göre: "Ancak zamanla sömürge tezi bazı grupların dilinde yozlaşarak ezilen ulus şövenizmini yansıtır ve Türkiye'de hakiki emperyalizmin varlığını gizleyerek Türk ve Kürt emekçilerinin tek örgüt disiplini altında birleşmelerini engeller bir yoruma uğratılmıştır'(s.27) —Biz ekledik) yalnızca zorla asimilasyoncu işbirlikçi burjuvazinin başlıca dayanağı ve güç kaynağı olan emperyalizmi (özellikle ABD emperyalizmine) ve Kürt işbirlikçilerini gözlerden gizlemekle kalmıyorlar..." (Devrimci İşçi, Nisan 1982, s. 18)

Bir tarafta "ayrılma doğrultusunda hareketin" desteklenmesi taahhüdü!

Öte tarafta "ayrı örgütlenme", "ayrı devlet" demenin emperyalizmi gözlerden gizlediğini öne sürmek!

Burada PKK'nın "asgari hedef" olarak önüne koyduğu "Kürdistan'ın dört parçasının birleştirilmesi" hedefinden şu son konumuyla "daha asgari" seviyeye gerilemiş olduğunu da hatırlatalım.

Ve bütün bunlar "birlik" adına yapılmaktadır.

Böyle bir birliğin bu tür ilkesizlikler üzerine kurulmuş olduğu açıktır. Böyle bir birliğin zararlı bir birlik olduğunu belirtmek zorundayız.

Örgütleme Komitesi ve Bir-Kom içindeki bu örgütler "birlik" aşkına işi o noktalara götürmüşlerdir ki, artık bu ilkesizliğin son sınırıdır.

Bu mesele "Kürt solu", "Türk solu" ayrımı üzerine şekillenen PKK'nın görüşü ve bunun da bir sonucu olarak katledilen yüzlerce devrimcinin katliamının "elbirliği" ile "birlik" içinde geçiştirilmesi meselesidir.

PKK değişik milliyetlerden emekçi yığınların ortak örgütlenmesini savunan bütün devrimci grupları "Türk solu" olarak nitelemiştir. (Bkz. Manifesto, s.43)

PKK "ulusal şöven" olarak nitelediği bu gruplara karşı mücadele görevinin nasıl yerine getirileceğini şöyle açıklıyordu:

"PKK'nın yerine getirmesi gereken görevlerden birisi de halkımızı kendi ulusal özüne karşı suç işlettirecek hale getiren faşist, sosyal-şöven ideolojileri ve güç mihraklarını ne pahasına olursa olsun ivedi olarak dağıtmaktır. PKK bu güçlerle savaşmayı bir şiddet sorunu olarak ele alır ve ikna yöntemiyle çözülmesi gereken halk safları arasındaki sorunlardan ayırır." (Manifesto, s.53) (abç)

Burada söylenenler açıktır.

Burada PKK, "ortak örgütlenme" diyen tüm devrimci örgütlerle kendi arasındaki çelişmenin; halk arasındaki çelişmeden **başka**; ikna yöntemiyle çözülmesi gereken çelişmeden **başka** tür bir çelişme olduğunu söylemektedir. Bu çelişmeyi şiddet ile çözülecek olan, düşmanlarıyla, düşman sınıflarla arasındaki çelişme olarak nitelemektedir.

Ve şimdi "tüm anti-faşist güçlerle birlik" çığırtkanlığı!

En katıksız ve katıklı Kemalist örgütlerle; Menderes'i "ikinci kuvayi milliyeciliğimizin önderi diye niteleyen Kıvılcımlılarla, 1961 Anayasasının "demokratik yorumcusu" "eski tüfek"lerle; Kemalizmi devrimci olarak tanıtan "yeni tüfek"lerle birlik!

PKK pratikte eski görüşünden vazgeçmiş; bunlarla birliğe yanaşmıştır. Buna karşılık diğerleri de PKK'nın (ve bu arada Dev Yol'un da) geçmişteki devrimci katletme eylemlerinin üzerine sünger çeken "platformları" imzalama lutfunu göstermişlerdir.

Al gülüm, ver gülüm!

Yaşa ve yaşat!

Ama dört örgütün yöneticilerinin bazı belgelere imza atmaları yeterli değildir.

Hatalar devrimci kitlelerin önünde açıkça eleştirilmeli; özeleştiri ile aşılmalıdır.

Örgütleme Komitesi içindeki örgütler platformlarında:

"Geçmişte hareketlerin çoğu henüz oluşum halinde idi" türünden "**girizgahlar**la", Ecevit'vari "geçmişe **sünger çekme**" planını uygulamaya kalkışıyorlar.

El altından "PKK'nın **özeleştiri yaptığı**nı" yayıyorlar.

Ve işte özeleştiri diye gösterilen (ya da geçiştirilen) yer:

"Ayrıca sosyal-şövenizme ve reformist küçük-burjuva milliyetçilerine karşı verilen mücadelede, onların, kutsal ittifaklar kurup şiddet temelinde bize saldırmalarına, bu konuda her türlü tahriki yapmalarına, devrimci yöntemleri tümüyle dıştalamalarına karşılık biz, onların ideolojik mücadeleyi rayından çıkartıp şiddet temelinde bir mücadele haline getirme oyunlarına gelmemeliydik. Zorunlu savunmalar dışında, misilleme biçimindeki bir anlayışa bile yer verilmemeli, bazı yörelerde gelişen bu anlayışları önlemeliydik. Hareketin genelde böyle bir saptaması olmasa bile, mahalli düzeyde gelişen bu anlayışlar, mücadelemize zarar vermiştir.

Sosyal-şövenlerin provokasyonlarına Dersim'de 'UDG'nin saldırılarına, Mardin'de parti çizgisinin gelişmesine ters düşmesine rağmen, şiddet temelinde karşılık verildi. Bunlar, zorunlu savunma mücadeleleri olsa bile, biz, bu durumların ortaya çıkmasına önceden olanak vermemeli, şiddet temelindeki mücadeleyi kesmeli, bu konuda her türlü çareye başvurmalı ve mücadeleyi ideolojik temelde tutmayı başarabilmeliydik. Bu, hareketimizin ve ulusal kurtuluş mücadelemizin daha çok çıkarına olacaktı. Bu konuda esas saldırgan, ideolojik mücadeleyle yetinmeyip onu şiddet temelinde yürütmek isteyen sosyal-şövenizm, feodal-komprador ve küçük burjuvaziden kaynaklanan eğilim, esas şiddet ögesini geliştiren bu kesimler olmasına karşı, biz daha uyanık olmalı ve bu tip yöntemlere itibar etmemeliydik." (Politik Rapor, s.116/17) (abç))

Özeleştiri denilen budur! Bu özeleştiri değil, devrimci yığınlarla alay etmektir.

Manifesto'dan yukarıya aktarılan tespitler "hareketin merkezi saptaması" değil de nedir? Sorun, örgütün bazı mahalli birimlerine; karşısındakinin tahrikine gelmeye indirgenip, geçiştirilemez.

Bütün bunlar, Bir-Kom'un "ilkesiz cephe" örgütleme komitesinin "ilkesiz" yurtdışı uzantısı olduğunu göstermektedir; "birlik" adına ilkesizlikler içinde yüzüldüğünü göstermektedir; komünistlerin görevinin böyle bir birliğe girmek değil; böyle bir birliği teşhir etmek olduğunu göstermektedir.

****

ÖNERİMİZ

****

Biz yukarıdaki gerekçelerle Bir-Kom girişimine katılmıyoruz.

Biz bu gerekçelere dayanarak, Bir-Kom girişimine karşı ideolojik mücadele yürüteceğiz!

Bir-Kom'a ve benzeri türde birliklere karşı somut önerimiz, devrimci olarak değerlendirdiğimiz örgütler arasında daimi-düzenli toplantı sisteminin işletilmesidir.

Bu önerimizi Örgütleme Komitesinin platformunu eleştirdiğimiz yazımızda formüle etmiştik. (Bu yazı ilk olarak taslak halinde parti içinde 4 Mart 1982'de yayınlandı.) Bu önerimiz hala geçerlidir. Bu konuda yazıda şöyle deniyordu:

"Biz, ikinci olarak, sizlere yurtdışında daimi-düzenli toplantı sistemini önermekteyiz. Bu, devrimci örgütlerin temsilcilerinin düzenli aralıklarla bir araya geldiği; birbirleri ile çeşitli eylemler üzerine konuştuğu, tartıştığı, bilgi aldığı vb. bir toplantı olacaktır. Bu, bugün gerçekleşebilecek olan çok somut ve yararlı bir tekliftir." (Bu teklif, geçtiğimiz yıl içinde,önce DHB'den gelmiş, tarafımızdan da olumlu bulunmuştur.)

Bu teklifin gerçekleşmesi için örgütlerin birbirlerini devrimci değerlendirmesi dışında hiçbir önşartımız yoktur.

Sonra, bugün doğrudan örgütlerin temsilcileri düzeyinde düzenli ilişki, çok az örgüt arasında yürütülmektedir. Bu durum devrimci örgütler arasındaki ilişki bakımından bir boşluk yaratmaktadır. Böyle bir ilişki sisteminin yukarıda bahsedilen yararları üzerinde uzun boylu durmak gereksizdir.

Böyle bir ilişki biçiminin, katılan devrimci örgütler arasında, aynıların aynı yerde, ayrıların ayrı yerde toplanması açısından da (bugün revaçta olan "birlik" çalışmaları açısından yaklaşıyoruz) zararlı değil, yararlı olduğu açıktır. Bu yönde de uygun bir ilk zemin yarattığı ortadadır.(2)

*

Bir-Kom hakkındaki görüşlerimiz; bu konudaki önerimiz bunlardır.

11.5.1982

(1) Burada, "Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını —ayrı devlet kurmak hakkı dahil olmak üzere— savunmak, ve bu doğrultuda verilen mücadeleleri desteklemek, azınlıklar üzerindeki baskılara karşı çıkmak" şeklindeki "platform maddesi" üzerinde durmak istiyoruz.

Marksizm-Leninizm bize, ezen ve ezilen, bağımlı, sömürge ulusların, sömürücü sınıfların hakimiyeti şartlarında birlikte var oldukları ortamda, ulusların kendi ka

derlerini tayin hakkının, yalnızca birtek anlama geldiğini; ayrılıp ayrı devlet kurma hakkı anlamına geldiğini öğretir. Bu koşullarda, ulusların kendi kaderini tayin hakkının başka anlamlara da gelebileceğini söylemek, gerçekte ulusal hareketin bastırılması, saptırılması için oyundan başka bir anlama gelmez.

Bir-Kom belgesinde, "Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı"nın, ayrılıp ayrı devlet kurma hakkından başka hakları da içerdiği anlamına gelen bir ifade kullanılıyor.

Ayrıca Türkiye'de ulusal sorunda, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı ve azınlıklar üzerindeki baskılara karşı çıkmak şeklinde bir talep tutarsızdır. Türkiye'de ulusal sorunun en önemli unsuru Kürt ulusal sorunudur. Ama bu Türkiye'deki ulusal sorunun tamamı değildir. Ayrıca Türk ulusu dışında ulus özelliğini taşıyan yalnızca Kürt ulusudur. Ama bu, hiç kimseye, sorun Kürt ulusu ile ilgili olunca (tam tutarlı bir biçimde olmasa da) ulusların kendi kaderini tayin hakkını savunma, fakat milli azınlıklar olunca, "azınlıklar üzerindeki baskılara karşı çıkmak" olarak koyma hakkını vermemektedir. Sınıf bilinçli proletaryanın ulusal azınlıklar konusundaki talebi; tüm milliyetlerin **tam hak eşitliği** şeklinde bir taleptir.

İçinde PKK gibi kendisini "Kürdistan ulusal kurtuluş davasının önderi" gibi gösteren örgütlerin de yer aldığı Bir-Kom'un ulusal sorunun bu noktasındaki tavrı da gayet tutarsız bir tavırdır.

(2) Bu noktaya bağlı olarak, bu sistem içinde, ortak, kitleye açık toplantıların düzenlenmesini de düşünüyoruz. Böylece üzerinde anlaşma sağlanmış konular hakkında düzenli aralıklarla kitlelere açık toplantıların gerçekleştirilmesi mümkün olacaktır.

Böyle bir ilişkinin gerçekleşmesi için gütmeyi düşündüğümüz yol şöyle olacaktır: Bu yazımızın devrimci örgütlere ulaştırılmasına çalışacağız. Bu konudaki görüşlerimizin de örgütler içinde tartışılması için iki ay kadar bekleyecek, yazılı cevap isteyeceğiz. Ya diğer devrimci örgütlerden herhangi birisinin, ya da bizim imkanlarımızla uygun bir yer hazırlayarak, verilen (ya da diğer birkaç örgüt ile ortak tespit edilen) tarihte buluşulmasını sağlayacağız, aracı olacağız. Ve bundan sonra toplantılar belirli aralıklarla sürdürülecektir.

Bu toplantı sisteminin işleyişine ilişkin olarak da şunları düşünüyoruz:

Her örgüt temsilcisi, kendi örgütüne sunmak üzere toplantı hakkındaki kanaatlerini toparlayabilir, not alabilir, bir çeşit tutanak tutabilir. Bu engellenemez. Eğer taraflar anlaşırsa, kısa bir biçimde- ya da daha ayrıntılı olarak- ortak bir tutanak da (sonunda hepsinin onayladığı) tutulabilir.

Ve toplantıların hazırlanmasında, her örgüt ortak bir sorumluluk almalıdır. Bu, her toplantının bir örgüt tarafından hazırlanması, vb. demektir.

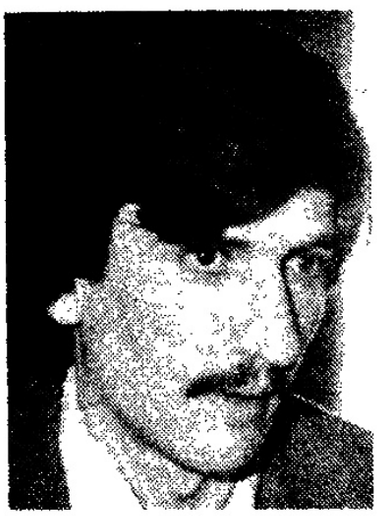

CEMAL KEMAL ALTUN'UN KATİLİ FAŞİST TÜRK KOMPRADOR PATRONAĞA DEVLETİ VE EMPERYALİST BATI ALMAN DEVLETİDİR!

HESAP ER GEÇ DEVRİMLE SORULACAK!

İNGİLTERE'DE SEÇİM SONUÇLARI ÜZERİNE

I

PARTİLER

Muhafazakar Parti	12 991 377	43,5	43,9	31,6	397
İşçi Partisi	8 437 120	28,3	36,9	20,6	209
İttifak (Sosyal-Demokrat Parti/Liberal Parti)	7 775 048	26,0	13,8	18,9	23
İskoçya Milli Partisi	331 975				2
Plaid Cymru(Galler)	125 309				2
Diğerleri(Kuzey İrlanda)	-				17

Seçmenlerin %72,7'si oy kullandı.

Muhafazakar Partinin Avam Kamarasındaki toplam çoğunluğu: 144 Milletvekili

-II-

"Buyumekte olan genel olarak dünya devrimci proletarya hareketi, özel olarak da komunist hareket 'Kautskycilik'in teorik hatalarını tahlil edıp ortaya koymadan edemez.Hele hıçbir zaman Marksızmi önermeyen, ama tıpkı Kautsky ve takımı gıbı emperyalizmin çelışkilerinin derinliğini ve bunun meydana gelmesıne neden olduğu devrimci bunalımın kaçınılmazlığını örtmeye çalışan genel olarak pasifizm ve 'demokrasi'nin dünyanın her yanında hala çok yaygın olması bu durumu daha da geçerlı kılmaktadır. Bu eğilımleri mucadele ile yenmek burjuvazi tarafından aldatılmış küçük mulk sahiplerini ve çok az küçuk-burjuvazi yaşam koşullarını tatmakta olan milyonlarca çalışan insanı burjuvazi - den koparark kendine bağlaması gereken proletarya partisinin zorunlu görevidir." (Lenin, "Emperyalizm" kıtabının Fransızca ve Almanca baskısına onsozünden, 6 Temmuz 1920)

Seçmenlerin %72.7'sinın oylarını kullanmaları ve bu oyların hemen hemen hepsinin dört "demokrası" partisine verilmesi, Lenin'ın 1920'de tespit ettiği gorevin hala mevcudiyetini koruduğunu gösteriyor.

Biz bu makalemizde Marksizm adına pıyasaya çıkan "demokrat" haınlerin teşhirini değil, bizzat "demokrası"nin teşhirını yerine getirmeye çalışacağız.

-III-

İlk once seçim sonuçlarının hemen göze batan sonuçlarına bır bakalım.

"Demokrasi" havarilerinin vaaz ettikleri demokrasi anlayışına gore, demokrasi demek çoğunluğun ısteğine uymak demek - tır.

Seçim sonuçları açıkça gösteriyor ki, Avam Kamarasında 144 çoğunluk elde etmiş olan ve böylece yurutme organını da ele geçiren Muhafazakar Parti, kullanılan oyların bile çoğunluğunu elde edememiştir. Tüm seçmenın ise ancak %31.6'sını temsil etmektedir.

Seçim sonuçlarına sadece şekilsel bir yaklaşım bile, "demokrasi"nin koskoca bir sahtekarlık olduğunu sergilemektedır.

Kaldı ki, İngiltere'de biçimsel demokrasinin ayakları zaten havadadır. İngiltere bir Anayasal Monarşidir. Avam Kamarasının ustunde bir de hiçbir seçime tabı tutulmayan Asiller Kamarası mevcuttur.

-IV-

Gelelim bu çok demokratik sonuçları elde etmek için Muhafazakar Parti'nin kullandığı birkaç "demokratik" tedbirlere.

1. İngiltere'de seçimlerde İngiltere çeşitli bölgelere bölünür. Her bölgede oyların çoğunluğunu alan parti, o bölge - den bir milletvekili çıkarır. Bu seçimler öncesi Muhafazakar Parti bu bölgelerin sınırlarını değiştirdi. Bu değişiklik için icat edilen bahaneleri bir kenara bırakırsak, bu değişiklik sayesinde, Muhafazakar Parti'ye oy verme ihtımali yuksek olan zenginçe bölgeleri ayırmak, vb. yöntemlerle, Muhafazakar Partı'nin daha çok milletvekili çıkarma imkanı arttırıldı. İşçi Partisi'nin bu değişikliğe itirazını çok "bağımsız" olan yargı organları reddetti.

İşte demokrasi: Hilekarlık, ilk defa Kuzey İrlanda'da kullanılmış olan bir sahtekarlık.

2. İngiltere'de seçimler 5 yılda bir yapılır. Fakat eğer Başbakan isterse, 4 yıldan sonra belirli günlerde parlamentoyu dağıtıp seçimlere gidebilir.

Bu sefer seçimlerin ilanı ile seçim günü arasında bir aydan çok az fazla bir zaman bırakıldı. Bunun nedenleri ve sonuçları şunlar:

i) Halihazırda dağınık ve hazırlıksız olan rakip partiler, bu dağınık ve hazırlıksız durumda yakalandılar. Böylece Muhafazakar Parti'nin seçimleri kazanma şansı arttı.

ii) Ve asıl önemli sebep şudur: Uzun bir seçim kampanyasının ülkede siyasi çalkantıya yolaçma ihtimali! Seçim öncesi bilhassa ekonomik krizin bir sonucu olarak İngiltere siyasal hayatı bir çalkantı içindeydi. İşçi Partisinden kopan bir grup Sosyal-Demokrat Parti'yi kurmuştu. İşçi Partisi bölünmeye rağmen yeni gelişmelere gebe idi. "En sağlam" görüntüsünü veren Muhafazakar Parti bile Thatcher taraftarları ve "Islaklar" (Wets) diye iki fraksiyona sahipti. Kitleler, ekonomik krizin etkisiyle sarsılmışlardı, siyasi çalkantıların etkisi ile burjuvazinin aldatma çerçevesi içinde tuttuğu siyasi yörüngeden kopma eğilimi gösteriyorlardı.

Seçimler ve seçim kampanyası "demokrasi" için bir tehlike haline gelebilir, geçen yazdaki gençlik ayaklanmalarının yerine Polonya'ya benzer birşeyler olabilirdi. Seçimler en kısa bir kampanya dönemi ile bitirilmeliydi.

İşte seçimlerle ve serbest seçim kampanyalarıyla demokrasiyi eşitleyen bu demokratların zavallı sonu: Seçim kampanyasının uzamasından duyulan büyük korku!

3. Burjuvazinin yönetimini genel oy hakkı ve serbest seçim kampanyası şartlarında sürdürebilmesi, ancak ve ancak burjuva siyasetçilerinin kitleleri kandırabildikleri, aldatabildikleri sürece mümkündür.

Bir de buna rakip partileri yenme gereği eklenince, siyasi partilerin ve siyasetçilerin kendilerini işe yaramaz çamaşır tozları gibi reklam aracılığıyla seçmene satma zorunluluğu ortaya çıkar.

Muhafazakar Parti, 1979 seçimleriyle başlayarak İngiltere nin en büyük reklam firmasına seçimlerde reklamlarını yapması için iş verdi. Firmanın adı "Saatchi ve Saatchi". Ve reklam firması görevini yerine getirmişe, işe yaramaz burjuva siyasetini kitlelere satmayı becermişe benzer.

İşte kitlelerin çıkarlarını temsil etmeleri imkansız olan zavallı "demokratların" vardıkları yer: Kendilerini çamaşır tozu gibi reklam ettirmek.

4. İngiltere mali oligarşisinin bu ekonomik kriz döneminde çıkarlarını en tutarlı şekilde savunacak parti olarak Muhafazakar Parti'yi görmesi ve bu olgunun "kamuoyu"nu kaçınılmaz olarak Muhafazakar Parti taraftarı yapmasının Muhafazakar Partinin zaferine katkısını sadece belirtelim ve İşçi Partisini ele alalım. Çünkü İşçi Partisinin seçim dönemindeki durumu olumsuz yönde de olsa Muhafazakar Partinin zaferine en büyük katkıyı yapan faktörlerden biridir.

İşçi Partisi emek ile sermaye arasındaki ilişkiyi ortadan kaldırmak isteyen bir parti değil, en "sol" temsilcisi Tony Benn'in de belirttiği gibi, bu ilişkiyi değiştirmeyi, düzen-

rüney, amaçlayan bir partidir. Yani kapitalizmi yaşatırken ve yaşatmak için çabalarken, aynı zamanda işçileri kurtaracak olan bir parti?

Bu tür partilerin bilhassa ekonomik kriz dönemlerinde kendilerini kaçınılmaz olarak komik bir durumda bulacakları açıktır.

Bu partinin genel kurullarında toplam oyun %40'ına sahip olan sendikalardan biri olan Lokomotif Sürücüleri Sendikası başkanı, İşçi Partisi ve "Sendikalar Kongresi" (İngiltere'deki sendikaların üst örgütü)'nin bu problemini yaklaşık iki yıl önce ettiği, "Sendikalar iyi günlerde işe yarıyor, kriz dönemlerinde ellerinden gelen birşey yok" sözleriyle iyi ortaya koymuştu.

Bu parti, daha 1979 seçimlerinde yonetmek istemiyordu. Seçimler öncesi İşçi Partisi hukümeti başbakanı olan J. Callaghan, tıpkı M. Thatcher'ın kullandığı taktikleri kullandı. Bir farkla ki, İşçi Partisi ve Sendikalar Kongresi, seçim kampanyasına başlamak için J. Callaghan'ın işaretini beklerken ve dolayısıyla seçim kampanyasında gecikirken, Muhafazakar Parti kampanyaya çoktan başlamıştı.

Bu seçimler önceşi ise partinin sağ kanadının bir bölümü partiden kopup Sosyal-Demokrat Partiyi kurdular. Diğer kesimi partide kaldı. "Sağ" ve "sol" kanatlar arasındaki mucadele partinin tüm burjuva pisliklerini, kamuoyunun da gönüllü katkısıyla gözler önüne serdi. Seçim öncesi sağlanan anlaşma yine sadece İşçi Partisi'nin tutarsız, sahtekar tavrını teşhire yaradı.

İşçi Partisi'nin bu durumu kitlelerin güvenebilecekleri tutarlı komünist muhalefet, kitlelerle kaynaşmış komunist bir muhalefet olmadığı için, açıktır ki Muhafazakar Parti'nin zaferini garantiledi.

Hayret edilmesi gereken şey, İşçi Partisi'nin bu rezil durumunda ve birçok rezilliklerinin çokça teşhirine rağmen sekiz milyon oy alabilmesidir.

İşçi Partisi'nin seçim sonrası yaptığı bir araştırmaya göre, oldum olası İşçi Partisine oy veren işçi sınıfının kalifiye olmayan kesiminin %50'si bu seçimlerde de İşçi Partisine oy vermiştir. İşçi Partisi'nin kaybettiği oyların esas ağırlığını hali vakti yerinde işçilerin oyları, ofis işçilerinin oyları oluşturmaktadır. Bundan iki sonuç çıkar. Birincisi, işçi kitlelerini İşçi Partisinden ve sendika bürokrasisinin etkisinden koparmanın yolları bulunmalıdır. Proletarya'nın zaferi için bu bir şarttır. İkincisi, sadece İşçi Partisini yığınlarla terketmekle değil, Muhafazakar Parti ve diğer partilere verdikleri desteklerle de "emperyalist anavatanlarının" kendilerine tanıdığı küçük-burjuva yaşam tarzını koruyabilmiş veya koruyabilmek için tüm umutlarını "anavatanları nın" bu konumuna bağlamış entellektüel ofis işçisi, öğretmen, işçilerin üst tabakası, işletmeciler, sendikacılar, vb.nden oluşan ve bunlar tarafından etkilenen geniş bir yığının mevcut olduğudur.

Gerek doğrudan Muhafazakar Partiye, gerekse İşçi Partisi yerine "İttifak"a oy vererek Muhafazakar Parti'yi başa getiren bunlardır.

Sonuç; sadece pasifizme ve demokratizme karşı mucadele değil, aynı zamanda "yüce Britanya" anlayışına karşı da mücadeledir. Bu anlayışın Falklands savaşı uzerinden Muhafazakar Partinin zaferine yaptığı katkılar da unutulmamalıdır.

AMERİKAN EMPERYALİSTLERİ ORTA AMERİKA'DA DOĞRUDAN ASKERİ MÜDAHALE HAZIRLIĞI İÇİNDE!

****

Geçen aylar Orta Amerika'da, özellikle Nikaragua'daki Sandinist rejimi yıkma konusunda ABD emperyalistlerinin artık propagandadan eyleme geçtiklerini gösterir olaylarla geçti.

Önce Nikaragua'da karşı-devrimci çetelerin ABD emperyalistleri tarafından desteklendiği açıkça ortaya kondu.

Ardından Honduras'a, Guatemala'ya Amerikan askeri yardımları, El Salvador'daki faşist rejime Amerikan yardımları arttırıldı.

Son olarak binlerle Amerikan askeri; bir uçak gemisinin de içinde bulunduğu bir dizi savaş gemisi ile Nikaragua önlerinde boygöstermeye başladı.

Honduras ile ABD, Şubat 1974'e kadar sürecek ortak askeri manevralara başladıklarını açıkladılar.

Ağustos başında ABD için pek sağlam olmayan Riosmont, daha Amerikan yanlısı bir cunta tarafından devrilerek Guatemala da "sağlamlaştırıldı".

Bütün gelişmeler, ABD emperyalistlerinin Nikaragua'daki rejimi ya **teslim alma**, ya da devirme konusunda **kesin kararlı** olduğunun belirtileridir.

ABD'yi doğrudan **Nikaragua'ya saldırmak**tan bugün alıkoyan; **Nikaragua'daki karşı-devrimciler aracılığı ile bu işin** yapılma ihtimalinin **henüz ortadan** kalkmamış olmasıdır.

Nikaragua'daki küçük-burjuva devrimcisi rejim, ABD emperyalizminin direkt saldırı tehdidi altındadır. Başta Rus sosyal emperyalizmi olmak üzere; diğer emperyalist **güçlerin bir** bölümü, Nikaragua'nın tehdit **altındaki** durumunu kendi çıkarları için **kullanmaya**; Nikaragua'ya yerleşmeye çalışmaktadır.

Bu açık tehdide karşı çıkmak; ABD emperyalizminin saldırganlığını lanetlemek; tüm emperyalist güçlerin iğrenç yüzlerini sergilemek bütün devrimcilerin görevidir.

Bu konuda önümüzdeki sayıda daha geniş tavır takınacağız.

"Partizan"ın Menşevik-Oportünist Çizgisinin Bazı Yansımaları Hakkında Gerekli Bir Açıklama!

Bugün, emperyalizmin uşağı 12 Eylül askeri faşist cuntasının devrim ve Komünizm davasına karşı kudurganca saldırıları hayatın her alanında sürüyor. Bu kudurganca saldırı kampanyası, özellikle devrimci hareketin örgütlü kesimlerinin bütünüyle ortadan kaldırılması amacıyla; "demokrasiye dönüyoruz" seklindeki aldatmacası hakkında kuru gürültülerin ortalığı doldurduğu bugünkü donemde daha da yoğunlaşıyor. Komprador patronlar ve toprak ağaları için bugün önemli sorunlardan birisi de kendileri için dikensiz bir bahçe yaratmak, somürülerini huzur içerisinde gerçekleştirmek ve bunun için orgütlü devrimci hareketi b ü t ü n ü y l e yoketmektir.

Bugün, bu saldırı kampanyasını boşa çıkarmak; hakim sınıfların emellerini kursaklarında bırakarak onlar için sürekli bir diken olmak, bütün devrimci orgutler açısından çok önemli bir görevdir.

Bu önemli görevi yerine getirme çalışmasında devrimci dayanışmanın özel bir gereği vardır. Faşizmin; devrim ve Komünizm davasına karşı bütün kinini kustuğu, en ileri derecede saldırılarını yoğunlaştırdığı bugün, bu devrimci dayanışmayı savunmayanlar ve uygulamayanlar gerçekte halkın ve devrimin menfaatlerini en sorumsuzca bir biçimde ayaklar altına alıyorlar demektir.

Biz, bu kısa açıklamada bu sorumsuzluğun ve daha da önemlisi oportunızmin yer yer nasıl, etkilediği devrimci örgutleri Karşı-Devrımle uzlaşma noktasına gotüren durumun bazı somut orneklerini veren "Partizan"ın (Menşevikler) tavrı uzerinde durmaya çalışacağız.

"Partizan" oportünistleri anti-Bolşevikliklerını o derece ileri göturdüler ki, onların bu tutumlarını devrimci kamuoyuna açmak, başta "Partizan" taraftarları olmak üzere, bütün devrimcilere bu konuda bilgi vermek artık gerekli-zorunlu oldu.

Kuşkusuz, "Partizan" oportünistlerinin bu derece aşırı sorumsuz tavır ve kararlarının dayandığı ideolojik temel onların Marksızm-Leninizme karşı olan çızgileridir, anlayışlarıdır. Onların bugune ulaşmalarında anti-Marksist-Leninist ideolojik temelleri tayin edici rol oynamıştır ve oynamaktadır.

Öte yandan onların bugün daha da keskinleşme eğilimi gösteren anti-Bolşevikliklerini kavramak ıçin gerek bizim ve gerekse "Partizan" oportünistlerinin uluslararası saflaşmalardaki rolü ve yerini de kısaca da olsa bilmek gerekir.

Son yıllarda uluslararası Marksist-Leninist hareket ıçerisinde çok önemli bazı saflaşmalar oldu. Kendilerine "Marksist-Leninist", "Komünist" vb. sıfatlar takan pekçok grup ve akım ortaya çıktı. Uluslararası Marksist-Leninist Hareket denilen şey gerçekte her türden ihanet akımının içerisinde bir köşe kapmaya çalıştığı, tam bir kaosun hüküm sürdüğü bir arena haline geldi. Gerek ideolojik planda ve gerekse orgütsel planda gerçek bir birliğe sahıp olamayan Uluslurarası Marksist-Leninist Hareketin bu durumu her renkten Marksizm-Leninizm düşmanı akım ve grubun gerçek çehrelerini gizlemek için uygun bir ortam oldu.

Bu ortam içerisinde türeyen ve yaşayan pekçok akım ve grup Marksizm-Leninizm üzerine çok yönlü bir spekülasyona başladılar. Komünizme milliyetçi özellikler atfetmeye çalışan "Avrupai Komünizm" akımından başlayarak, SBKP'nin başına çöreklenen Kruşçevci modern revizyonizme kadar uzanan ve bundan belli bir ölçüde etkilenmenin de sonucu olarak doğan ve belli bir gelişme imkanını da bulan ÇKP, AEP ve diğer ihanet grupları, yaptıkları propagandalarla, Marksizm-Leninizm bilimi üzerine yürüttükleri spekülasyonlarla proletaryanın bu militan bilimsel öğretisini kelimenin tam anlamıyla içinden çıkılmaz hale getirdiler. Proletaryanın militan-bilimsel öğretisi her renkten ihanet akımının "sahip çıktığı"; onun temel prensiplerinin tanınmaz hale getirildiği bir ortam oluşuyordu.

Uluslararası planda Marksizm-Leninizm bilimi konusundaki bu durum ve Marksist-Leninist hareketin durumu, kaçınılmaz olarak ülkemizdeki harekete de yansıyordu. Uluslararası düzeyde Marksizm-Leninizme ihanet eden pekçok örgütün "Turkiye şubeleri" de aynı doğrultuda Marksizm-Leninizme karşı bir faaliyet içerisinde idiler. Tıpkı uluslararası dayanakları gibi T"K"P'den TD"K"P'ne kadar bir dizi revizyonist-oportünist parti ve gruplar kendilerinin "Marksist-Leninist" olduklarını savunmaya, iddia etmeye devam ediyorlardı. Marksizm-Leninizm teorisinin kavranılmasındaki inanılmaz sığlık Türkiye devrimci hareketinde de her alanda kendini gösteriyordu. Türkiye devriminin somut programatik bir dizi sorunu Marksizm-Leninizm bilimi ışığında çözülmüyordu; şu ya da bu ülkenin özelliklerinden türeyen bazı sonuçlar aynen, şabloncu bir biçimde Türkiye devriminin pratiğine "uyarlanmaya" çalışılıyordu.

Kısaca; işçi sınıfının sınıf bilimi Marksizm-Leninizminin kaleri hem kendisine "Marksist-Leninist hareket" diyen uluslararası ve hem de Türkiye devrimci hareketi içerisinde gerçek anlamda tanınmıyordu. Bu bilim gerçek anlamda kavranılmadığı için, bunun ışığında Uluslararası Marksist-Leninist Hareketin sorunları çözülmüyordu, tek tek ülkelerin devrimlerinin sorunları bu bilimin ışığında çozulmuyordu.

Oysa kendisine "Marksist-Leninist" diyen her parti ve orgutün görevi, en önemli görevi Marksizm-Leninizm bilimini kavramak; bu bilimi çıkış noktası olarak almak, bunun ışığında dünya komünist hareketinin sorunlarını çozmek; dunyanın ve tek tek ulkelerin bugunku somut durumunu bu bilim ışığında değerlendırmek ve devrimlerin zaferleri için tek tek komunist partilerini bu temeller üzerinde inşa etmek olmalıydı.

Işte Partimiz TKP/ML(B) böyle bir ortamda; bütün bu çok zor ve fakat bir o kadar da şerefli görevleri yerine getirme yolunda bir ılk adım olarak, TKP/ML Menşeviklerle birlikte yurumenin artık butun bu görevlere sırt çevirmek pahasına mumkun olabilecek bir ortamda oluştu.

Birçok devrmici ve Marksist-Leninistin faşizmin azgın saldırılarının yanısıra, Marksizm-Leninizm bilimi hakkındaki karamsarlıkları yuzunden davayı terkettiği bu ideolojik bunalım ortamında bu zor fakat çok önemli görevleri yerine getırmek ancak ve yalnız Marksizm-Leninizm bilimine sarsılmaz bilimsel bir inançla sarılan Bolşevikler açısından mümkündü.

Bolşevıkler, uzun bir sure TKP/ML içerisinde Menşevik-oportunıst çizgiye karşı önemli bir mücadele yürüttüler. Menşevik-oportunistler gerek Uluslararası Marksist-Leninist Hareketin ve gerekse Turkiye devriminin sorunlarının ağırlığını ve önemını gormuyorlar, gormek istemiyorlardı. Onlar;Uluslararası Marksist-Leninist Hareketin platformunun 1963'te ÇKP'nin SBKP ile girdiği polemikte yaratıldığını, Turkiye devriminin sorunlarının ise 1972'de İbrahim Kaypakkaya tarafından çozumlendığını, Komunist Partisinin de silahlı mücadele içinde olacağını, geriye onemlı bir sorunun kalmadığını, sorunun bunlara inanıp-inanmamak olduğunu savunuyorlardı.

Ne sorunların önemini, ne de derinliğini kavramayan bu basit yaklaşımın sahiplerinden Marksist-Leninist tarzda görevlerin çözumü için çaba beklemek boşuna ıdi. Onlar, TKP/ML uyelerinin çoğunluğunu da kendilerine "inandırdıkları" an yonetimi ele geçirdiler ve boylece TKP/ML'i doğru bazı pozisyonlarından gıderek daha da uzaklaştırma, yozlaşma yolunda daha çok adım atabılır duruma geldiler.

Bolşevıklerın II. Konferansında doğru bir biçimde tespıt edıldığı gıbı, TKP/ML (Menşevikler) diğer oportunist gruplarla arasında nitelik farkı olmayan oportünist bir gruptur.Geçtiğimiz dönem Menşeviklerin bu özelliklerini yalnızca izledikleri oportunist çizgiyle değil, aynı zamanda pratık çızgileriyle de somut bir biçımde kanıtlamıştır. Yaşanılan deneyler; bu oportunist grubun Komunızm davasına karşı sorumluluk duymaya nıyetı olmadığını gostermiştir. Menşevik-oportunist çizgi onları bazı alanlarda Karşı-Devrim ile aynı çızgıye,uzlaşma çizgısıne getirdi.

Butun devrımcilerin ve bu arada Menşevıklerin taraftarı olan devrımcilerin bu gidişi gormeleri, bundan halkın ve devrimin menfaatleri için dersler çıkarmaları onemlidir. Özellikle Menşevıklerin taraftarı olan devrımcılerin kendi iflah olmaz yoneticilerini bu ihanet yolunda yalnız bırakmaları ıçin bazı gerçeklerden haberdar olmaları gerekır.

Bu yuzden bız, Menşevik-oportunıstlerin bazı tıpık oportunist yansımalarını,devrimciler için ancak rezillik orneği olabılecek bazı "kararlarını" devrimcilere duyurmak ıstıyoruz. Boylece oportünizmin devrımci bir örgütü nereye kadar goture bileceği konusunda butün devrımcıleri uyarıcı bir ders olacağını dileriz.

****

"PARTIZAN" OPORTÜNİSTLERİ KARŞI-DEVRİM İLE ARASINDAKİ SINIR ÇIZGISINİ BAZI NOKTALARDA NASIL KALDIRDI ?

****

Oportunızm; işçi hareketının esas amacından saptırılması, zaferinin engellenmesi olarak komunistlerın, mutlaka mucadele etmeleri gereken, mutlaka temızlemeleri gereken onemli ideolojık bir engeldir.

Oportunızm, etkiledığı devrimci örgütleri, önce yer yer, sonra muhtemelen butunu ile Karşı-Devrime yaklaştırır, o ko-

numa götürur. Bu oportünizm yolunun terkedilip terkedilmemesine bağlı bir sorundur.

Biz, bugüne kadar somut olarak oportunistlerin nasıl zaman zaman Karşı-Devrimle elele verdiklerini çeşitli kereler ortaya koyduk. Ve bu illetin yer yer nasıl devrime zarar verdiğini, bunun objektif olarak böyle olacağını kavrayabildiğimiz, ve görebildiğimiz kadarıyla açıkladık.

Bu noktada, Marksizm-Leninizm bilimine karşı tavır hayati önem göstermektedir. Bu bilimin temel prensiplerini kavramayı ve savunmayı esas görev olarak almayan teşkilatlar, bu görevden uzak oldukları ölçüde daha çok oportunizme saplanma durumundadırlar. İşte içine saplanılan bu oportünizm, çeşitli örgütlerin bazı karşı-devrimci karar ve uygulamalarının ideolojik temelini oluşturmaktadır.

Biz burada birkaç örnek olarak "Partizan"cı Menşeviklerin bu durumundan sözetmek istiyoruz.

Birinci örnek: Menşevik "Partizan"cıların Bolşevikleri kendi ilişkilerinde barındırmama, korumama kararı almaları - dır.

Geçtiğimiz Mayıs ayında Menşevikler Doğuda "TKP/ML Alt Gerilla Bölgesi Parti Organı" imzalı bir bildiri çıkardılar. Bildiride, bu konuda Bolşeviklerin kendi ilişkilerini gelişi güzel bir biçimde kullandıklarını; bunun terkedilmesi gerektiğini, aksi halde "içinde yaşadığımız çetin koşullarda devrimcileri barındırma fedakarlığı gösteren ve onlara yardım eden bütün kitle ilişkilerine çağrı yapmak zorunda kalacağız. (Tavır almaları için)" demektedirler.

Biz sözkonusu bildiriyi incelediğimizde, henüz bunun tam olarak Bolşevikleri kendi ilişkilerine bırakmama konusunda alınmış bir karar olmadığını, ama o yönde atılmış bir adım,ve bizlere, bizim yoldaşlarımıza yapılmış bir uyarı olduğunu tespit etmiştik. Çünkü aynı bildiride "gündüz dolaşmayın", vb. türünden uyarılar da vardı. Ama, ardından, bu bildirinin dağıtılmasından hemen kısa bir süre sonra, başka bir alanda, "Partizan"cı oportünistlerin örgütlü savunucuları kendi evlerine giden Bolşevik Partizan savunucusu yoldaşlara "bir daha kendi evlerine gelmemelerini", "Bolşevikleri kendi evlerine almamaları için karar aldıklarını", "bu kararın bölgesel bir karar olduğunu", vb. duyuruyorlar. Aynı kişiler bu kararları na gerekçe olarak Bolşeviklerin "Parti yıkıcısı" olduklarını gösteriyorlar.

Boylece "Partizan"cı oportünistlerin "Alt Gerilla(!!!)Bölgesi" bildirisinde aslında söylemek istedikleri ve fakat söylemeye cesaret edemedikleri gerçek karar ve düşünceleri yine kendilerinin örgütlü savunucularının ağzından açığa vurulmuş oluyordu. Menşeviklerin bu kararı doğrultusunda başka bir alanda da, aynı gerekçelerle bazı yoldaşlar Menşeviklerin örgütlü savunucuları tarafından evlerine alınmamışlardır.

Menşevikler böyle bir karar almakla iki amaca varmak istiyorlar. Birincisi; evlerine gidilen örgütlü taraftarlarının tartışmalar içinde muhtemelen ikna olup Bolşeviklerin saflarına geçmelerini önlemek — ki bunun epeyce örneği var. İkincisi; örgütlü sempatizanlar önünde kendi sorumlu kişilerini Bolşeviklerle tartıştırmamak, böylece tartışmadan sıvışmak.

Bu Menşeviklerin bu kararı alırken niyetleridir, istekleridir. Elbette niyet ve istek sorunu da önemli bir sorundur, ve üzerinde durmaya değer. Ve zaten olgu olarak da şu ana kadar görülduğü kadarıyla Menşevik örgüt ideolojik mücadeleden kaçmanın onlarca örneğini vermiştir, bundan dolayı da bundan sonra da kaçmaya niyetlenmesi anlaşılır birşeydir.

Ama, bir de Menşeviklerin bu kararının niyetten öteye, objektif olarak ne anlama geldiği önemlidir ve görüşümüze göre niyet ile objektif sonuç arasındaki ilişkide tayin edici olan, objektif sonuç, yapılan işin niteliği ve sonucudur.

Bu kararın objektif sonucu, devrimcilerin (Bolşeviklerin) faşizme yem olmalarını onermektir. Onları dışarıda bırakarak polisin eline düşmelerine yolaçmak ve böylece Bolşevik örgütü çökertmeye uğraşan faşist komprador patron ağa devletine hizmet etmektir. Bu bakımdan Menşeviklerin bu kararı objektif olarak karşı-devrimci bir karardır.

Menşevikler, bu kararlarını bizim yoldaşlarımıza ulaştırdıkları zaman; bizim yoldaşlarımız çok haklı olarak bu kararın yazılı olarak bize verilmesini; devrimci kamuoyu önünde bu karar üzerine yazılı olarak tartışmanın daha sağlıklı olacağını; böylece devrimci kamuoyunun kimin haklı, kimin haksız olduğu konusunda daha sağlıklı bir karar verebilecekleri ni belirtmişlerdir. Menşeviklerin örgütlü savunucuları bu talebimizi reddetmiş, yazılı belge vermeyeceklerini söylemişlerdir. Böylece bir kez daha devrimci kamuoyu önünde açık tartışmadan kaçtıklarını kanıtlayan Menşeviklerin bu tavrına karşılık olarak Bolşevik yoldaşlar sözlü kısa bir tavır takınmışlardır.

Burada, bizim yoldaşlarımızın takındıkları tavrı olduğu gibi aktarmak istiyoruz. Ancak ona geçmeden önce Menşeviklerin kendi kararlarını "teorik" olarak nasıl izah ettikleri üzerinde biraz durmak istiyoruz.

Menşevikler, Bolşevikleri evlerine almamalarının teorik gerekçesi olarak bizim "Parti yıkıcılığı" yaptığımızı ileri sürmektedirler.

Nedir Parti yıkıcılığı?

Bu, Bolşeviklerin, Marksizm-Leninizm bilimine dayanarak Menşevik-oportünist çizgiyi sabırlı bir biçimde teşhir etmeleri; bu çizginin TKP/ML (Menşevikleri) nasıl oportünist bir örgüt haline dönüştürdüğünü açıklamaları; bütün bu gerçekleri devrimcilere göstermeleridir.

Menşevikler; bizim yoldaşlarımızı evlerine almalarına, yani bizi korumalarına karşılık olarak, bizim kendi çizgileri hakkında, kendi nitelikleri hakkında tek söz söylemememizi,eleştirmememizi istiyorlar. Onların aptal mantığına bakarsak, biz böyle yaparsak "Parti yıkıcısı"(!!) olmamış olacağız.

Bir örgütün ideolojik alanda bundan daha fazla aciz ve kokak olduğunu biz düşünemiyoruz. Menşeviklerin bu talepleri onların durumlarının ne kadar dramatik olduğunu belgeliyor. Başka birşey değil.

Bizden aptalca taleplerde bulunan insanlara biz şu gerçeği bir kez daha hatırlatmak istiyoruz. "Biz komünistler hangi şart altında olursa olsun siyasi görüşlerimizi gizlemeyi şerefsizlik sayarız."

Şimdi, bizim yoldaşlarımızın Menşeviklerin kararlarına karşı takındıkları tavrı olduğu gibi buraya aktarıyoruz. Başta "Partizan" taraftarları olmak üzere bütün devrimcilerin bu konuda "Partizan" oportünistlerinin pozisyonunu kavramalarını ve buna karşı tavır almalarını talep ediyoruz.

> "Biz Bolşevikler devrimci dayanışmayı hem kendi açımızdan ve hem de bütün devrimci örgütler açısından çok önemli, mutlaka uygulanması gereken bir sorun olduğunu düşünüyoruz. Özellikle; faşizmin her alanda halka ve devrimcilere saldırdığı, devrimci hareketi bütünüyle tasfiye etmeye çalıştığı bugünkü gibi bir dönemde bu dayanışma daha da önem kazanmaktadır. İdeolojik planda keskin bir mücadeleyle birlikte bütün devrimci teşkilatlar birbirleriyle dayanışma içinde bulunmalıdırlar. Bu sadece halkımızın talebi olduğu için değil, aynı zamanda doğru ve gerekli olduğu için de böyle olmalıdır. Nitekim biz bu doğru tavrın gereği olarak; 12 Eylül cuntasından sonra Menşeviklerin savunucusu su devrimcilere önemli yardımlar yaptık. Kendi örgütümüzün önemli imkanlarını onların korunması için ayırdık....
>
> Bizim başka devrimci teşkilat ve kişilerle de ilişkilerimizde buna benzer epeyce örnek vardır. Bu pekçok devrimcinin bilgisi dahilindedir. Oysa menşevik "Partizan"ın bu kararı ideolojik mücadeleden kaçmanın, kendi tabanı ile bizim aramızda bir düşmanlık körüklemenin yanısıra; bugun Türkiye'de çok ağır gizlilik koşullarında hayatları pahasına mucadele eden Bolşeviklerin polise yem olmasını öneren karşı-devrimci bir karardır. Menşevikler bu kararıyla objektif olarak Karşı-Devrimle bu noktadaki ayrım çizgisini silmekte; faşizme hizmet etmekte, bu konudaki doğru devrimci anlayışları hayasızca ayaklar altına almaktadır. Bu karar Menşeviklerin yürüdükleri ihanet yolunun bir ilk durağıdır. Bunu teşhir edeceğiz." (Bu tavır 9 Mayıs'ta Menşeviklerin bu kararı aldıkları alanda onlara karşı tartışma içinde takınılmıştır.)

İkinci örnek: Menşevik "Partizan"ın karşı-devrimci tavırlarından biri de, faşizm tarafından aranan yoldaşlarımızın aynı zamanda silahsız bırakılmalarıdır. Yani, Menşevikler bizim yoldaşlarımızı evlerine almamaları şeklinde attıkları birinci adımı, yine bizim yoldaşlarımızın kendilerini korumak için sürekli yanlarında bulundurdukları silahlarını çalmakla ikinci adım olarak tamamlamaktadırlar.

Menşevikler, bu konudaki tavırlarıyla da halka ve devrimcilere karşı hiçbir sorumluluk duymadıklarını ispatladılar.

Onlar; 1981 yılı yaz aylarında bir alanda, bizim yoldaşlarımızdan birini; hakim sınıflar tarafından sıkı bir biçimde aranan ve önemli bir barınma imkanı olmayan bir yoldaşımızın elindeki silahını almaya kalkışacak, bunun için işi şiddet kullanmaya vardıracak kadar adileştiler, alçaklaştılar.

Onlar; 1982 güz aylarında yine aynı zamanda yoldaşlarımızın malzemelerine elkoymak için halktan bir aileye, devrimci insanların asla sarfetmemesi gereken küfürler sarfederek, tehdit ederek tümüyle karşı-devrimcilere uygun tavırlar içerisine girmişlerdir. Bütün burjuva ayak oyunlarına, polisiye baskılara rağmen silahı alamayan Menşevikler, başka bir tarihte yine polisiye takip sonucu silahı saklı bulunduğu yerden çalmışlardır.

Onlar; bu yıl geçtiğimiz 3-4 ay içerisinde kendilerinden kopup Bolşevik saflara katılan yoldaşları "tartışmaya çağırmak" bahanesiyle bir oyuna getirip yine yoldaşlarımızın elindeki silahı çalmışlardır.

Her üç örnekte de, faşizmin yoğun takibatının olduğu bir alanda faşizm tarafından aranmakta olan yoldaşlarımız silah-

sız, korunmasız bırakılmak istenmiştir. En berbat kelimeler bile menşevik "Partizan"cıların bu özelliklerini, daha doğru su bu tip isteklerini ifade etmeye yetmiyor. Biz sadece şunu diyebiliyoruz ki, bu devrimcilik, hatta "Marksist-Leninist - lik" adına en utanılacak derecede rezilce birşeydir. Bunun de mokratlık adına dahi savunulacak bir yanı yoktur ve olamaz.

Bu örnekler, menşevik "Partizan"ın bu noktada da Karşı-Dev rim ile arasındaki sınır çizgisini kaldırdığını, faşizmin yap ması gereken şeyi menşevik "Partizan"ın yaptığını göstermiş - tir.

Şimdi "Partizan"cı Menşevikler bu tavırlarıyla övünüyor - lar — evet övünüyorlar — ve diyorlar ki, "Biz hayır kurumu değiliz", "Biz yardımseverler derneği değiliz" (Bkz. sözkonu su bildiri). Bu tâm anlamıyla anti-Bolşeviklikten başka hiç bir seyi hatırlamayan bir kafanın sonucu olabilir. Nasıl o lur da bir devrimci teşkilat, bir başka devrimci teşkilata karşı polisin yapamayacağı şeyi yapacak, onun örgütlü ve ara nan insanlarının savunmasız kalmasına yolaçacak, kısaca onla rın polis tarafından yakalanmasının maddi şartlarını hazırla yacak ve sonra da kalkıp bu tavrını "Biz hayır kurumu değil iz" diye ovecek. Ama "Partizan"cı Menşevikler diyorlar; çun ku onlar oyle bir anti-Bolşeviktirler ki, birçok zaman anti- faşistliklerini unutuyorlar! Üstelik TKP/ML'nin elındeki de ğerleri sanki tumuyle kendileri yaratmış gibi terbiyesizce bir tavır da takınıyorlar. Oysa bugün TKP/ML (Menşeviklerin) ellerındeki değerlerin yaratılmasında bölünmeden önce Bolşe viklerin tayın edici payları vardır. Bunu ancak ar damarı çat lamış Menşevikler ınkar edebilir.

Biz bu konuda daha once BOLŞEVIK PARTIZAN 14/4'te tavır ta kınmıştık. Biz bir orgutun imkanlarının o orgutun butunu tara fından yaratıldığını ve eğer ideolojik temellere dayanan ve her ıkı kanadın da devrımci mucadeleye devam ettiği turden bir bolunme varsa, sozkonusu imkanların duzenli bıçımde bölü şulmesinden yanayız. Ama eğer tek tek ınsanlar ozel hayatla rına çekilmişler ise, bu kuşkusuz değerlerın bölunmesini gerektırmez.

Fakat goruldüğu gıbi Menşeviklerin bu doğru anlayışlarla, dolayısıyla bu konuda doğru pratikle uzaktan yakından alakaları yoktur.

Üçüncü örnek: Son olarak menşevik "Partizan"ın yalnızca Turkıye'de değil, aynı zamanda yurtdışında da somut ola - rak Devrım ile Karşı-Devrim arasındakı sınır çızgilerını bel lı noktalarda kaldırdığını da burada belirtmek istiyoruz.

Bılındığı gibi, 1982 12 Eylül'unde Batı Almanya'da cunta yı protesto eden bir yuruyüş yapıldı. Bu yuruyuşun ıçerığını ifade eden bır de ortak platform çıkartıldı. Bu platform ıçe rığı ıtıbarıyle revizyonistti ve kesınlikle devrımin hedefle rını net bır bıçımde ortaya koymuyorda. Urneğın ortak plat - formda sosyal-emperyalizme karşı mucadeleden söz edılmiyordu. "Iki super devleti baş duşman" olarak goren Menşevikler, bu platforma imzalarını attılar ve sosyal-faşist örgutlerle de eylembirlığı yaparak ortak yuruyuşu gerçekleştırdiler.

Cuntanın değerlendırılmesı konusundakı oportunist goruş ve anlayışlar "Partizan"cı Menşevikleri Devrim ile Karşı-Devrim arasındakı sınır çızgısını bu noktada sılmeye kadar goturmüş tü.

Görüldüğü gibi, bu örnekler menşevik-oportünist çizgiye sahip olan "Partizan"ın yer yer Karşı-Devrim ile arasındaki sınır çizgilerini kaldırdığını, bu noktalarda halkın ve devrimin menfaatlerini sorumsuzca bir biçimde ayaklar altına aldığını açık bir biçimde ispatlamaktadır.

****

MÜCADELE KAÇKINLIĞI ÜZERİNE BİRKAÇ SÖZ

****

Şımdı de Menşevik "Partizan"cıların bize karşı "mücadele"lerınde çokça kullandıkları, geleneksel kelımeleri olan "mücadele kaçkınlığı" üzerine birkaç söz söylemek istiyoruz. Amacımız bu noktada da gerçek durum hakkında devrımcı kamuoyuna bilgi vermek, mucadele kaçkınlığının ne anlama geldığini, bu gun somut olarak kimlerin mücadele kaçkını olduğunu ve "Partizan"ın oportunist çizgisinin bu konuda pratiğe nasıl yansı dığını gostermektir.

Devrımin yenılgi yılları, mucadele kaçkınlığı için en musaıt donemlerdir. Hakim sınıfların faşist zorbalığının görül memiş boyutlara vardığı böyle dönemler, pekçok insanda panı - ğin oluşmasına neden olur. Devrimin yükseliş yıllarında değı şik amaçlarla devrım saflarına katılmış yığınlarca insan böy le bir donemde paniğe kapılmakta, devrim saflarından uzaklaş maktadır.

Bunlar; hareketin amaçlarını, koşullarını, zorluklarını tam olarak bilince çıkaramamış; eski burjuva ve küçük-burjuva alışkanlık, gelenek ve özelliklerini tam olarak aşamamış, kafaları hayallerle dolu olan insanlardır.

Devrim davasına sırtını çeviren ve açıkça onun hakkındaki umutsuzluğunu dile getiren yılgın insanların yanında, böyle dönemlerde örgütlü devrimci hareket içerisinde de içten içe bir yılgınlığın gelişmesi, asıl sorunlara cevap vermeme, soğukkanlı davranmama, Devrim ve Karşı-Devrımın güç ılişkileri ni o an için doğru bir bıçimde hesap etmeme vb. vb. bıçımin de gelişebilecek bir turu de vardır. Yılgınlığın bu türu daha tehlikelidir, çunkü sinsidir. Ürneğın, sinsi bir bıçimde yenilgi yıllarında ortaya atılan "Savaşalım" vb. gıbı slogan lar çoğu zaman ıçten içe gelişmiş olan umutsuzluğun dışa vur masıdır. Bazı zamanlar ıse henuz tam bır umutsuzluk değilse bile, gelişmesi içerisinde oraya varması kaçınılmazdır.

SBKP ve ÇKP tarihlerinde bütün bunların çok çarpıcı örnek leri vardır ve bu örnekler gerçek devrimcilerın ders almala rı gereken önemli birer teorik birikimdir.

Biz, bugün somut olarak Türkiye devrimci hareketi içeri - sinde mücadele kaçkınlığının poliste ihanet, pismanlık, ozel yaşama çekilme, devrımin zaferine olan açık inançsızlık vb. biçiminde yansıdığını, ama aynı şekilde bugün kendine "Marks ist-Leninist" diyen örgütlerin gerçek görevlerin ağırlığı, ö nemi, bunların tespit edilip uygulanmasından da kaçma biçi - minde de yansıdığını, ve bu türden bir kaçkınlığın bugün de ğilse bile gelecekte devrime daha ağır bir zarar vereceğini tespit ediyoruz.

Çünkü; böylece devrimin zaferi için diğer temel bazı so runların çözümünde birinci derecede rol oynayacak bugünku te mel sorunun çözümünden sıvışılıyor.

Şimdi gelelim "Partizan"cı Menşeviklerin oportünist çizgi sinin bu konuda nasıl yansıdığına. "Partizan"ın çizgisini bi lenler onun kendisinin tespit ettiği görevlere nasıl yan çız diğini de bilirler. Yani "Partizan"ın "Günün görevi gerılla savaşıdır" diyen teorisi ile, ağırlığını büyük şehirlere ve ren pratiği arasındaki uçurum hıç kimse için sır değildir. A caba "Partizan"ın teorisinde mi bir sakatlık var, yoksa pra tiğinde mi? Bizim görüşümüze göre her ikisinde de..!

"Partizan" oportünistlerinin mücadele kaçkınlığı konusun daki anlayışları kendilerinin mücadele kaçkını olduklarını is pat etmeye yeterlidir. Ama biz tartışmayı bu kadarla sınırla yamayız. Çünkü herşeyden önce bizim mucadele kaçkınlığı konu sundaki anlayışımız ile "Partizan"ın bu konudaki anlayışı a rasında onemli farklılıklar vardır. Biz bu konuda doğru anla yışlardan hareket ederek "Partizan"ın pozisyonunu açıklamaya çalışacağız.

Birinci sorun: Bugün Türkiye devrimci hareketi içeri - sinde kendisine "Marksist-Leninist", "Komünist" vb. gibi sı fatlar takan bır örgüt açısından günün görevi nedir? Ideolo jik alanda Marksizm-Leninizm bilimi üzerine çok-yönlü bir spe külasyonun olduğu, neredeyse her örgütün kendisini "Marksist Leninist" ilan ettiği bir dönemde bu konudaki görev nedir? 12 Eylül cuntasına karşı mücadele edilmek isteniyorsa, onun gerçek panzehiri nedir ve bu nasıl yaratılmalıdır?

İşte bu sorulara verilen cevaplar bugünün görevlerini, a sıl görevlerini ortaya çıkarır.

Biz devrimimizin sorunlarının, uluslararası devrimin so - runlarıyla da bağını kurduğumuz zaman, bugün esas görevin i deolojik alanda Marksizm-Leninizmin prensiplerini kavramayı ve savunmayı esas alan; örgütsel alanda bu teoriyle donanmış kadrolar yaratmayı ve bu kadrolardan, her şart altında sürek liliği sağlanmış bir çekirdek yaratmayı esas alan; kitle ça lışmasında en ileri kesimi kazanmayı esas alan BOLŞEVIK BIR PARTİNİN İNŞASIının birinci derecede görev olduğunu savunuyo ruz. Genel olarak komprador patron ağa devletinin ve özel o larak da 12 Eylül askeri faşist cuntasının gerçek panzehiri böyle bir parti, ve süreç içerisinde böyle bir partinin ön - derliğinde toplanacak olan milyonlarca emekçi yığınlardır!

Türkiye devrimci hareketinin bu en önemli sorununu göreme yecek kadar kör olan "Partizan" oportünistleri, 12 Eylül ye nilgisine oportünist bir bakış açısıyla cevap veriyorlar ve dolayısıyla bugünün gerçek görevlerinden uzak olan görevler tespit ediyorlar. Onlara göre "TKP/ML 1. Merkez Komitesi hal kımızın mücadelesine önderlik etmemiş", "silahlı mücadeleyi örgütleyip yönetmemiş"tir.(Bkz. Konferans Raporu) Öyleyse so run "gerilla savaşını örgütleyip yönetmektir". (Bkz. K. s.9) İşte "Partizan" oportünistlerinin 12 Eylül yenilgisinden çı kardıkları "ders" budur. Her ne kadar "Partizan" oportünist leri örnek bir kıvraklıkla budaya budaya başka bir biçime sok muşlarsa da, onlar gerçek görevlerin tespit edilmesinden, ve bütün çabanın bu en önemli görevin çözümü için sarfedilmesin den her zaman uzak kalmışlardır.

Böylece "Partizan" oportünistleri günün asıl en önemli görevlerinden, bu görevlerin gerektirdiği mü cadeleden kaçmaktadırlar.

Aynı şekilde onlar kendileri tespit ettikleri "görev gerilla savaşını örgütlemek ve yönetmektir" şeklindeki tespitlerinin kendilerine yüklediği si lahlı mücadeleyi de yürütmemişler, bundan da kaç - mışlardır.

İkinci sorun: İdeolojik alandaki mücadeleden kaçma sorunudur.

Bugün, devrimci ve Marksist-Leninist örgütler arasında gerek Uluslararası Marksist-Leninist Hareketin ve gerekse Türkiye devriminin sorunları üzerine bir tartışma yürütmek; bu tartışma içerisinde kimin Marksizm-Leninizmin ilkelerini gerçek anlamda savunduğunu, kimin ona saldırdığını net bir biçimde tespit etmeye çalışmak önemli bir görevdir.

Bu tartışmayı yazılı bir biçimde ve bütün devrimci kamuoyunun denetiminde olacak biçimde yürütmek en uygun olanıdır. Özellikle ideolojik kargaşalığın olduğu bugünkü dönemde, bu tür ideolojik mücadelenin ne kadar önemli ve vazgeçilmez olduğunu Lenin yoldaş daha 1902'de ortaya koymuştur.

Bu ideolojik mücadelenin bizimle "Partizan" arasındaki sorunlar için daha da önemi vardır. Çünkü Bolşevikler ve Menşevikler ilk başta aynı parti içerisinde, yani TKP/ML'de çalışıyorlardı. TKP/ML içerisinde 1978'den başlamak üzere çeşitli noktalarda fikir ayrılıkları vardı. Bunlar daha sonra 1979 un sonunda iki ayrı çizgiye dönüştü ve en son 1981 Mart ayında bölünmeye götürdü. Ama bölünmeye kadar TKP/ML'nın içindeki bu ideolojik karmaşıklıktan gerek devrimci kamuoyunun ve gerekse TKP/ML sempatizanlarının haberleri ya olmadı, ya da yeterince olmadı. Çünkü, bu konuda o zaman TKP/ML içerisinde "ilkesel konularda devrimci kamuoyu önünde açık ideolojik mücadele" şeklindeki Leninist ilke uygulanmıyordu. TKP/ML bu konuda anti-Leninist bir uygulama içerisinde idi. Kendi içerisindeki iki çizgi mücadelesini bile devrimci kamuoyundan ve sempatizanlarından gizliyordu.

Böyle bir ortamda TKP/ML örgütsel olarak da Bolşevik ve Menşevik diye iki kanada bölündüğü zaman, TKP/ML'nin bir-çok sempatizanı bu bölünmeyi şaşkınlıkla karşıladı. Bu durumda görüş ayrılıklarının nasıl ve ne zaman çıktığını, ne zaman çizgiye dönüştüğünü, bölünmenin neden meydana geldiğini bir bir ayrıntılarıyla açıklamak gerekiyordu. İbrahim Kaypakkaya'nın aynı durumu kastederek dediği gibi, "sıfırdan başlamak gerekiyordu."

İşte bu "sıfırdan başlama" çalışmasında iki çizgi mücadelesinin belgelerini okumak, onun üzerinde eğitim yapmanın yanısıra, sempatizanlar önünde açık sözlü tartışmalar da örgütlemek önemli bir yer tutar.

"Partizan"ın oportünist çizgisi bu konuda nasıl yansıdı?

Onlar, birinci olarak; sanki 1978'den beri TKP/ML içersinde görüş ayrılıkları yokmuş gibi, sanki bu görüş ayrılıkları 1979'un sonunda iki çizgiye bürünmemiş gibi ve sanki 1981 Mart ayında gerçekleşen orgütsel bölünmede Menşevik Yönetimin tasfiyeci tutumu tayin edici tutum olmamış gibi, bölünmeyi yurtdışındaki yönetici insanların "Türkiye'ye gelmek istememesine" bağlıyorlar. Sempatizanlara bu tür bir bilinç vermeye çalışıyorlar. Bu kelimenin tam anlamıyla sorunların üzerini örten, belgeleri bile yok sayan, ideolojik mücadeleden kaçmanın yansısı olarak ortaya çıkan oportünist, ikiyüzlü bir tutumdur. Ve "Partizan"cı oportünistlerin ideolojik mücadeleden kaçmalarının birinci örneğidir.

Onlar, ikinci olarak; bizim gerek bölünmeden önce hazırlayıp yayınladığımız, ve gerekse bölünmeden sonra menşevik-oportünist çizginin eleştirilerini içeren pekçok yazı, broşür ve yayınlarımızın hiçbirine kamuoyu önünde cevap vermediler. Bugüne kadar bütün yazılı eleştirilerimiz cevapsız kaldı.

"Partizan"cı oportünistlerin bu eleştirilere cevap vermemeleri onların ideolojik mücadeleye niyetleri olmadığının, özellikle bu konuda bizimle hesaplaşmayı göze alamadığının ve dolayısıyla ideolojik mücadeleden kaçtığının ikinci örneğidir.

Onlar, üçüncü olarak; kendi sempatizanlarının onlarca kez kendilerini bizimle sözlü tartışmalar düzenlemeye çağırmalarına ve bütün bu çağrıların hepsi bizim tarafımızdan kabul edilmesine rağmen, bu tartışma çağrılarına olumlu cevap vermediler. Bu tartışmalardan ve çağrılardan uzak kalmaya özen gösterdiler. Onlar kendilerinin "üst duzey" diye gösterdikleri ve geleceklerini söyledikleri bir tartışmaya bile gelmediler. (Bu konuda BP 5-6. sayıda bilgi verildi.) Bunlar da menşevik "Partizan"cıların tartışmadan, ideolojik mucadeleden kaçtıklarının üçüncü örneğidir.

Bu üç örnek menşevik "Partizan"cıların ideolojik alandaki mücadeleden de kaçtıklarının en somut, en ispatlanabilir örnekleridir.

Durum boyle iken, "Alt Gerilla(!!!) Bölgesi" bildirisinin yazarı kişinin "... YDH'liler ... Partimizin tartışmadan kaçtığı hayali izlenimleri yaratmaya çalışmaktadırlar..." şeklindeki yakınmasına ne demeli?

Hayır! Bız gördüğümüz gibi "hayali izlenim" değil, somut **izlenimler** üzerine konuşuyoruz. Siz de böyle "hayali" gibi **lafları bir yana** bırakıp somut olarak tartışmalara geldiğini **zi ortaya koymuş** olsaydınız şüphesiz daha seviyeli bir tartışma yürütmüş olacaktık. Bizim talebimiz genel'in somut ile bağının kurulmasıdır.

Menşevik "Partizan"cılar aynı bildırılerinde 1981 ilkbaharında yapılan bir tartışmayı "ideolojik mucadeleden kaçmadıklarının" kanıtı olarak gostermeye çalışıyorlar.

Bunların bu tavrı, kötü bir şahsiyet olma noktasında suçlanan bir kişinin iyi olduğunu iddıa etmesi, ve buna kanıt olarak da dedesinin iyi bir insan olduğunu ileri sürmesidır. Bu bakımdan bunun pek tutar yanı yoktur. Ayrıca sözkonusu tartışmada her iki tarafın söylediklerinin Marksizm-Leninizm bilimi ışığında değerlendirilmesi gerekir. Bu yapıldığı zaman Menşevik çizginin fıyaskosu zaten anlaşılır.

Üçüncü sorun: Menşeviklerin en çok tartıştıkları ve tartışmaktan adeta zevk aldıkları, kişilerin durumudur. Onlar, kendilerinden ayrılan hemen her arkadaşa "mucadele kaçkını" demeden rahat edemiyorlar. "Partizan"cı "gerilla"larımızın bildirisinde en son olarak kendilerınden ayrılan yoldaşlara da garip bir biçimde çatılmakta ve tabii ki geleneksel bir biçimde bunlar da "mücadele kaçkını" ilan edilmektedırler.

Hangi mücadele? Silahlı mücadele mi? Eğer bu ise, bundan en başta "Partizan" oportunistleri kaçmışlardır. Yok eğer Bolşeviklerin tespit ettikleri görevler temelinde bir mücadeleye "kavga kaçkınlığı" deniyorsa, o zaman pratik, yaşanılan deneyler bu konuda kimin haklı, kimin haksız olduğuna zaten cevap vermiş durumdadır. "Partizan"cı oportünistler, Marksizm-Leninizm bilimi ışığında devrimimizin sorunlarına omuz vermeye çalışan insanların önüne bir korkuluk olarak dikilmeye çalışıyorlar. Bu gerici bir yöntemdir.

"Partizan"cı oportünistler, kendilerinden ayrılan yoldaşların "mücadele kaçkını" olduklarını duyurmak için derhal bir bildiri çıkarma gereği duyuyorlar, bu ölçüde kişiler hakkında konuşmaya meraklıdırlar, ama mesela televizyona çıkıp kendilerine "Gelin teslim olun", "Devletin saflarında kahramanlık yapın", "Çok pişmanız" vb. vb. gibi hainçe sözler sarfeden Genel Sekreterlerinin kişiliği hakkında konuşmak istemiyorlar. Bu tutarsızlığın kaynağı da oportünizmdir.

"Partizan"cı oportünistlerin iddialarından biri ve en önemlisi de —kendilerine göre— "mültecilik" sorunudur. Onlar Bolşevik örgütün en başta yurtdışında oluşmasından hareketle bizlere "mücadele kaçkını" adını koydular. Oysa tarihte buna benzer başka Marksist-Leninist örgütler de kurulmuştur. Menşevikler onlara birşey demiyorlar, Menşevikler uzun yıllar yurtdışında çalışan Lenin'e birşey demeye cesaret edemiyorlar. Bu ikiyüzlü tutum ne zamana kadar sürecek?

Bugün "Partizan"ın önemli bazı kadroları yurtdışına kaçmıştır. "Partizan" oportünistleri neden bunlara da "mücadele kaçkını" dememektedirler?

Bütün bunlar Menşeviklerin kendi içersinde ne kadar tutarsız, yalpalayan bir yapıya, dengesiz bir çizgiye sahip olduklarının kanıtıdır.

Başından da söylediğimiz gibi **eğer çıkış noktası olarak "Partizan"cıların bu anlayışlarını alırsak, o zaman "Partizan"cı oportünistleri mücadele kaçkını ilan etmemek için hiçbir sebep yoktur.** Ama bizim görüşümüze göre bu çıkış noktası yanlıştır.

Sırası gelmişken şunu da belirtelim ki, Menşeviklerin çok yaydıkları "Türkiye'de yoklar" şeklindeki iddialarını yine kendileri en son çıkardıkları bildiride cürüttüler. Menşevikler bildirilerinde "**YDH'nin partimize yönelik genel demagojik saldırıları son zamanlarda özellikle bölgemizde yeni boyutlar kazandı**" (Kastedilen Doğu'dur) ve "**... sanki bugüne kadar aynı konular kendileriyle yurtdışında ve Batı'da hiç tartışılmamış gibi ...**" diyerek kendilerinin yarattıkları ve gerçek olmayan "Türkiye de yoklar" yaygarasını yine kendileri cürütmüş oluyorlar.

Ne diyelim!

Bizim bu tür sorunları öne çıkarmaya niyetimiz yoktu ve yoktur. Biz öncelikle canalıcı pekçok ideolojik-siyasal sorunlar üzerine tartışmak gerektiği görüşünde idik ve hala da öyleyiz.

Ama bize karşı bütün mücadele araçlarını mübah gören Menşevikler, yine kendileri kendi yarattıkları şatoları yıkmaktadırlar.

Görüldüğü gibi, "mücadele kaçkınlığı" sorununda da Menşeviklerin anlayışları kendilerinin mücadele kaçkını ilan edilmesi için yeterli sebeptir. Ama gerçek anlamda günün asıl görevlerinden kaçma, ideolojik mücadeleden kaçma anlamında Menşeviklerin mücadele kaçkını oldukları açıktır.

Onların bu konuda da yaptıkları pekçok dedikodu, yaygara, vb. netice itibarıyla kendilerini yaralamıştır.

Devrimciler,
Yoldaşlar!

Biz bu kısa açıklamada "Partizan" oportünistlerinin sağ oportünist çizgilerine dayanan ve sonuç itibarıyla halkın ve devrimin aleyhine olan **bazı pratik yansımaları** üzerinde durduk.

Görüşümüze göre son tahlilde her pratik yansının dayandığı belirli teorik temeller, anlayışlar vardır.

"Partizan"ın bu pratik karar ve tutumlarının da dayandığı temel, onların anti-Marksist-Leninist, menşevik-oportünist çizgisidir.

Biz, bu çizginin nasıl Marksizm-Leninizmin en temel gerçeklerini reddettiğini bir dizi yazı ve broşürde ortaya koymuş bulunuyoruz.

Biz, başta "Partizan" taraftarları olmak üzere bütün devrimcileri bu belgeleri incelemeye, sağ-oportünist menşevik çizgiyi teşhir ve mahkum etmeye, bu çizginin yansımaları olarak ortaya çıkan bazı karşı-devrimci karar ve uygulamalarını mahkum etmeye çağırıyoruz!

BOLŞEVİZM ÖNÜNE DİKİLEN ENGELLERİ TEPELEYEREK ZAFER KAZANACAKTIR!

BOLŞEVİZM YENECEKTİR!

Türkiye Komunist Partisi/Marksist-Leninist
(Bolşevik)
..... Parti Hücresi

Haziran sonu 1983

Menşevik Yalancıların Mumu Ne Zamana Dek Yanar?

Menşevik İşçi Köylü Kurtuluşu'nun 48. sayısında "Hiçbir yalan ve demagoji gerçekleri karartamaz" başlıklı bir yazı yayınlandı.

Yazıda Menşevikler polişte teslim olan; çözülen ve hakim sınıfların televizyonu aracılığı ile karşı-devrimci propaganda yapan Ali Haydar Akgün adlı hain konusunda tavır takınıyor. Bu konuda bir genelgeden alıntı yaptıktan sonra Menşevikler şöyle diyorlar:

"Yoldaşlar, genelgeden anlaşılacağı gibi, Ali Haydar Akgün TKP/ML Genel Sekreteri değildir. Sorunu böyle midir, değil midir noktasında tartışmanın bir anlamı da zaten yoktur."

Genelgede ise Ali Haydar Akgün'ün "Merkez Komitesi üyesi" olduğu söyleniyor!

Yani hainlik eden Genel Sekreter değil, **sadece** Merkez Komitesi uyesidir! İşte Menşeviklerin özü!

Biz Ali Haydar Akgün haininin Menşevik Merkez Komitesi içindeki görevinin ne olduğunu tam olarak bilmeyiz; Menşevik Merkez Komitesi içinde yer alan ve ser verip sır vermediği için faşistlerce katledilen Süleyman Cihan'dan sonra Menşevik Merkez Komitesi içinde yeni görev taksimi yapılıp yapılmadığını, vb. de bilmeyiz.

Bildiğimiz iki şey vardır: 1. Ali Haydar Akgün Menşevik Merkez Komitesinin uyelerinden biridir. (Bunu Menşevikler kendileri de teslim etmek zorunda kalıyor.) ve 2. o Menşevik Merkez Komitesi içinde önemli bir yere sahiptir. Menşeviklerin "kıdemli" kadrolarından ve "bürokrat mülteci yurtdışı hizibi"ne karşı en tutarlı(!!!) savaşçılardan biridir!.. O "mücadele kaçkınlığı" uzerine en hamasi nutukları atanlardan biridir!..

Boyle birinin polisin eline düştüğünde hainliğe varması; "sol" laflar etmenin hiç de ideolojik sağlamlığın göstergesi olmadığına bir örnek olması bakımından önemlidir.

Ali Haydar Akgun örneği tam da kadroların bu konuda eğitilmesi için kullanılması gereken bir örnek iken; Menşevikler bu soruna hiç değinmeden, onun "Marksist-Leninist ideolojiye olan inancı eğer sarsılmamış olsa idı, duşmanın karşısında teslimiyeti değil, direnmeyi secerdi" diyerek sorunu geciştirmeye çalışıyorlar. Menşeviklerın "Marksist-Leninist ideolojiye inanç"tan anladıklarının "parti çizgisine" inanç olduğu bilindiğinde, onların "teslimiyet"in sebebi olarak parti çizgisine inancın sarsılmasını gordukleri çıkar ortaya! Ama şurası açık ki, en azından görünürde A.Haydar Akgün en "imanlı"! parti savunucularından (!!!) biri idi!..

Aynı yazıda Menşevikler, faşist basında yer alan, Menşeviklerin ASALA ile birlikte çalıştıkları haberleri üzerinde duruyorlar. Menşevikler bu yalanı geri çevirirken, ASALA ve onun eylemleri konusunda da tavır takınıyorlar. Şöyle diyorlar:

"Bu örgütlerin, özellikle de Ermeni örgutleri içinde popüler duruma gelen ASALA'nın Ermeni sorununu çözeceğiz iddiası ile hedef gözetmeden (Esenboğa havaalanı, Orly havaalanında olduğu gibi) rastgele saldırıp, halktan insanların dahi olumune yol açan eylemleri nedir?...

İşte bu ve benzeri eylemler bilinçlice tertiplenen eylemlerdir. BU EYLEMLERİN KİMLER TARAFINDAN TERTİPLENDİĞİ VE ARDINDA KİMLERİN OLDUĞU BELLİDİR! BU EYLEMİ YAPANLAR DEVRİMCİ OLAMAZLAR!"

Görüldüğü gibi Menşevikler bu konuda oldukça iddialıdırlar. Onlar bu eylemleri yapanların devrimci olamayacağını açık bir dille koymaktadır. Onlara göre, tertipleyenler, arkasındakiler, vb. bellidir! Bir eksik var: **Onlar nedense bu bildikleri**ni açıklamıyorlar!? Kim bu eylemleri **tertipleyenler? Cunta mı**? Türk hakim sınıfları mı? Faşist Türk **hakim sınıflarının iddia** ettiği gibi Ruslar mı?? Kim? Eğer **bunu bilip de açıklamıyorsa**, Menşevikler kotü yapıyor!!!

Biz bu konuda milliyetçi ideolojinin kişiyi —isteği devrimci de olsa— devrime hizmet etmeyen eylemlere iteceğinin bilincinde olarak, sorunun bu yönünün ortaya konmasını; bunun Ermeni sorununda Türk faşistlerinin teşhirine bağlı olarak yapılmasının tek doğru tavır olduğunu; bunun dışındaki tavırların —şimdi Menşeviklerin tavrı gibi— Türk şövenizminden açıkça etkilenen, onun saldırılarına karşı çıkamayan oportünist tavırlar, bizzat kendisi milliyetçi tavırlar olduğunu söyluyoruz!

Ardından Menşevikler Bolşevik Partizan S.8'de yayınlanan bir yazıya tavır takınıyorlar. Bu tavır menşeviklerin hangi yöntemlerle çalıştığını göstermesi bakımından bütünüyle incelenmeye değerdir.

Menşevikler yazının bu bölümünde aynen şöyle diyor:

"Değerli okuyucular; yazımızın başında yalan ve demagojinin burjuvazinin doğal karakterinden kaynaklandığını belirttik. Şimdi bir de kısaca, çıkardığı yayın organlarında, burjuvazinin iddialarından ve burjuva basınından hareket edip, dolaylı da olsa, onların ağzından konuşan ve kendine "Bolşevik" Partizan diyen, bürokrat mülteci yurtdışı hizibinin iddialarına gelelim. Son yayınında A. Haydar'ın TKP/ML Genel Sekreteri olduğundan bahsediyor ve ihanet etmesinin nedenini de, savunduğu çizgiye bağlıyor. Şimdi bu darkafalılara sormak lazım. SÜLEYMAN CİHAN da bu çizginin savunucusuydu. Hem de sizin mahkum edildiğiniz 2. Konferanstan sonra oluşturulan 2. Merkez Komitesinin sekreteriydi. Yani partimizin genel sekreteriydi. Peki, onun şanlı direnişinden dolayı ağzınızdan tek kelime çıkıp da, o, Marksizm-Leninizmi savunuyordu, onun için direndi diye demediniz. Soruna böyle yaklaşmak yanılgıya götürür insanı. Yine hizip, aynı yazısında tıpkı ORHAN BAKIR yoldaşa sahtekarca sahip çıktığı gibi ALİ UÇAR yoldaşa da sahip çıkmaya çalışmakta, ALİ UÇAR'ın kendi düşüncelerini savunduğunu iddia etmektedirler. 'Aç tavuk rüyasında arasayı görür' derler. YD hizibi de, o bizden, bu bizden diye kendini tatmin etmek için her kese sahip çıkıyor. Bizler buna yabancı değiliz. Geçmişte Halkın Birliği hizibi de sahtekarca birçok yoldaşa sahip çıkıp, onun prestijinden yararlanıp parsa toplamanın planını yaptı, ama sonu hüsran oldu. Sizin sonunuz da odur. 'Parti aşamasının birinci dönemindeyiz, içe dönük çalışma esas' adı altında sınıf mücadelesinin pratiğinden elini eteğini çeken siz bürokratların, teslimiyet ve ihanetin kolgezdiği bir ortamda, silah elde savaşan ve şehit düşen ALİ UÇAR yoldaşla ne ilginiz olabilir. İşin ilginç yönü hep ölen yoldaşlara sahip çıkmanızdır.

Bu vb. şeyler size bir yarar sağlamayacaktır. Sınıf mücadelesinin karmaşası içinde yoluna devam eden partimizin prestijine hiçbir yalan ve demagoji gölge düşüremeyecektir."

Şimdi burada söylenenler üzerinde biraz duralım. Menşevikler "yalan ve demagojinin burjuvazinin doğal karakterinden kaynaklandığı"nı söylüyorlar. Doğrudur!.. Şimdi kimin nasıl yalan söylediğine bakalım!..

1. yalan: Menşevikler şöyle diyor: "Son yayınında A. Haydar'ın TKP/ML Genel Sekreteri olduğundan bahsediyor ve ihanet etmesinin nedenini de savunduğu çizgiye bağlıyor."

Önce Ali Haydar'ın sekreterliği üzerinde duralım. Biz bu konuda yukarıda da yazdığımız gibi, kesin birşey bilmediğimizden; bu sorunu sadece hakim sınıfların verdiği bir haber olarak duyurduk. Şöyle dedik:

"Bu yazı yazıldıktan sonra, **hakim sınıflar** 7 Mayıs'ta TKP/ML **Menşevik** kanadına karşı giriştikleri saldırılar hakkında **açıklamada bulundular.**

TKP/ML Menşevik kanadından çok sayıda devrimciyi, bu arada Genel Sekreter Ali Haydar Akgün'ü ele geçirdiklerini **açıkladılar.**"

den; bu sorunu sadece hakım sınıfların verdiği bir haber olarak duyurduk. Şöyle dedik:

"Bu yazı yazıldıktan sonra, **hakim sınıflar** 7 Mayıs'ta TKP/ML Menşevik kanadına karşı giriştikleri saldırılar hakkında **açıklamada bulundular.**

TKP/ML Menşevik kanadından çok sayıda devrimciyi, bu arada Genel Sekreter Ali Haydar Akgün'u ele geçirdiklerini **açıkladılar.**"

Bizim için sorunun esası hiçbir şekilde, A. Haydar Akgün adlı hainin genel sekreter olup olmadığı değildir. Şimdi Menşevikler onun genel sekreter olmadığı açıklaması ile suç hafifletmeye çalışıyorlar! Üzür arıyorlar. Sorun budur.

İkinci olarak, bundan önemlisi, bizim bu hainin "ihanet etmesinin nedeni olarak savunduğu çizgiyi gösterdiğimiz" iddiasıdır!.. Biz onun Menşevik çizgiyi savunduğu için konuştuğunu iddia etmişiz!.. Menşeviklerin okuyucuya verdiği mesaj bu! Ve onlar bütün ar damarı çatlamış burjuvalar gibi, bu iddiayı ileri sürerken, okuyucularına bizim dediğimizi aktarmıyor! Çünkü aktardığında yalanın ortaya çıkması kaçınılmaz. Bizim dediğimiz tam olarak şudur:

"Daha sonra Ali Haydar Akgün televizyona çıkarılarak karşı devrimci bir konuşma yapmıştır.

Bu direnen, devrimci onurunu koruyanlar yanında, çözülenler, hainlik derecesine düşenlerin olduğunu, keskinliğin her zaman ihanete götürebileceğini gösteren bir örnektir." (BP S.8, s.5)

Burada söylenenler anlamak isteyen herkes için açıktır. Burada söylenen, hiçbir şekilde "Menşevik çizgiyi savundu, onun için konuştu" veya benzeri birşey değildir. Söylenen, keskinliğin ihanete dönüşmesinin her zaman mümkün olduğu, ve A. Haydar Akgün'ün tavrının buna bir örnek olduğudur. Menşevikler bunun böyle olmadığını iddia ediyorlarsa onu açıklamalıdır!

Keskinlik,"sol" lafların çokça kullanılması, hiçbir şekilde polisin eline düşülduğünde doğru tavır takınılacağının garantisi değildir. Bizim söylediğimiz budur, bundan başka birşey değildir. "Sol" laflar edenler içinde gerçekten örnek tavır takınanlar olduğu gibi, hainlik edenler de çıkmaktadır.Sorun budur! Ali Haydar örneği tek örnek değildir. Sadece en son örneklerden biridir, o kadar!

Menşevikler bu kötü örneği, ders almak, kadrolarını eğitmek yönünde kullanacakları yerde, gerçek durumu olduğu gibi ortaya koyacak, polisteki sınavda gerçekten örnek olacak tavır takınanların ne yazık ki az olduğunu; ama görevin onlardan öğrenmek olduğunu ortaya koyacak yerde; sorunu "A. Haydar kara lekedir" diyerek geçiştiriyor!..

Menşeviklerin Süleyman Cihan ile ilgili söyledikleri de çevresindekileri elde tutmak için yapılmış kuru ajitasyondur.Biz Süleyman Cihan'ın ser verip sır vermeyen örnek tavrının propagandasını yaptık, ve yapıyoruz. Ama onun bu tavrını örnek göstermemiz, hiçbir zaman onun menşevik görüşlerini eleştirmemizi engellemedi, engellemez de!

2. yalan: "Yine hizip, aynı yazısında tıpkı Orhan Bakır yoldaşa sahtekarca sahip çıktığı gibi, Ali Uçar yoldaşa da sahip çıkmaya çalışmakta ve Ali Uçar yoldaşın kendi düşüncelerini savunduğunu iddia etmektedir."

Menşevikler bunu diyor!

Önce, biz Orhan Bakır konusunda, onun ne savunduğunu, vs. 18 Mayıs'ta çıkardığımız özel sayıda ortaya koyduk! Eğer bu yazdıklarımız doğru değilse; Menşevikler neden Orhan Bakır'ın yazılarını yayınlayarak bizi yalanlamıyor? Neden sorunu "sahip çıkmaya çalışıyorlar"la geçiştiriyor? Bu sorunun cevabı açıktır! Bizim söylediğimiz herşey belgelidir! Ve belgeler karşısında Menşevikler ancak ajitasyonla sorunu geçiştirme yolunu seçebiliyorlar.

İkinci olarak Ali Uçar'la ilgili olarak söylediklerimize gelelim: Aynen şunları söyledik:

" **Faşizmin saldırı güçleri "Partizan" ile ilgili operasyonlarını sürdürürlerken, Nisan ayı ortalarında İstanbul-Bakırköy'de devrimci arkadaşımız TKP/ML (Menşevikler) üyesi ALİ UÇAR'ı kurşunlayarak katlettiler.**

ALİ UÇAR gittiği evde silahlı faşist güçler tarafından çevrildi ve o üzerindeki silahla bu halk düşmanı iblislere karşı direndi. Teslim olmadı ve bu direnişini sürdürüyorken kurşunlanarak katledildi.

ALİ UÇAR TKP/ML'e 1978'de girdi. Tunceli-Ovacık ilçesinden, Kürt milletinden yoksul bir köylü ailesinin çocuğu olan ALİ UÇAR'ın yaşamı, komprador patron ağa devletinin en amansız zulmü ile yoğrulmuş, ona karşı mücadele içinde oluşmuş bir yaşamdır.

Onun TKP/ML'e girişi Marksizm-Leninizm teorisini kavramaktan ziyade, alçak gönüllü, fedakar ve çalışkan olmasından dolayı idi. Bu erdemler ona, parti içi ve çevresinde haklı olarak bir saygınlık kazandırmıştı. 12 Eylül askeri faşist cuntasından önce ve sonra o, bir dizi askeri eyleme katıldı, yönetti. Proleter bir cesaret vardı onda ve bu durum da onun sevilen bir şahsiyet olmasında önemli bir rol oynuyordu.

ALİ UÇAR emperyalist uşağı komprador patron ağa devletine karşı mücadelede biz Bolşeviklerin kendimize örnek alacağımız proleter bir kararlılık, cesaret, en zor koşullarda bile paniğe kapılmama ve fedakarlık sahibi idi.

Ne yazık ki o faşizme karşı bu örnek tutumunu revizyonizme-menşevizme karşı mücadelesinde o ölçüde ileri götüremedi.

O, 1980 sonlarında TKP/ML II. Konferansına hazırlık konferanslarından birinde, o sırada parti yönetimini ele geçirmeye çalışan menşevizmin, bir dizi teorik - taktik görüşlerin karşı çıktı. Karşı çıktığı noktalarda genellikle Bolşevizmi savundu. Onun Mao Zedung'un genel değerlendirilmesi, ilkesel hatalarının ortaya konması, bu bağıntıda Stalin'in içerik olarak değerlendirilmesi, 1957-60 deklarasyonlarının değerlendirilmesi, bugünkü durumun değerlendirilmesi, mucadele taktiği vb. sorunlardaki görüşleri olumlu olan ve menşevizme karşı olan görüşlerdi.

TKP/ML II. Konferansında menşevizmin partinin yönetimini ele geçirdikleri dönemden kısa bir süre sonra meydana gelen bölünmede o, bu doğru pozisyonlarını sonuna kadar götüremedi ve dolayısıyla menşeviklerin safında -onlarla birçok alanda ideolojik birliği olmamasına rağmen- kaldı.

Onun bu tavrında kendisinin ideolojik-siyasi seviyesinin rolü olduğu kadar, o sırada Türkiye'de bolşevik çalışmanın çok cılız olmasının da büyük rolü vardı. Ve gerçekten de yalnızca ALİ UÇAR değil, onun durumunda olan ve hatta bazan ona göre daha da ileri adımlar atarak BOLŞEVİZMİ savunan yoldaşlar bu koşulların sonucu olarak örgütsel planda menşeviklerle birlikte hareket ettiler.

Görüldüğü gibi biz Ali Uçar'ın Menşeviklerin üyesi olduğunu açıkça ortaya koyduk. İkinci Konferans öncesi ve sırasındaki tavrını ortaya koyduk. Ve direniş tavrına sahip çıkar, bunun propagandasını yaparken, onun tutarsız tavırlarını eleştirdik. Biz Ali Uçar'ın "bizim görüşlerimizi" savunduğunu iddia etmedik. Ne konuda, ne savunduğunu ortaya koyduk. Menşevikler ajitasyona sapıp sorunu kararta caklarına, mesela İkinci Konferans öncesi Ali Uçar'ın katıldığı konferans tutanaklarına dayanarak bizim bu söylediklerimizin yanlışlığını ispatlamaya çalışsalar, tavırları ciddiye alınabilirdi. Ama bunu yapmıyorlar! Nedeni açıktır! Yapamazlar!.. Çünkü söylediklerimiz ispatlanabilir doğrulardır.

Menşevikler açıkça yalan söylüyor! Bizim yazdıklarımızla karşılaştırıldığında yalanın açığa çıkacağı biline biline yalan söylemenin, yazmanın hikmeti sorulabilir! Onun hikmeti, Menşeviklerin tabanının bizim yayınlarımızı okumayacağı hesabında yatmaktadır. Bu hesabı boşa çıkarmak bizim görevimiz olduğu gibi; Menşeviklerin tabanındaki devrimci unsurlara da ait bir görevdir. Yalanın peşinde gitmek istemeyen araştırmak zorundadır.

Biz Menşeviklerin tabanındaki devrimcilere bir kez daha sesleniyoruz. Yöneticilerinizin tuttuğu batak yolda ilerlemeyi reddedin! Bizim yayınlarımızı inceleyin! Bizim hakkımızdaki iddiaları orijinal belgelerle karşılaştırın!

Devrimci tavır budur!

1 Eylül

PKK II. KONGRESİ ÜZERİNE İLK NOTLAR

****
PKK YENİ SÖMÜRGECİLİĞİ SAVUNUYOR !
****

II. Dünya Savaşından sonraki gelişmelerin, dünya genelinde sosyalizm lehinde geliştiğini doğru bir şekilde vurgulayan yazar devamla, proletarya devrimleri ile ittifak içinde ezilen halkların Asya'da, Afrika'da ve Latin Amerika'da ayağa kalktıklarını ve klasik sömürgeciliği bir daha gelmemek üzere mezara gömdüklerini belirtiyor. Yazar devamla:

"Ve 60'lara doğru geldiğimizde dünya çapında bir sistem olarak klasik sömürgecilik artık tasfiye edilmiş, insanlığın yüzkarası olan bu sistem ortadan kalkmış, bağımsız devletler biçiminde kendi kaderlerini ellerine alan uluslar yaygın bir biçimde ortaya çıkmış, en küçüğünden, en büyüğüne kadar halkın bu temelde ulusal bilince, ulusal örgütlenmeye ve giderek devletlerine kavuşmaları artık bir gerçeklik olmuştur" diyor. (age, s.5) (abç)

Alıntıda çok açık bir şekilde, yazarın klasik sömürgeciliği; "insanlığın yüzkarası bir sistem" olarak lanetlediği, bu sistem yerine geçen yeni sömürgeciliği ise, halkların kendi "devletlerine kavuşmaları" olarak yutturduğu ve şırın gösterdiği bir olgudur.

Yaptığımız alıntının hemen ardındaki paragrafta, emperyalizmin ABD önderliğinde yeni sömürgecilik politikasına atıldığını belirtmiş olması da, yukarıdaki olguyu ortadan kaldırmaz. Daha da önemlisi, PKK'nın yeni sömürgeciliğe karşı takındığı tavrın Marksist-Leninist bir tavır olmadığını kanıtlar. PKK'ya zarı, tıpkı ideolojik lideri Kruşçev gibi, yeni sömürgeciliği sinsice savunmaktadır. (Kruşçev için bkz. BP Belgesel Yayınlar, No:2) PKK'nın dört parçaya bölünen Kürdistan'ı sömürge gördüğü ve bu dört parçayı birleştirmeyi önüne asgari amaç olarak koyduğu bilinmektedir. Kürdistan'ın bir parçasının ise, Suriye sınırları içinde olduğu bilinmektedir.

Bu olguları anlatmamız önemlidir çünkü, PKK Suriye yönetimini ilerici ve radikal olarak tanımlamaktadır. İşte kanıtı:

"Bugün Suriye gibi ülkelerde, emperyalizme karşı sosyalizmin (Siz sosyal-emperyalizmin okuyun) dünya ölçüsünde sağladığı denge ortamında, egemenliğini küçük-burjuvaziyle birlikte sürdüren bir sınıf (Hangi sınıf acaba? —YN), kapitalizmin tekelleşmediği ülkelerde ilerici bir rol oynamakta; sosyalist ülkelerle, kurtuluş hareketleriyle ilişki içinde, zarar gördüğü emperyalizme ve bolgedeki işbirlikçi-tekelci burjuvaziye karşı ilericiliğini sürdürmektedir." ("Politik Rapor", s.38) (abç)

Gördunuz mü, PKK, sömürgeci bir iktidar olan Suriye yönetimini nasıl aklıyor. Ve bizlere ilerici olan sömürgecilerin var olduğunu kanıtlıyor! Onun bu "kanıtının" arkasında yatan anlayış, Rus sosyal-emperyalizmine yaranma, gerçekten Kürt ulusunun ulusal kurtuluş mücadelesini savunmama, ve her an Karşı-Devrimin kampına iltihak edebilecek bir niteliğe sahip olmasıdır.

Devam edelim, ve PKK'nın Suriye yönetimini yine aynı belgesinde bir başka bağlantıda, emperyalizme bağımlı bir yönetim olarak değerlendirdiğini görelim:

İşte kanıtı:

"Yine kendine özgü tarihi ve somut koşullarda Kurdistan gibi bir ülke, parçalanarak emperyalizme bağımlı devletlerce klasik somurgecilik altında tutulmaktadır." (age, s.23) (abç)

Burada sozu edilen emperyalizme bağımlı devletler içinde acaba Suriye devleti yok mudur ? Eğer bu devletler çerçevesine Suriye de dahilse, bu devletin "ilericiliği" nerede kalıyor ? Yoksa PKK sozde de karşı olduğunu soylediği "Üç Dünya Teorisi nin" açıktan savunuculuğunu mu yapıyor ? Bütün bu sorular, PKK nın yanıtlaması gereken onemli sorulardır.

PKK'nın Türkiye'ye yaklaşımı, yeni sömürgeciliği temize çıkartma temelinde bir yaklaşımdır. Çünkü, Turkiye'nın II.Dunya Savaşı sonrası yeni sömürgecilik ilişkilerine geçtiğini yazar savunmaktadır. O şöyle diyor:

"Ama emperyalizm yine boş durmayacak, alan ve biçim değiştirerek ABD emperyalizminin önderliğinde yeniden dağılan güçlerini toparlamaya çalışacak, özellikle dünya çapında yeni-sömürgecilik dediğimiz bir sömürgeciliği klasik sömürgeciliğin yerine geçirmeye başlayacak ve bu, en yakın yansımalarından birisini de Türk burjuvazisinin emperyalizm ile girdiği ilişkide bulabilecektir." (age, s.5) (abç)

Alıntıda görüldüğü gibi, emperyalizmin ABD önderliğinde II. Dünya Savaşı sonrası yeni sömürgeciliği geliştirdiği, bunun bir yansımasını da Türk burjuvazisinin simgelediği vurgulanmaktadır.

PKK aynı anlayışını, "İdeoloji ve Politika Nedir, Nasıl Ortaya Çıkmıştır" başlıklı özel sayısında da sürdürmektedir. Daha doğrusu II. Kongrede savunulan anlayış, özel sayıdaki anlayışın bir devamıdır. Orada ise şöyle denilmektedir:

"II. paylaşım savaşından SONRA emperyalizmle yeni sömürgecilik ilişkilerine giren ve ekonomisini belirli ölçüde geliştiren Türk burjuvazisi, özellikle 1960'lardan itibaren kapitalizmi Kürdistan'a da taşırdı. Tamamen devlet denetiminde geliştirilen bu kapitalizm, Kürdistan'da sanayii geliştirmeye yönelik olmayıp, yeraltı-yerüstü zenginliklerini talana yönelik olan sömürgeci kapitalizmdir." (age, s. 68) (abç)

Yaptığımız alıntıda temelden karşı olduğumuz birden fazla sorun vardır. Birincisi, Türk burjuvazisinin II. paylaşım savaşından sonra emperyalizmle yeni sömürgecilik ilişkilerine girdiğini söylemek, esasta Kemalist iktidar dönemini aklamak, ve Türkiye gerçeğini tamamen ters çevirmektir. Bu sorunun açıklığa kavuşması için, önce Lenin yoldaşın yeni sömürgecilik hakkında söylediklerine bir göz atalım:

Lenin yoldaş, "Milletler ve Sömürgeler Sorunu Üzerine Tezlerin İlk Taslağı" başlıklı makalesinde konuyla ilgili olarak şöyle der:

"... Siyasi bakımdan bağımsız devletler görünüşü altında ekonomik, malı ve askeri bakımdan tamamen kendilerine bağımlı devletler kuran emperyalist devletlerin sistemli olarak uyguladıkları hileleri bütün ülkelerin, özellikle geri kalmış ülkelerin en geniş emekçi yığınlarına anlatıp açıklama zorunluluğu. Bugünkü milletlerarası koşullarda, bağımlı ve güçsuz milletler için Şura Cumhuriyetleri ile birleşmekten başka kurtuluş yolu yoktur." (Doğu'da Ulusal Kurtuluş Hareketleri, s.322) (abç)

1920 yılında III. Enternasyonal'in II. Kongresi için hazırladığı ve Kongrede okuduğu bu makalesinde, sorun gayet açık bir şekilde ortaya konmaktadır. Lenin için emperyalizm kendine her alanda bağımlı; sözde bağımsız devletler yaratmaktadır; görev bu devletlerin "bağımsızlığının" sadece lafta olduğunu özellikle geri kalmış ülkelerin emekçi yığınlarına açıklamak, ve kurtuluşlarının ancak Şura Cumhuriyetleri ile birleşmekten geçtiğini anlatmak olmalıdır.

Klasik sömürgeciliğin yerine özellikle 1917 Ekim Devriminden sonra, emperyalizm yeni sömürgecilik sistemini geçirmeye başlamıştır. Bu değişiklik, sadece emperyalizmin isteği veya içinde bulunduğu koşullar'sonucu meydana gelmemiştir. Herşeyden önce, klasik sömürge durumunda olan veya emperyalist işgal altında yaşayan ülke halklarının kendi burjuvalarının en azından bir kesimi ile birlikte ulusal kurtuluş hareketini yürütmeleri sonucu meydana gelmiştir.

O halde yeni sömürgeciliğin II. Dünya Savaşı sonrası ortaya çıkan bir olgu olmadığını, özellikle Ekim Devrimi sonrası yeni yeni gelişmeye başladığını, ve II. Paylaşım Savaşından sonra ise artık bir dünya sistemi haline geldiğini söylemeliyiz. Yani klasik sömürgeciliğin esasta II. Paylaşım Savaşı sonrası, dünya sistemi olmaktan çıktığını, bunun yerini, PKK yazarının sözünü ettiği, halkların kendi "devletlerine kavuşmaları" değil, ama yeni sömürgeciliğin dünya sistemi halini aldığı bir olgudur. Bu olgunun tespiti önemlidir, çünkü PKK yazarı sözde bağımsız devletleri teşhir etmemekle, emperyalizmin yeni sömürgecilik politikasını aklamaktadır.

Onun Turkiye ile ilgili söyledikleri tezimizi doğrulamaktadır.

İbrahim Kaypakkaya yoldaş, yukarıda Lenin yoldaştan yaptığımız alıntıya atıfta bulunarak, milli meseleyi tartıştığı bağıntıda şöyle demektedir:

"Marksist-Leninist hareket, Lenin yoldaşın da işaret ettiği gibi, bütün ülkelerin ve hele ezilen ülkelerin geniş emekçi yığınları önünde bıkmadan, usanmadan siyasi bakımdan bağımsız devletler kurma maskesi altında gerçekte iktisadi, mali ve askeri alanlarda kendilerine tamamen tabi devletler yaratan emperyalist devletlerin sistemli biçimde uyguladıkları aldatmacayı açıklar ve suçlar." (Seçme Yazılar, s.258) (abç)

İşte İbrahim Kaypakkaya yoldaş bu Leninist ilkenin ışığında Türkiye'nin emperyalizmle ilişkisini ve devlet yapısını incelemiştir.

Kaypakkaya yoldaşın, bu temel ilkeden hareketle, Kemalist hareketi ve sonraki gelişmeleri irdelemesi ile, her renkten oportunistin tavrı arasında temelden bir ayrım çizgisi vardır.

Kaypakkaya, Kurtuluş Savaşı yıllarında Kemalistlerin emperyalizmle gizli-açık ilişkileri olduğunu, yoldaş Stalin ve Şnurov'a dayanarak ispatlamıştır. Biz burada konuyla ilgili olarak bazı bölümleri aktaracağız.

Stalın yoldaş 30 Kasım 1920'de şöyle diyordu:

"İtilaf devletlerinin 'kesin tarafsızlığı' ile Ermenilerin Kemalistler tarafından yenilgisi, Trakya ve İzmir'in Türkiye'ye geri verilmesi soylentileri, İtilaf devletlerinin ajanı Sultan ile Kemalistler arasında görüşme söylentileri, İstanbul'un boşaltılması planı ve son olarak Türk batı cephesindeki durgunluk, bütün bunlar İtilaf devletlerinin Kemalistlere ciddi olarak kur yaptığının ve Kemalistlerin belli bir sağa dönüş yaptıklarının belirtisidir." (age, s.120) (aç İK)

Alıntının devamında Stalın yoldaş Kemalistlerin ulusal kurtuluş hareketine ihanet edip etmeyeceklerini belirtmenin henüz erken olduğunu, ama herşeye rağmen, yani Kemalistler olsun olmasın, kurtuluş hareketını emperyalizme karşı desteklyeceklerini vurguluyor.

Stalin'den yaptığımız alıntıyı doğru bir şekilde yorumlayan İbrahım Kaypakkaya, Kemalıstlerın Sovyetlere karşı ikiyüzlü bir politika izlediklerini vurguluyor. Devamla İbrahim Kaypakkaya şoyle diyor:

"Çiçerin'e gönderilen yardım talebinden iki ay sonra, Mustafa Suphı ve 14 yoldaşı hunharca öldürülmektedir. Ayrıca Anadolu'daki komünistlere karşı da sındırme kampanyasına girişilmektedir. Çunku, Kemalıst burjuvazi, 23 Şubat 1921'de toplanan Londra Konferansına komünistleri katlederek katılırsa, Avrupalı efendilerinin teveccühünü kazanacağını, Sevr antlaşmasının öldürücü hükumlerinden vazgeçebileceğını hesaplamaktadır. Konferansta delegasyon başı, Bekir Sami, Türkiye'nın anti-Sovyet blokuna katılacağını söyleyerek daha iyi anlaşma şartları aramaktadır. Yine Londra Konferansının devam ettiği günlerde, 28 Şubat 1921'de Kemalıst hükumet, Sovyetler'den Artvin ve Ardahan'ın terkini istemekte ve Batum'u işgal etmeye girişmektedir, Fakat Avrupalı efendilere yaranma çabaları boşa çıkıp efendiler Sevr anlaşması üzerinde ısrar edince, Kemalistler için tekrar Sovyetler Birliği'ne yanaşmak mecburiyetı doğmuştur.

Yunan orduları atıldıktan hemen sonra, Sovyet yardımına ihtiyaç kalmadığı için, Kemalistler yenıden komünizm yasağını uygulamaya girişmişlerdir. 14 Kasım 1922 tarihli İzvestia şöyle yazmaktadır:

' Kemalist hükümet, komünistlerı takip ettırerek, emperyalist devletlerin teveccühünü kazanmak eğilimindedir.'(age, s.121)

Demek oluyor ki, Kemalıst hükümet, daha Kurtuluş Savaşı içindeyken Avrupalı efendileri ile işbirliğine girmiştir." (age, s.121) (abç)

Burada anlatılanlar hiçbir yoruma meydan vermeyecek kadar açıktır. İ. Kaypakkaya yoldaş Kemalıstlerin önderlığinde yurutulen kurtuluş savaşının; Turkıye'nin yarı-sömürge yapısına son vermediğini şöyle açıklıyor:

" Turk burjuvazısinin emperyalızmle savaş yıllarında gizli kapaklı başlayan siyasi işbirliği, savaştan sonra iktisadi alanda da gelişmiş ve zaten tasfiye edilmeyen yarı-sömürge yapı, bu işbirliğini daha da kaçınılmaz hale getirmiştir. Bu, elbette Turk burjuvazisinin içinde taşıdığı kotü niyetten öturu değildir, eşyanın tabiatı icabıdır. Türk burjuvazisi zenginleşmek istemektedir, oysa sermayesi çok cılız'dır. Büyük ve bol sermaye Batılı emperyalist burjuvazinin elindedir. Onunla rekabet demek ölüm demektir, elverişli bir paya razı olarak onunla işbirliği etmek, en çıkar ve en karlı yoldur. Türk burjuvazisi de bır yandan bu yolu tutmuş, öte yandan işçi sınıfını ve emekçi halkı insafsızca soyarak ve ezerek, sermayesini büyutmeye, hakimiyetini perçinlemeye çalışmıştır. Bu gerçeği Şnurov yoldaş şöyle dile getiriyor:

'Eninde sonunda birçok Kemalist, türlü yabancı firmaların ortağı oluyor. Bu yabancı firmalar da, hükümet organlarıyla sıkı ilişkisi olan isim sahibi memurlardan ve ortaklarından faydalanıyorlar.'" (SY, s.125) (abç)

Yoldaş İbrahim Kaypakkaya'nın burada yaptığı tahlil, olguların Marksist-Leninist tahlilidir. O, yaşadığı koşullarda, Marksizm-Leninizmi kavradığı ölçüde sorunlara açıklık getirmeyi kendisi için en önemli bir görev olarak tespit etmiş, ve bu görevi gücü oranında yerine getirmiştir. İbrahim Kaypakkaya yoldaş, Türkiye'nin yarı-sömürge olduğuna ilişkin tezını, Şnurov'dan yaptığı alıntılarla iyice bilinçlere çıkarır. Şnurov'dan İbrahim Kaypakkaya'nın yaptığı alıntılardan konumuzla ilgili olanlardan bir bölümü şöyledir:

"Gerçi yabancılar, bu serbest ticarette Türk vatandaşlarından fazla ya da özel herhangi bir hakka sahip değildi. FAKAT BU, EŞİT OLMAYANLAR ARASINDA EŞİTLİKTİ. YANİ, ÇÜÇLÜ AVRUPA SERMAYESİ NASIL OLUR DA TÜRK SERMAYESİNE EŞİT OLUR? Doğaldır kı, HİÇBİR EŞİTLİK sozkonusu olamazdı. Gerek Türk sermayesi, gerekse yabancı sermaye ile yeni yeni tesisler kuruluyordu." (abç)

"Turkiye'nin EN BÜYÜK KAPİTALİSTLERİ, YABANCILARDIR. Bütün maden işletmelerinden başka, bır de demiryollarının büyük bir kısmı ve TARIM ÜRÜNLERİNİ İŞLEYEN FABRİKALARIN ÇOĞU YABANCILARIN ELİNDEDİR." (abç)

"Türkiye mıllı ekonomisine 1100 milyon Frank yabancı sermaye yatırılmıştır. Sermayenin 450 milyonu Alman, 350 milyonu Fransız, 200 mılyonu İngılız ve 100 milyonu dıger ülkelerın sermayesidir."

"Turkiye az gelişmış, YARI-SÖMÜRGE OLAN BİR ÜLKEDİR. Turk işçi ve koylusunun sırtından Fransa, Almanya ve İngıltere kapitalistleri servetler sağlıyorlar." (İbrahım Kaypakkaya Seçme Yazılar, s.122/23)

Buraya kadar yaptığımız uzun alıntılardan sonra, PKK'nın Türkiye'nın II. Paylaşım Savaşından sonra emperyalızmle yeni sömurgecilik ilişkilerine girdiği şeklindeki tezinin tamamen işe yaramaz olduğunu vurgulamalıyız.

İkincisi, ve de en önemlisi, PKK'nın emperyalızm anlayışının Leninist olmadığını tespit etmeliyiz. Bu birkaç açıdan dolayı böyledir:

a) II. Paylaşım Savaşı oncesi ve sırasında, Kemalıst iktıdarın emperyalizme bağımlı bir iktidar olduğu tezini kabul etmemesi

b) Yeni sömürgecılığı esasta ABD emperyalızmine özgu bir olgu olarak kabul etmesi

c) 1960 yıllarında "Kürdistan'a taşırılan" kapitalızmın; "tamamen devlet denetiminde" olduğunu ve bu kapıtalızmın Kürdistan'da "sanayii geliştırmeye yönelik olmayıp, yeraltı-yerüstü zenginliklerini talana yönelik olan sömürgeci kapıtalizm" olduğunu vurgulayarak, sanayii geliştıren kapitalizmin, talana yonelik olmadığı anlayışına sahip olması.

Bütün bu sorunlarda PKK yazarı getirdiğimiz **eleştirilere** tavır takınmalıdır. Nerede ve nasıl **yanıldığımızı** Marksızm-Lenınizme dayanarak ispatlamalıdır.

Bu sorunu kaparken, bir noktaya daha değinerek geçelim. Ozellikle 1960 yıllarında Kurdistan'a "taşırılan" kapitalizm; "tamamen devlet denetiminde" **değildi. Bu meselenin** birinci yonudur. İkincisi ise, 1960 **yıllarından önceleri** de Kurdıstan'da cılız da olsa bir **kapıtalizm vardı. Üçüncüsü**, kapitalizm dışarıdan **taşırılmadı. Bizzat Kürt feodal** toprak sahiplerinin kapitalistleşmesi, **Kürdistan'da Türk burjuvazisi** üzerinden emperyalizme **bağımlı bır kapitalizmi geliştirdi.** Burada ileri sürdüğümüz **tezlerin geniş bir şekilde** detaylandırılmasına burada **girmeyi şimdilik gerekli** görmüyoruz.

PKK TÜRK ŞÖVENİZMİNE KARŞI MÜCADELE ADINA MARKSIST-LENİNİSTLERE NASIL SALDIRIYOR?

PKK'nın II. Kongresi ile ilgili yazısında ya da bır başka yazısında teşkilatımızın milli meseleye ilişkin görüşlerini dırekt eleştirdiği herhangi bir bölüm bilgimiz dahilinde değildir.

Ama buna rağmen o çok muhteşem toptancı, ve toptancı olduğu kadar da revizyonist olan yontemi ile, başta İ.Kaypakkaya yoldaş olmak üzere teşkilatımıza bu alanda azgınca saldırmaktadır.

İşte kanıtı:

"Türkiye sosyalist demokratik hareketı adına yola çıkan gruplar, Kemalizmin ağır etkisi altında bulunuyorlar ve hemen hepsı sosyal-şövenizm batağında yuzuyorlardı. Çeşitlı konularda önemli görüş ayrılıklarına sahip olmalarına rağmen, Kürdistan sorunu karşısında büyük bir ölçüde birlik içinde idiler. Kurdistan ulusal varlığını ve bu temelde gelişecek olan ulusal kurtuluş devrimini kabul etmiyorlar, her şeyi 'Türkiye bütünlüğu' içinde düşünuyor, ve bu anlayışlarının doğal sonucu olarak, KÜRDİSTAN PROLETARYASI İÇİN BİR DEVRİM PROGRAMI ÖNERMİYORLARDI." (age, s.12) (abç))

Bu anlayışlarının daha detaylı olarak açıklandığı "Manifesto"da konuyla ilgili olarak şöyle denilmektedir:

"Kendı aralarındaki tüm çekişmelere rağmen ince bir Kemalizmi uygulamaktan öteye varamayan "TKP"sinden "TIKP"ne kadar hemen TUM bu gruplar ağırlıklı olarak sosyal-şovendirler." ("Manifesto", s.43) (abç)

Burada söylenenler her ne kadar teorik olarak "hemen hepsi" lafı altında, sosyal-şövenist olmayan küçük bir azınlığın varlığını dıştalamıyorsa da; genelleme esasında tüm grupları aynı kefeye koyacak biçimde anlaşılmaya açıktır. Sorunun böyle konması, kendini bu konuda diğer gruplardan kesinlikle ayıran TKP/ML'in durumunun açıklanmaması; bu suçlamanın İbrahim Kaypakkaya önderliğindeki TKP/ML'e de yönelmesi anlamına gelir.

Bunun bilince çıkartılması önemlidir, çünkü PKK'nın yaptığı değerlendirmesinin "bilimselliği" ancak o zaman anlaşılabilir.

Şimdi üzerinde durmamız gereken tezleri özetleyelim:

- TKP/ML de Kemalizmin ağır etkisi altında bulunuyordu.
- TKP/ML de "Kürdistan ulusal" varlığını tanımıyordu. Ve bu temelde gelişecek olan "ulusal kurtuluş devrimini" kabul etmiyordu.
- TKP/ML de herşeyi "Türkiye bütünlüğü" içinde düşünüyordu. Yani Türkiye'nin bölünmezliğini savunuyordu.
- TKP/ML de bütün bunların bir sonucu olarak, "Kürdistan proletaryası için bir devrim programı" önermiyordu.
- TKP/ML de bütün bunlardan dolayı "sosyal-şövenizm batağında" yüzüyordu.

Burada özetlenen tezlere cevap verirken bir şeyin bilince çıkartılması mutlak gerekliliktir. Biz burada esas olarak Partimizin milli meselede temel programı niteliğinde olan İbrahim Kaypakkaya yoldaşın eserine dayanarak, getirilen aptalca suçlamaları geri çevireceğiz. Bu iki açıdan dolayı gereklidir.

Birincisi, yazar yazısında özellikle 1973 ve sonrasını ele almaktadır. Bu döneme ilişkin olarak İbrahim Kaypakkaya'nın eserine dayanmak zorunludur. İkincisi, İbrahim Kaypakkaya sonrasında Partimizin milli meseleye ilişkin tavrı, bugün biz Bolşevikler içinde önemli bir tartışma konusudur. Bu tartışmada içimizde sağlam bir ideolojik birlik yoktur. Daha da önemlisi İbrahim Kaypakkaya sonrası İbrahim Kaypakkaya'nın eserinin geliştirilmediği acı da olsa bir gerçektir. Bu durum PKK yazarının eleştirilerine, özellikle İbrahim Kaypakkaya'nın eserine dayanarak cevap vermeyi önümüze görev olarak koymaktadır. Ancak bu Partimizin İbrahim Kaypakkaya sonrası döneminde Milli meseleye ilişkin tutumuna ilişkin tavır takınmayacağımız anlamına gelmemelidir.

Şimdi PKK'nın suçlamalarını tek tek yanıtlayalım:

İbrahim Kaypakkaya'nın ve Partimizin Kemalizmin ağır etkisi altında olduğunu söylemek, ve bu temelde eleştiri inşa etmek, ancak eleştiri getirenleri yaralar: Bu tür sahte eleştirilerle sözümona ideolojik mücadele verdiğini sananlar, tek kelimeyle aptalca kendilerini avutmakta ve çevrelerindeki devrim isteyen unsurları kandırmaktadırlar.

Partimizin kurucusu İbrahim Kaypakkaya yoldaş, Kemalizmin "sol" çevrede neredeyse sosyalizm olarak tanımlandığı bir dönemde, Marksizm-Leninizm temelinde Kemalizm tabusunu yıkmıştır. Mahir Çayan, Deniz Gezmiş gibi küçük-burjuva devrimcilerinin Kemalizm hayranlıklarına; Mihri Belli, Doğan Avcıoğlu ve Kıvılcımlı'nın Kemalizm dalkavukluğuna ağır bir şamar indirmiştir. Kemalizmi çok daha sinsice savunan Şafak revizyonistlerinin Kemalizmi ince bir tarzda savunan Türk şöveneisti görüşlerini mahkum etmiştir. İbrahim Kaypakkaya yoldaş ilk defa, TKP'nin Şefik Hüsnü döneminde Kemalizme karşı sınıf işbirlikçi ve Türk milliyetçisi tavrını Marksist-Leninist temelde mahkum etmiştir. İbrahim Kaypakkaya'nın Kemalizm ile ilgili yapıtı; bütün milliyetlerden komünistlerin temel alacağı, alması gereken bir eserdir. Bu gerçeği PKK'nın "şaşkın revizyonist" yazarı da külleyemez.

İbrahim Kaypakkaya yoldaş, milli mesele ile ilgili yapıtının "Şafak Revizyonizmi, M. Kemal ve İ. İnönü'nün Hakim Ulus Milliyetçiliğini Kendisine Dayanak Yapıyor" başlıklı bölümünde şöyle demektedir:

> " Şafak revizyonistleri, tarihte Kürt ulusuna ve diğer azınlık milliyetlere yapılan milli baskıları tasvip ediyor. M. Kemal'in Sivas Kongresi'nde, 'Türkiye'de Kürtler ve Türkler yaşar' demesini alkışlıyor. İsmet İnönü'nün Lozan'da , 'ben Türklerin ve Kürtlerin temsilcisiyim' demiş olmasını hararetle karşılıyor ve bunları kendisine dayanak yapıyor. Türk hakim sınıflarına sanki şöyle sesleniyor: Bakın, Kürtlerin varlığını Atatürk ve İnönü de tanıdı. Bizim yaptığımız budur! Bunda kızacak ne var?
>
> Revizyonist hainler, bir milletin varlığını tanımakla,milli meseleyi hallettiklerini sanıyorlar (hatta onlar, henüz Kurt milletinin varlığını da değil, Kürt halkının varlığını tanıyorlar(!)). Komünistler, milli meselede her milliyetin ve dilin mutlak eşitliğini savunurlar; milliyetler ve diller arasındaki her türlü eşitsizliğe, imtiyaza karşı çıkarlar. Devlet kurma konusunda da milliyetlerin eşitliğini isterler. 'Milletlerin kendi kaderlerini tayin hakkı'nı kayıtsız şartsız savunmaları buradan gelir. Oysa, burjuvazi her fırsatta kendi milliyeti lehine eşitsizlik ister, imtiyaz ister, diğer milletlerin en tabii haklarını çiğner vs. .. Hakim milletin burjuvazisi, başka milletlerin varlığını tanıyabilir, hatta mecbur kaldığı zaman ona bazı haklar da verebilir. Irak'taki Arap burjuvazisi gibi. Ama her fırsatta bu hakları çiğner, her fırsatta başka milliyetleri ezmek ister. Komünistlerle burjuvaziyi ayıran, azınlık milliyetlerin varlığını tanıyıp tanımamak değildir.
>
> Kaldı ki, M. Kemal, Sivas Kongresi'nde merkezi otorite diye bir şeyin mevcut olmadığı veya iyice çöktüğü şartlarda Kürtlerin varlığından sahte bir edayla bahsederek, gerçekte Kürt milletinin muhtemel bir ayrılma hareketini engellemek istemiştir. Onların, Türk burjuvazisinin ve toprak ağalarının boyunduruğuna razı olmalarını sağlamak istemiştir. M. Kemal'in bütün hayatı Kürt milletine ve diğer azınlık milliyetlere baskı ve zulüm örnekleriyle doludur. Türkiye'de milli meselede komünistlerin kendilerine destek edineme yeceği biri varsa, o da M. Kemal'dir. Hatta Türkiye'de en başta mücadele edilecek milliyetçilik, hakim ulus milliyetçiliği olan M. Kemal milliyetçiliğidir. İnönü'nün Lozan'da Kürtlerin de temsilcisi olduğunu iddia etmesi de, Kürt milletinin kendi kaderini tayin hakkına açıkça bir saldırıdır. Kürt milletinin kaderini dışardan tayin etme alçaklığıdır. Kürt milletinin oturduğu bölgeyi Türkiye sınırlarına, yani Türk burjuvazisinin ve toprak ağalarının hakimiyet alanına, emperyalistlerle pazarlık yaparak dahil etme kurnazlığıdır! Ve Türk milliyetçiliğinin en azgın bir biçimde tezahür etmesidir. Revizyonist hainlerin kendilerine dayanak yaptığı şey işte budur!" (İbrahim Kaypakkaya, Seçme Yazılar, s.252 -254)

Görüldüğü gibi, gerçek, PKK yazarının göstermeye çalıştığının tamamen tersidir. Biz İbrahim Kaypakkaya yoldaşın burada açık bir şekilde ortaya koyduğu görüşlerinin hiçbir yoruma açık olmadığını düşünüyoruz. PKK yazarını ise, iddiasını belgeli olarak ispata davet ediyoruz.

Devam edelim. İbrahim Kaypakkaya'nın ve Partimizin "Kürdistan ulusal" varlığını, yani Kürt ulusunun varlığını tanımadığını iddia etmek saçma ve çocukça bir iştir. Biz bu iddianın da ayakları havada olduğunu kanıtlayacağız. Çünkü bu adi YALAN ile PKK birçok samimi devrimciyi kandırabilmektedir.

İbrahim Kaypakkaya yoldaş, "Milli Baskı Kime Uygulanıyor?" başlıklı bölümde, Kürtlerin bir ulus teşkil etmedikleri, çünkü içlerinde toprak ağalarının varolduğu şeklindeki teze karşı polemik içinde şunları söylemektedir:

> "Kürtlerin bir millet teşkil etmediğini ileri süren tez, besbelli ki baştan sona saçmadır, gerçeklere aykırıdır ve pratikte de zararlıdır. Zararlıdır çünkü, böyle bir tez, ancak ezen, sömüren ve hakim milletlerin hakim sınıflarının işine yarar. Onlar böylece ezilen, bağımlı ve uyruk milletlere uyguladıkları milli baskıyı ve zulmü, kendi lehlerine olan bütün imtiyazları ve eşitsizliği haklı çıkaracak bir gerekçe bulmuş olurlar. Böylece proletaryanın, milletlerin eşitliği uğruna, milli baskıların, imtiyazların vs... kalkması uğruna yürütmesi gereken mücadele suya düşmüş olur. Emperyalistlerin, geri milletleri sömürgeleştirmesi, onların içişlerine burnunu sokması, kendi kaderini tayin hakkını alçakça çiğnemesi, 'onların bir millet teşkil etmediği' gerekçesiyle meşrulaştırılmış olur. Aynı şekilde, çok milletli devletlerde, hakim milletin uyruk milletler üzerindeki her türlü zulmü ve zorbalığı meşrulaştırılmış olur. Toprak ağalarının bulunması halinde milletten söz edilemeyeceğini iddia edenler, Türk hakim sınıflarının borusunu öttürmektedirler. Bilindiği gibi Türk hakim sınıfları da Kürtlerin bir millet olmadığını iddia etmektedir. Bunlar, Türk hakim sınıflarının imtiyazlarını savunmak suretiyle çeşitli milliyetlere mensup emekçi halk kitleleri arasındaki güveni, dayanışmayı ve birliği alçakça sabote etmektedirler." (SY, s.195)

İşte Kaypakkaya'nın ve Partimizin görüşü budur. Peki, PKK yazarının o çok iddialı tezi ne oluyor? PKK acaba bu olgu karşısında nasıl kıvırtarak kaçacaktır şimdiden onu merak ediyoruz. PKK yazarı bir kez daha, hayali şatolara saldırmaktan dolayı "ödüllendirildiğini" bilmelidir. Bu öylesine bir "ödül"dür ki, PKK'yı ve onun yazarını oportünizm batağında boğacak kadar değerlidir!!

İbrahim Kaypakkaya'nın ve Partimizin, Kürt ulusal kurtuluş devrimini kabul etmediğine ilişkin iddia da gerçekler karşısında tuzla buz olan çürük bir iddiadır. İbrahim Kaypakkaya yoldaş Türkiye'de Kürt milli hareketinin tarihi gelişimini, özellikle Osmanlılar döneminden sonraki durumunu incelemiş, ve Marksist-Leninist açıdan değerlendirmiştir. Önder yoldaşın aşağıdaki sözleri, PKK ve onun gibi düşünenlerin suratına indirilen ağır bir yumruktur. İbrahim Kaypakkaya şöyle diyordu:

"Bugün Kürt milli hareketinin başını bir hayli güçlenmiş olan Kürt burjuvaları, bunların ideolojisini benimseyen aydınlar ve küçük toprak ağaları çekmektedir. Bunun yanında, Kürt işçi ve köylüleri de, Kürt burjuvalarının ve toprak ağalarının nüfuzundan geçmişe nispetle biraz daha sıyrılmış bulunuyor. Kürt işçileri, yoksul köylüleri ve aydınları arasında Marksist-Leninist fikirler kök salmaya başlamıştır ve hızla yayılmaktadır. Bu şartlar altında Türkiye komünistlerinin Kürt milli hareketi karşısındaki tutumları ne olmalıdır?" (SY, s.222))

İbrahim Kaypakkaya yoldaş devamla şöyle demektedir:

"Tekrar edelim:

Kürt millı hareketi, ezilen bir ulusun, hakim bir ulusun hakim sınıflarına karşı mücadelesi olarak ilericidir ve demokratik bir muhteva taşır. Biz bu demokratik muhtevayı kesinlikle ve kayıtsız şartsız destekleriz. Türk burjuvazisi ve toprak ağaları lehine her türlü imtiyazlara ve eşitsizliğe karşı (devlet kurma hakkı imtiyazı da dahil) kararlı ve amansız olarak mücadele ederiz. Kürt milli hareketinin bu yoldaki taleplerini de kayıtsız şartsız destekleriz.

Fakat öte yandan, Kürt burjuvazisinin ve küçük toprak ağalarının gerici ve milliyetçi emellerine karşı da mücadele ederiz. Türk hakim sınıfları lehine her türlü eşitsizliğe ve imtiyaza, milli azınlıklara yönelen her türlü baskı ve zulme karşı mücadele ederken; milli azınlık burjuva ve toprak ağalarının milliyetçi emelleriyle de mücadele edilmezse, bu kez bir başka milliyetçilik, Kürt milliyetçiliği güçlendirilir; Kürt proletaryasının sınıf bilinci, burjuva milliyetçiliğinin sisleriyle karartılır; Kürt işçileri ve köylüleri milliyetçiliğin kucağına itilir; Kürt işçi ve emekçileri ile Türk işçi ve emekçileri arasındaki birlik ve dayanışma baltalanır." (SY, s.231/32) (abç)

İşte Kaypakkaya yoldaş ve Partimiz, komünist önderlikten yoksun Kürt milli hareketini böyle değerlendirmektedir. Bu değerlendirme tamamen doğrudur. PKK yazarının getirdiği suçlama ayakları havada bir suçlamadır. PKK yazarı içi boş kuru gürültü yapacağına, İbrahim Kaypakkaya'nın burada ortaya koyduğu görüşlerin neresinin yanlış olduğunu göstermelidir.

İbrahim Kaypakkaya'nın Leninizm temelinden hareketle yaptığı değerlendirme, o gün olduğu gibi bugün de komünistlerin kendilerine rehber edinecekleri bir değerlendirmedir.

Şimdi gelelim TKP/ML ve İbrahim Kaypakkaya'nın herşeyi "Türkiye bütünlüğü" içinde ele aldığı yönündeki suçlamanın gerçek olmadığını kanıtlamaya: Bu sorunun açık bir şekilde zihinlere kazınabilmesi için, PKK'nın suçlamasının, bizim "Türkiye'nin bütünlüğünü" savunduğumuz şeklinde olduğunu bilmeliyiz. PKK'nın sözünü ettiği suçlamanın bir başka anlamı veya yorumu yoktur.

Yukarıda üzerinde durduğumuz suçlamalarda olduğu gibi, bu suçlama da iddia düzeyinde kalan adi bir demagojidir.

İbrahim Kaypakkaya yoldaş, Şafak revizyonistleriyle girdiği polemikte, onların Türk devletinin ve topraklarının bölünmezliğini savunduklarını vurgular. İbrahim Kaypakkaya'nın Şafak hainlerine karşı 11 yıl önce yürüttüğü, Marksist-Leninist temele dayalı bu gerçek polemik, PKK yazarının adi demagojisini parçalamak için de panzehirdir. İlgili bölümde İbrahim Kaypakkaya şöyle diyordu:

" Şafak revizyonistleri, 'hareketimiz, Türk ve Kürt halklarının devrimci birlik ve kardeşliğine düşmanlık güden her milliyetten hakim sınıflarla ve onların bölücü politikasıyla mücadele eder' diyorlar.

Bunların 'bölücü politika' tabiri, Türk hakim sınıfları - nın şöven milliyetçilerinin ve feodallerinin siyasi sözlüğünden ödünç alınmıştır. Hakim sınıflar, kendi milliyetçi politikalarına karşı çıkan herkese 'bölücü' damgasını yapıştırıyorlar. Sadece ayrılmak isteyen Kürtlere değil, ayrılma hakkını savunan, milli baskılara şu veya bu ölçüde karşı çıkan herkese 'bölücü' diyorlar. Bölücülüğün Türkiye de taşıdığı anlam, 'toprakların bölünmesi', 'devletin birliğinin ve bütünlüğünün bölünmesi'dir. Bu anlamda Türk hakim sınıflarının ve hatta siyasi bakımdan biraz daha ileri olmakla birlikte, bir elini (açıkça) demokrasiye, öbür elini (arkadan) hakim sınıflara uzatan orta burjuvazinin 'bölücü' olduğunu söylemek, sadece komik olur. Ne bölücülüğü? Bunlar, 'bölücülüğün' amansız düşmanlarıdırlar. Baksanıza, sabah akşam 'bölücülüğe' küfredıyorlar. Bunlar ne pahasına olursa olsun, devletin ve toprakların bölünmemesinden, birliğinden yanadırlar! Yani Kürt milletinin ve bütün azınlık milliyetlerin zorla Türkiye Devleti sınırları içinde tutulmasından yanadırlar. Komünistler ise böyle bir 'birliğe' karşıdır; komünistler her milliyetten işçilerin ve emekçilerin birliğini savunurlar. Toprakların ayrılmamasını veya bir tek devlet halinde örgütlenmeyi devrimin menfaatleriyle bağdaştığı zaman savunurlar (ve bunu savunurken bile, esas olarak işçilerin ve emekçilerin birliğini hedef alırlar); bağdaşmadığı zaman ise, toprakların ve devletin bölünmesini, ayrılmasını savunurlar. 'Toprakların birliği' ve ya 'devletin birliği' şiarı, hakim ulusun burjuvalarının ve toprak ağalarının şiarıdır. Komünistler, 'her milliyetten işçilerin ve emekçilerin birliği' şiarıyla, 'toprakların ve devletın birliği' şiarını kesin olarak ve kalın çizgilerle ayırdetmek zorundadırlar. Meseleyı böyle koymak yerine, hakim ulusun burjuva ve toprak ağalarının ağzıyla 'bölücülüğe' saldırmak, sadece kafaları bulandırır ve Türk hakim sınıflarının ışını kolaylaştırır. 'Bölücülük' kavramına, gerçekte onun taşımadığı bir anlam atfederek, 'asıl bölücüler onlardır'! gibi, korkunç derecede demagojik bir üslupla milli haksızlıklara karşı çıkılamaz. İşçi-Köylu gazetesinde 'Kimdir Bölücü?' başlığı altında, böyle bir demagoji ve safsata yığını arasında, Kurt milletinin 'ayrılma hakkı'nın nasıl güme getirildiği, hakım sınıfların 'devletın ve toprakların birliği' şiarına nasıl sınsice sahip çıkıldığı hala hatırlardadır. Şafak revizyonistleri, hakim sınıfların ağzıyla 'bölücü politika'ya saldırarak, gerçekte dolaylı yoldan 'toprakların ve devletin birlığı'nı savunmaktadır;yani devletin resmi görüşünü benimsemektedir. Hangi milliyetten olursa olsun, sınıf bilinçli proletaryanın şiarı da şudur:

'Bütün uluslar için tam hak eşitliği; ulusların kendi kaderini tayin etme hakkı; bütün ülkelerin işçilerinin (ve ezilen halklarının) birleşmesi' (Lenin)." (SY, S.251/52)

İşte Partimizin görüşü ve PKK'nın kuyruklu yalanı, boylesine karşı karşıya durmaktadır. İbrahim Kaypakkaya'ya ve Partimize Türk devletinin ve toprakların bütünlüğünü savunduğu yönünde eleştiri getirenler, korkunç derecede demagogdurlar.

Devam edelim: PKK yazarı bizi, "Kürdıstan proletaryası için bir devrim programı" önermemekle suçlamaktadır. Bu suçlaması, en azından kendi mantığının tutarlı bir sonucudur. Ama bu sonuç, ileri sürülen tezin doğruluğunun kanıtı değildir. Biz bu meselede PKK ve onun gibi düşünenler ile biz Bolşevikler arasındaki anlayış farklılığının bilince çıkması için önkoşul olarak bir-iki şeyin bilince çıkması gerektiğini düşünüyoruz.

Birincisi, Türkiyeli komünistler için, dört parçaya bölünmüş olan Kürdistan'ı birleştirme diye bir görev yoktur. Biz böyle bir görev tespitini kökten reddediyoruz. Ve bu soruna yaklaşımımız, Leninizmin anlayışı ile tamamen uyumluluk içindedir. Önder yoldaş Kaypakkaya konuyla ilgili olarak şöyle demektedir:

" Türkiye'de milli hareketler henüz yeni ve sadece Kurt hareketinden ibaret de değildir. Daha Osmanlı toplumu çökmeden önce başlamış ve bugüne kadar devam edegelmiştir. Bulgarlar, Yunanlılar, Macarlar, Arnavutlar, Kürtler, Ermeniler, Araplar, Yugoslavlar, Romenler... Osmanlı devletinde hakim ulus olan Türk ulusuna karşı defalarca ayaklanmışlar, tarih, Kürt hareketinin dışındaki milli hareketleri belli bir çözüme bağlamıştır. Bugün Türkiye sınırları içinde hala bir çözüme bağlanmamış olan milli hareket, Kurt hareketidir. Türkiye'de milli hareketin tabii eğilimi de, daima milli bütünlüğü olan devletlerin kurulması yönünde olmuştur. 19. yüzyılın sonunda ve 20. yüzyılın başında Doğu Avrupa'nın ve Asya'nın hayatına sessizce giren kapitalizm,bu bölgelerde milli hareketleri depreştirmiştir. Türkiye sınırları içindeki diğer milliyetler meta üretiminin ve kapitalizmin gelişmesi ölçüsünde Türkiye'den koparak ayrı milli devletler içinde (veya çok milletli devletler içinde)örgütlenmişlerdir. 1915'de ve 1919-20'de kitle halinde katledilen ve topraklarından sürülen Ermenilerin hareketi müstesna.

Lozan Antlaşması, Kürtleri çeşitli devletler arasında parçaladı. Emperyalistler ve yeni Türk hükümeti, Kürt milletinin kendi kaderini tayin hakkını çiğneyerek, Kürt milletinin kendi eğilimini ve isteğini hiçe sayarak, sınırları pazarlıkla tespit ettiler.

Böylece Kürdistan bölgesi Iran, Irak ve Türkiye arasında bölündü.

Burada bir noktayı daha belirtelim: Kürdistan'ın Lozan Antlaşmasıyla kendi kaderini tayin hakkı çiğnenerek parçalanması, elbette tarihi bir haksızlıktır. Ve Lenin yoldaşın bir başka vesileyle söylediği gibi, haksızlığı durmadan protesto etmek ve bütün hakim sınıfları bu konuda ayıplamak, komünist partilerin görevidir. Ama böyle bir haksızlığın düzeltilmesini programına koymak akılsızlık olur. Çünkü günün meselesi olma nitelığını çoktan kaybetmiş bir sürü tarihi haksızlık örnekleri vardır. 'Sosyal gelişmeyi ve sınıf mücadelesini doğrudan doğruya kösteklemekte devam eden bir tarihi haksızlık' olmadıkları sürece, komünist partiler bunların düzeltilmesini sağlamak gibi, işçi sınıfının dikkatini temel meselelerden uzaklaştırıcı bir tutuma giremezler.

Yukarda işaret ettiğimiz tarihi haksızlık, artık günün meselesi olma niteliğini çoktan yitirmiştir. 'Sosyal gelişmeyi ve sınıf mücadelesini doğrudan doğruya kösteklemek' gibi bir mahiyet taşımamaktadır. Bu nedenle komünistler onun düzeltilmesini istemek akılsızlığını ve basiretsizliğini gösteremezler. Bu noktayı belirtmemizin sebebi, Program Taslağı üzerindeki tartışmalarda bir arkadaşın Kürdistan bölgesinin birleştirilmesini programa koymak yolundaki isteği dir. Türkiye'de komünist hareket ancak Türkiye sınırları içindeki milli meseleyi en iyi, en doğru çözüme bağlamakla yükümlüdür. Irak ve İran'daki komünist partileri de, milli meseleyi kendi ülkeleri açısından en doğru çözüme kavuştururlarsa, sözkonusu tarihi haksızlığın hiç bir değeri ve önemi kalmayacaktır. Bütün Kürdistan'ın birleştirilmesini programımıza koymamız bir de şu açıdan sakattır: Bu, bizim tayin edeceğimiz bir şey değildir. Kürt milletinin kendisinin tayin edeceği bir şeydir. Biz Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını, yani ayrı bir devlet kurma hakkını savunuruz. Bu hakkı kullanıp kullanmayacağı veya ne yönde kullanacağını Kürt milletinin kendisine bırakırız. Bu nokta üzerinde ilerde tekrar duracağımızdan, geçiyoruz." (SY, s. 215/217)

İbrahim Kaypakkaya'nın esas gerekçesi birinci gerekçedir. Yoldaş Lenin'e atıfta bulunan Kaypakkaya yoldaş, soruna proletaryanın enternasyonalist bakışaçısı ile yaklaştığını kanıtlamaktadır. PKK yazarı, İbrahim Kaypakkaya yoldaşın açıklık getirdiği, "Kürdistan'ın parçalanmışlığı sosyal gelişmenin ve sınıf mücadelesinin gelişmesini doğrudan kösteklememektedir"şeklindeki tezin yanlışlığını kanıtlamalıdır. Bu temelde bir polemik yürütmeksizin, koparılan bunca gürültü boşuna olacaktır. Burada bir soruna daha değinelim: PKK'nın Partizan kupürlü verdiği alıntı, bütünlüklü olarak aktarılmamıştır. İkincisi, sözü edilen belge "Partizan Çıkarken", s.39'dur. Ve bu bölümdeki yorum, yukarıda İbrahim Kaypakkaya'dan alıntı olarak aktardığımız bölümün esasta doğru bir yorumudur.

Bütün bunlardan sonra, Ibrahim Kaypakkaya'nın ve Partimizin Türkiye sınırları içindeki Kürdistan sorununu çözmeyi önüne görev olarak koymasının Leninizmin talebi ile tamamen uyum içinde olduğunu söylemeliyiz. Sınıf mücadelesi ve sosyal gelişmenin önünde engel teşkil etmeyen bir tarihi haksızlığı düzeltmek için mücadeleyi önüne görev olarak koymak, İbrahim Kaypakkaya'nın deyimi ile "işçi sınıfının dikkatini temel meselelerden uzaklaştırıcı bir tutuma" girmek olur. PKK'nın tutumu tam da budur.

Devam edelim: PKK yazarı için, Türkiye sınırları içinde Kürdistan proletaryası için ayrı bir devrim programı koymamak sosyal-şövenizmdir. Başka bir deyimle, proletaryayı milliyetlerine göre örgütlememek, sosyal-şövenizmdir. PKK'nın bu yaklaşımı oldukça harika bir yaklaşımdır. Herşeyden önce şu bilinmelidir ki, Marksizm-Leninizmin klasiklerinden Lenin ve Stalin, çok uluslu bir devlet olan Rusya'da, aynı devlet çatısı altında yaşandığı için, bütün milliyetlerden proleterlerin ortak örgütlenmesini savunur. Lenin ve Stalin yoldaşların bu tespitleri, çok uluslu devletler için bir genelleme niteliğine sahiptir. Bu genellemenin içinde bazı istisnaların olması, bu tavrın genelde doğruluğunu ortadan kaldırmaz.

İbrahim Kaypakkaya yoldaş, Lenin ve Stalın'in bu yaklaşımından hareketle, konuyla ilgili olarak şöyle demektedir:

"İkinci olarak, milliyeti ne olursa olsun, bilinçli Türkiye proletaryası işçi ve köylü yığınlarını kendi bayrağı etrafında toplamaya çalışacak, bütün emekçi sınıfların sınıf mücadelesine önderlik edecektir. Türkiye devletini kendine temel alarak, Türkiye içindeki bütün uluslardan işçileri ve emekçileri ortak sınıf örgütleri içinde birleştirecektir." (SY, s.227) (abç)

İbrahim Kaypakkaya yoldaşın bu yaklaşımı, Lenin'in şu sözleri ile tamamen bir uyumluluk arzetmektedir:

"... Mücadelemizde belirli bir devleti kendimize temel olarak alıyoruz; o belirli devlet içindeki bütün ülkelerden(uluslardan olmalı -İK) işçileri birleştiriyoruz; biz hiçbir özel ulusal gelişme yolunu savunamayız, biz bütün mümkün olan yollardan sınıf hedefimize doğru yürüyoruz." (Aktaran İbrahim Kaypakkaya, SY, s.230) (abç)

Yoldaş Lenin'in burada aktardığımız düşünceleri, Rus Sosyal-Demokrat İşçi Partisi'nin programının kısa özlü bir özetidir. Stalın 1917 Nisan/Mayısında Rus Sosyal-Demokrat İşçi Partisi'nin VII. Konferansına sunduğu "Ulusal Sorun Üzerine Rapor" başlıklı yazısında konuyla ilgili olarak şöyle demektedir:

" Çeşitli uluslar proletaryasını TEK BİR ORTAK PARTİ İÇİNDE NASIL ÖRGÜTLEYEBİLECEĞİMİZ SORUNUNU DA ÇÖZMELİYİZ. Bu plana göre, işçiler milliyetlere göre örgütlensin — ne kadar ulus varsa o kadar parti olsun. (Bu plan Bundcuların planıdır —BN) Bu plan, sosyal-demokrasi tarafından kabul edilmemiştir. Pratik, belli bir devlet proletaryasının milliyetler bakımından örgütlenmesinin, sınıf dayanışması düşüncesinin yıkılmasından başka bir yere götürmediğini göstermiştir.

Sözü geçen devleti birleştiren tüm ulusların tüm proleterleri, TEK BİR BÖLÜNMEZ PROLETER TOPLULUK OLARAK ÖRGÜTLENMELİDİRLER.

Buna göre, bizim ulusal sorun üzerindeki görüşümüz, şu tezlerde özetlenir: a) halklar için ayrılma hakkının tanınması; b) belli bir devlet çerçevesinde kalan halklar için — bölgesel özerklik; c) ulusal azınlıklar için — özgür gelişmelerini güvence altına alan özel yasalar; d) belli bir devletin tüm milliyetlerinin proleterleri için — bir ve bölünmez proleter topluluk, tek parti." ("Marksizm ve Ulusal Sorun ve Sömürgeler Sorunu", s.86) (abç)

Alıntı gayet açık bir dil konuşmaktadır. Rus Sosyal-Demokrat İşçi Partisi'nin bu programı, SADECE RUS PROLETARYASI IÇIN DEĞİLDİ. RUSYA SINIRLARI İÇİNDEKİ BÜTÜN MİLLET VE MİLLİYETLERDEN İŞÇİLERİ KAPSIYORDU. Programın, proleterleri milliyetlere göre örgütlemeyi savunmamış olması, 'Rusya bütünlüğünü' savunma, ya da Rus ulusuna dahil olmayan proleterler için program önerisinde bulunmama değildir.

Türkiye koşullarında da Türk ve Kürt ulusundaki proleterler ve diğer milli azınlıklara ait olan proleterler için ortak bir program genel hatları ile 1972 koşullarında İbrahim Kaypakkaya önderliğinde ortaya konmuştur. (Bu programın içinde taşıdığı bazı olumsuzluklar üzerinde durmak konumuz açısından burada gereksizdir.)

Bizim için, bu programın Kürt ulusundan proleterler ve köylüler için de bir program olduğu gayet açıktır.

Bizim için, yoldaş İbrahim Kaypakkaya'nın ortaya koyduğu programda henüz çözülmemiş birtakım önemli sorunlar vardır. Bunlar; a) Kürdistan (Türkiye sınırındaki) bölgesine özgü bir komünist partisinin kurulup kurulamayacağı, b) Türk ve Kürt bölgesinde iki parti kurulursa, bu partilerin bir üst organda bileşimleri nasıl olacaktır, c) Kürdistan'ın sömürge bir ülke olup olmadığı, eğer sömürge ise, bu durum ne gibi görev tespitlerini önümüze koyacaktır?

Bu önemli sorunların İbrahim Kaypakkaya'nın ortaya koyduğu platformda henüz çözülmemiş olması, bu programın aynı zamanda Kürt proletaryası için de bir program olduğu gerçeğini ortadan kaldırmaz. Tam tersine, Partimizin ve İbrahim Kaypakkaya'nın bu soruna ilişkin bakışaçısını ortaya koymaktadır. PKK yazarı 'Kürt proletaryası için programınız yoktur' diyeceğine var olan programı eleştirirse, daha hayırlı bir iş yapmış olur. Aynı zamanda tartışma iddialar düzeyinde olmaktan çıkar, ve belgelere dayalı bir tartışmaya dönüşür. Biz PKK'dan varolan programı eleştirmesini talep ediyoruz.

İbrahim Kaypakkaya yoldaş, Türkiye koşullarında her milliyetten proleterlerin sınıf çıkarlarının birliğinden yola çıkarak şöyle demektedir:

" Hangi milliyetten olursa olsun, sınıf bilinçli Türkiye proletaryası, Kürt milletinin ayrı bir devlet kurması meselesine devrimin gelişmesi, güçlenmesi açısından bakar. Eğer Kürt milletinin ayrı bir devlet kurması, Türkiye Kürdistanında proletarya önderliğinde demokratik halk devriminin gelişmesi ve başarıya ulaşması imkanını arttıracaksa, hangi milliyetten olursa olsun, sınıf bilinçli Türkiye proletaryası bizzat ayrılmayı destekleyecektir. Eğer ayrılma, Türkiye Kürdistanında proletarya önderliğinde demokratik halk devriminin gelişmesini ve başarıya ulaşmasını geciktirecekse, zorlaştıracaksa, hangi milliyetten olursa olsun, sınıf bilinçli Türkiye proletaryası ayrılmayı desteklemeyecektir. Ülkemizde gelişen komünist hareketin Kürdistan'da, köylüler arasında hızla kök saldığını, toprak devrimi mücadelesinin hızla gelişip yayıldığını, devrimci hareketin Kürdistan bölgesinde, Batı bölgesine nispetle daha hızlı geliştiğini düşünelim. Bu şartlar altında Kürt bölgesinin Türkiye sınırları içinde kalması, bu bölgede sadece hakim Türk ulusunun burjuva ve toprak ağalarının devletinin çıkardığı engellerle devrimin kösteklenmesine vs... yol açacaktır. Veya Kürt bölgesinde çeşitli alanlarda Kızıl siyasi iktidarların doğduğunu düşünelim ve Batı'da devrimin çok daha yavaş bir tempoyla geliştiğini düşünelim. Bu şartlar altında yine, Türk hakim sınıflarının ve bunların devletinin baskısı Doğu'da gelişen devrimi geciktirecek, köstekleyecektir. Bu taktirde Doğu'nun ayrılması, devrimin gelişmesini hızlandıracak, güçlendirecektir. Bu durum, Batı ve Doğu'daki devrimin gelişmesini de hızlandırarak Ortadoğu'nun diğer ülkelerindeki devrimin gelişmesini de elbette etkileyip hızlandıracaktır. Böyle bir durumda, hangi milliyetten olursa olsun, sınıf bilinçli Türkiye proletaryası Kürt milletinin ayrılmasını, Kürdistan'da hızla gelişen devrimin daha hızlı gelişme imkanlarına kavuşmasını ister ve savunur.

Öte yandan, eğer Türkiye'nin diğer bölgelerinde devrim daha hızlı gelişiyorsa, Kürt bölgesindeki gelişme daha yavaş sa, Kürdistan'ın ayrılması, bu bölgede devrimin gelişmesini daha da yavaşlatacaksa, feodal beylerin, şeyhlerin, mollaların vs. hakimiyetini güçlendirecekse, Doğu'daki devrimci mücadele, Batı'nın desteğinden mahrum kalarak zayıf düşecekse, bu taktirde hangi milliyetten olursa olsun, sınıf bilinçli Türkiye proletaryası ayrılmayı desteklemeyecektir. Eğer Türkiye'de devrim başarıya ulaştıktan sonra Kürt burjuvazisinin önderliğinde bir ayrılma hareketi başgösterirse, hangi milliyetten olursa olsun sınıf bilinçli Türkiye proletaryası ayrılmayı desteklemeyecektir vs.

Bu söylediğimiz şeyler, elbette faraziyeye dayanmaktadır. Fakat komünist hareketin hangi şartlarda ayrılmayı savunacağını, hangi şartlarda ayrılmanın aleyhinde bir tutum takınacağını kavramak bakımından, bu faraziyeler üzerinde durmanın da büyük faydaları vardır. Ayrıca bu faraziyeler gerçeğe aykırı, olması imkansız şeyler de değil, gerçeğe uygun, olması mümkün şeylerdir." (Seçme Yazılar, s.246/48)

Görüldüğü gibi, İbrahim Kaypakkaya TÜRK, KÜRT ve diğer milliyetlerden proleterlerin sınıf savaşımlarını demokratik halk devriminin bir parçası olarak ele almakta, milli sorunu proletaryanın sınıf çıkarlarına tabi kılmaktadır. Bu yaklaşım tamamen Leninist bir yaklaşımdır.

Buraya kadarki bölümde, İbrahim Kaypakkaya'ya dayanarak, PKK'nın getirdiği suçlamaların haksız olduğunu ispatladık.

Şimdi ise İbrahim Kaypakkaya sonrası dönem için birtakım şeyler söyleyelim.

En başından şu bilinmelidir ki, PKK'nın öze ilişkin getirdiği bütün suçlamaları, İbrahim Kaypakkaya sonrası Partimizin mücadele dönemi için de reddediyoruz.

Yalnız görüşüme göre İbrahim Kaypakkaya dönemi ile İbrahim Kaypakkaya sonrası dönem arasında belli önemli farklılıklar vardır. Bu farklılıkları olumlu olarak, tezler halinde şöyle özetleyebilirim:

a) Ibrahim Kaypakkaya'nın eseri İbrahim Kaypakkaya sonrası kavranıp geliştirilmemiş, her alanda yeterli ölçüde savunulmamıştır.

b) İbrahim Kaypakkaya'nın açıklık getirmediği sorunların hiçbirine, İbrahim Kaypakkaya sonrasında açıklık getirilmemiştir.

c) İbrahim Kaypakkaya'nın Türk şövenizmine karşı mücadele esastır tespitinin özel önemi kavranmamış, bu alanda ağır sapmalara girilmiştir.

d) Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkının açık ifadesi olan, ayrılıp ayrı devlet kurma hakkı şiarı önemli ölçüde propaganda edilmemiştir.

e) Kıbrıs sorununda; sorun milli meselenin önemli bir parçası olarak ele alınmayarak ve soruna gereken önem verilmemekle bir sapma içine girilmiştir.

f) Halklar ifadesi, çürük ve Türk milliyetçisi bir gerekçe ile terkedilmiştir.(*)

Bütün bu ve benzeri sebeplerden dolayı, Ibrahim Kaypakkaya sonrasında, Partimizin milli meseleye ilişkin çizgisinde, önemli ölçüde Türk şöveneisti bir sapma vardır. Bizim için bu sapmanın bilince çıkması, özellikle Bolşevik II. Konferansından bu yana açıklık kazanmıştır. Bu anlamda, buradaki tespit özellikle sorunun bilince çıktığı dönemden günümüze kadarki dönemi kapsamaktadır. İçimizde ve devrimci kamuoyunda tartıştığımız bu sorun, halen çözüme bağlanmış bir sorun değildir. Meselenin detayına ilişkin tavır takınmak bu yazının görevi olmadığı için, burada sadece tezleri koymakla yetindik. Sonuç olarak, PKK'nın bize karşı getirdiği suçlamaları, İbrahim Kaypakkaya dönemi için de, İbrahim Kaypakkaya sonrası için de red ediyoruz.

Bizim için PKK'nın Kürt milli meselesine ilişkin tavrı Kürt milliyetçisi bir tavırdır. Genelde milli meseleye ilişkin tavrı ise Marksist-Leninist olmadığı gibi, esasta sosyal-emperyalist bir tavırdır.

PKK yazarının, Türkiye komunist hareketi adına konuşan bir dizi grup hakkında yaptığı "sosyal-şövendirler" tespitine tespit düzeyinde katılmaktayız. Ancak neden sosyal-şövendirler sorusuna ayrı ayrı cevaplar vermekteyiz. Bunun böyle olması gayet anlaşılırdır, çünkü dunyaya ayrı ayrı gözlüklerle bakıyoruz.

Biz PKK'nın genelde milli mesele sorununda sosyal-emperyalist bir konumda olduğunu söylüyoruz. Bu tezimizin kanıtı; PKK nın Afganistan ve Polonya sorununa yaklaşımında kendini çok açık bir biçimde ortaya koymaktadır. Biz burada sadece Afganistan örneğini inceleyerek, okuyuculara PKK'nın Marksist-Leninist cila altındaki revizyonist çehresini teşhir etmek istiyoruz. PKK konuyla ilgili olarak şöyle diyor:

"Yeri gelmişken, Sovyetler Birliği'nin, halk kurtuluş hareketlerine yardımlar kategorisinden olan, Afganistan'a yaptığı yardım uzerine birkaç söz söyleyelim.

Sovyetler Birliği gibi tüm sosyalist ülkelerin, ulusal kurtuluş hareketine, bağımlı ve sömürge ülke halklarına gerektiğinde ideolojik, politik, maddi ve askeri yardımda bulunmaları enternasyonalist bir görevdir. Eğer bunu yapmazlarsa görevlerini yerine getirmemiş veya yetersiz yapılırsa görevlerini tam olarak yerine getirmemiş olurlar.

Bu çerçevede Sovyetler Birliği'nin Afgan halkına ve kurtuluş mücadelesine sağladığı aktif yardım ve destek, emperyalizmin Afganistan'a müdahalesini durdurmuş; iç gericiliğin güçlerini zayıflatarak, onların iktidar olup Afganistan'ı emperyalizmin ve gericiliğin bir kalesi haline getirmelerini engellemiş, Afgan devrimcilerinin mücadelelerini zafere götürmelerine elverişli bir ortam yaratmıştır. BU DURUMUN OLUMSUZ VE TARTIŞILACAK HİÇBİR YANI YOKTUR. Bugün Afganistan'da bazı sorunlar varsa, bunun nedeni Sovyet yardımı değildir; bunun nedeni dışta emperyalizmin müdahalesi, içte devrimcilerin yetersizliğidir.

Afganıstan'da devrimi, Sovyet yardımı değil —bu ancak ortamı elverişli hale getirebilir—, Afgan devrimcilerinin yürütecekleri doğru ve kararlı mücadele zafere götürebilir. Devrimin gelişmesindeki sorunları, içerde Afgan devrimcilerinin mücadele çizgisi, örgüt anlayışları gibi olgularda aramak gerekir. Bugün GERİCİLİK BU KADAR GÜÇLÜ VE KITLELERİ ÖRGÜTLEMEYE ÇALIŞABİLİYORSA, BUNUN NEDENLERİNDEN BİRİSİ EMPERYALİZMİN ÇABALARI, DİĞERİ DE AFGAN DEVRIMCİLERİNİN HALK KİTLELERİNİ ÖRGÜTLEMEDE VE KİTLELERE DAYANMAKTA GOSTERDİKLERİ YETERSİZLİK, DEVRİM SORUNUNDAKI DARBECİ ANLAYIŞLARI - DIR." ("Polıtık Rapor", s.26/27) (abç)

PKK'nın burada ileri sürdüğü tezler, tepeden tırnağa kadar sosyal-şöven, sosyal-emperyalist bir niteliğe sahiptir.

Alıntıyı özetleyecek olursak; Sovyetler Birliği "yardım yapmıştır." Çünkü:

a) Emperyalizmin müdahalesini önlemiş, ve iç gericiliğin iktidar olmasını engellemiştir

b) Afgan devrimcilerinin devrimi zafere götürmeleri için şartları elverişli hale getirmiştir

c) Bugün Afganistan'da sorun varsa; sebebi, empervalizmin dıştaki müdahalesi ve içte devrimcilerin güçsüzlüğüdür

d) Afganistan'da gericiliğin bu denli güçlü olmasının sebebi, Afgan devrimcilerinin kitleleri örgütlemedeki yetersizlikleri, ve darbeci devrim anlayışlarıdır

e) Bu durumun olumsuz ve tartışılacak hiçbir yanı yoktur

İşte PKK'nın savunduğu tezler bunlardır. Biz bu tezlerin sosyal-emperyalist bir içeriğe sahip olduklarını söylüyoruz. Bu görüşümüzün tamamen Leninist olduğunu, Lenin, Stalin ve İbrahim Kaypakkaya yoldaşa dayanarak ispatlayacağız. Ancak bu işe geçmeden önce bir başka soruna daha değinmek istiyoruz. Nedir bu sorun?

Sorun PKK'nın **Afganistan işgalini savunma** konusunda, başta Rus sosyal emperyalizmi olmak üzere; bir dizi modern revizyonist teşkilatı **geride bırakmasıdır. Bir başka deyimle, boynuzun kulağı geçmesi gibi, PKK da Rus sosyal-emperyalizmine yaraşmak için, onlara kuyruk sallama yarışında oldukça marifetli davranmaktadır. Bu davranış artık PKK için alışılagelmiş bir davranıştır. Örneğin Afganistan işgalini savunma yarışında İşçinin Sesi revizyonistlerini nefes nefese gerilerde bıraktığı bir olgudur. Biz bu soruna ilerde dönme koşuluyla, şimdi PKK'nın tezlerinin neden sosyal-emperyalist olduğunu kanıtlayalım.**

Birincisi, bu gerekçeler, ezilen ulusların kendi kaderlerini kendilerinin tayin etme hakkına açık bir saldırıdır. İşte tam da bu alanda PKK yazarı yakayı ele vermekte, kendi sosyal emperyalist çehresini açığa vurmaktadır.

Konumuzla bağıntısı bakımından, Finlandiya'nın Sovyet Rusya'dan ayrılması oldukça öğretici bir örnektir. Konuyla ilgili olarak yoldaş Stalin, 1917 Mayıs'ında şöyle demektedir:

"Eğer biz sosyal-demokratlar, Fin halkının kendi ayrılma isteğini dile getirme ve bu isteği gerçekleştirme hakkını red edersek, bunun sonucu, kendimizi Çarcı siyasetin sürdürucuları durumunda buluruz." ("Marksızm ve Milli Mesele ve Sömurgeler Sorunu", s.83) (abç))

Görüldüğü gibi, Stalin sorunu **çok açık bir dille** ortaya koymaktadır. Geçici hükümetin, Fin ulusunun **ayrılma** hakkını tanımayan emperyalist politikasına **karşı yukarıdaki** Marksist-Leninist tavrı takınan Stalin, aksi davranışı, Çarcı siyaseti sür

lürmek ve "emperyalistlerin değirmenine su taşımak" olarak nitel ve mahkum eder.

Yine aynı konuyla ilgili olarak, 1920'de Stalin şunları söylemektedir:

"Proleter Rusya ile emperyalist Antant arasında gemi azıya alan ölüm-kalım savaşı karşısında, çevre için sadece iki yol mümkündür:

ya Rusya ile, ve o zaman bu, çevrenin emekçi yığınlarının emperyalist baskıdan kurtuluşu demektir; ya da Antant ile, ve o zaman bu, kaçınılmaz olarak emperyalist boyunduruk anlamına gelir.

Üçüncü yol yoktur. Sözde bağımsız Gürcistan'ın, Ermenistan'ın, Polonya'nın, Finlandiya'nın vb. sözde bağımsızlığı eğer deyim yerindeyse, bu devletlerin şu ya da bu emperyalist grup karşısındaki tam bağımlılığını maskeleyen aldatıcı bir görünüşten başka birşey değildir.

Elbette, Rusya'nın çevresi, bu çevrede yaşayan uluslar ve aşiretler, tüm öbür uluslar gibi, Rusya'dan ayrılma hakkına sahiptirler, bu hakkı onların elinden kimse alamaz; ve eğer bu uluslardan herhangi biri, 1917'de Finlandiya örneğinde olduğu gibi, Rusya'dan ayrılmayı çoğunlukla kararlaştırsaydı, Rusya, kendini, herhalde bu olguyu saptama ve ayrılığı onaylama zorunda görürdü. Ama burada ulusların söz götürmez hakları değil, merkezin olduğu kadar çevrenin halk yığınlarının da çıkarları sözkonusudur; ajitasyonun niteliği, bu çıkarlar tarafından belirlenmiş nitelik, ve partimizin, eğer kendi kendini yadsımak istemiyor, eğer milliyetlerin emekçi yığınlarının isteği üzerinde belli bir yönde etkili olmak istiyorsa, yapma zorunda olduğu ajitasyon sözkonusudur. Oysa, halk yığınlarının çıkarları, devrimin güncel aşamasında çevrenin ayrılmasını istemenin, derinden derine karşı-devrimci bir istek olduğunu söylemektedir."
(Stalin, Marksizm ve Ulusal Sorun ve Sömürge Sorunu, s.102 - 103)

Görüldüğü gibi, Stalin için Finlandiya, vb. devletler sadece görünüşte bağımsız, ama gerçekte şu ya da bu emperyalist güce tam bağımlıdırlar. Ancak buna rağmen komünistler, şu ya da bu ulusun ayrıldığında herhangi bir emperyalist gücün parçası haline gelecektir düşüncesi ile, o ulusun ayrılma hakkını tanımamazlık yapamayacaklarını vurgulamaktadır. Bu hakkın tanınması ile, hakkın hangi yönde kullanılırsa kullanılsın desteklenmesi, bir ve aynı şeyler değildir. Bunun içindir ki,Stalin proletaryanın çıkarına ters düşen bir ayrılığın karşısına,proletaryanın çıkarını savunan ajitasyonla çıkma görevini koymaktadır. Ama o, PKK gibi, ayrılmak isteyen ulusun emperyalizme teslim olacağından hareketle, o ulusal hareketin şiddet yoluyla ezilmesini savunmamaktadır. İşte tam da bu noktada, Stalin ile PKK karşı karşıya durmaktadırlar.

PKK için sorun açıktır. Afganistan, emperyalizmin denetimine alınmak istenmektedir ; bunu durdurmak için, "sosyalist" Sovyetler Birliği yardımda bulundu. Bu mantıkla, 1917'de Sovyet Rusya'dan ayrılma talebi ile ortaya çıkan Finlandiya hareketinin ezilmesi gerekmekte idi. Ama Bolşeviklerin böyle davranmadığı dünyaca bilinmektedir.

Yoldaş Kaypakkaya Leninizmin ulusal soruna ilişkin öğretisini kendine temel aldığı içindir ki, Kuzey Kürdistan'da Kemalizm koşullarında yapılan soykırımlarının, Türk devletinin imhayazlarını perçinlemek için giriştiği her türlü saldırının mahkum edilmesi gerektiğini berrak bir dille ortaya koymuştur. Kaypakkaya o döneme ilişkin olarak TKP'nin politikasını şöyle tanımlar:

"O dönemlerde TKP yanlış bir politika izlediği için, Türk hakim sınıflarının milli baskı politikasını kayıtsız-şartsız destekledi. KÜRT KÖYLÜLERİNİN MİLLİ BASKILARA DUYDUĞU KUVVETLİ VE HAKLI TEPKİYİ PROLETARYA ONDERLİĞİYLE BİRLEŞTİRMEK YERİNE, TÜRK BURJUVA VE TOPRAK AĞALARININ PEŞİNE TAKILDI, BÖYLECE DE İKİ MİLLİYETTEN EMEKÇİ HALKIN BİRLİĞİNE BÜYÜK ZARAR VERDİ. KÜRT EMEKÇİLERİ ARASINDA TÜRK İŞÇİLERİNE VE KÖYLÜLERİNE KARŞI GÜVENSİZLİK TOHUMLARI SAÇTI." (SY, s.218/19) (abç))

İbrahim Kaypakkaya'nın burada söyledikleri, dün olduğu gibi günümüzde de öncelikle Türk şövenizmine olmak üzere, koşuluyla, her renkten milliyetçiliğe indirilen ağır bir şamardır. Kemalizm döneminde olsun, günümüzde olsun, Kürt ulusuna karşı girişilen soykırım politikasını destekleyenler, hep sosyal-şövenler olmuştur. Bugün ise PKK kalkıp, Kürt ulusunun ulusal kurtuluş mücadelesinin bir numaralı savunucusu pozlarında, Afganistan'da Afgan halkına yönelik soykırımı politikasını sosyalizm diye yutturmaya çalışıyor. Onun bu numarası ancak siyasi körleri ve Rus sosyal-emperyalizmine uşaklık yapma sevdası ile yanıp tutuşan kalpazanları tatmin eder, avutabilir.

PKK ileri sürdüğü gerekçelerle, Lenin yoldaşın Finlandiya'nın ayrılmasıyla ilgili olarak söylediği şu sözleri reddetmektedir:

"Smolni'de Fin burjuvazisinin cellat rolündeki temsilcisi Sivinhufvud'a —Rusçası domuz kafalı demektir— kararnameyi uzattığım zamanki sahneyi çok iyi hatırlıyorum. Dostça elimi sıktı, birbirimize karşı iltifatlar ettik. Ne tatsız bir işti! Ama yapılması gerekiyordu ; çünkü o sıralar burjuvazi Moskofların, şövenlerin, Büyük-Rusların Finleri ezmek istedikleri iddiasıyla halkı, emekçi halkı aldatmaktaydı. Bunu yapmak zorundaydık." (Doğuda Ulusal Kurtuluş Hareketleri, s.278/79) (abç)

PKK'ya sorarsanız, Lenin halt işlemiştir. Çünkü Finlandiya müttefik emperyalistlerin bir yedeği haline gelmek için; Sovyet Rusya'dan ayrılmıştır. Buna müsade etmek, emperyalizmi güçlendirmektir. Yapılması gereken, Fin hareketini zorla bastırmaktı!

İşte Lenin'in tavrı ve PKK'nın tavrı böylesine karşı karşıya durmaktadır.

Burada geçerken bir konuya daha değinmek istiyoruz. Rus sosyal-emperyalistlerinin bir an için sosyalist olduğunu düşünelim. Böyle bir durumda, Rusya'nın nasıl davranması gerektiğine ilişkin tezimiz, aşağıda yoldaş Lenin'den aktaracağımız alıntıdır. Lenin Buharin'in ulusların değil, halkların kendi kaderini savunan anlayışı ile polemik içinde, Rusya'dan ayrılmak isteyen halklara karşı Bolşeviklerin tavrının ne olması gerektiğini vurguladıktan sonra; esasta feodal bir üretim sistemine sahip olan ulkelerin devrimlerini nasıl desteklemelerine ilişkin olarak şöyle diyor:

"... O halde bugün dahi MOLLALARIN SÖZÜNDEN ÇIKMAYAN Kırgızlar, Özbekler, Tacikler, Türkmenler gibi halklar konusunda ne yapabiliriz? Burada, Rusya'da uzun zamandır papazlarla içli dışlı yaşayan halk onları devirmekte bize yardım etti. Buna rağmen medeni nikah kararnamesinin hala ne kadar yetersiz uygulanmakta olduğunu biliyorsunuz. Şimdi biz bu halklara gidip de kendilerini SÖMÜRENLERİ DEVİRECEĞİMİZİ SÖYLEYEBİLİR MİYİZ? BUNU YAPAMAYIZ, ÇÜNKÜ ONLAR TAMAMEN MOLLALARIN HAKİMİYETİ ALTINDALAR. Bu gibi hallerde söz konusu millet GELİŞENE KADAR, PROLETARYANIN BURJUVA UNSURLARINDAN ayrılması —ki bu kaçınılmazdır— gerçekleşene kadar beklemek ZORUNDAYIZ. Yoldaş Buharin BEKLEMEK İSTEMİYOR. Sabırsızlık gözunü bürümüş." ("Doğuda Ulusal Kurtuluş Hareketleri", s.27) (abç)

Burada aktardığımız alıntı, hiçbir oportünist kıvırtmaya meydan vermeyecek kadar açıktır. Lenin'in tezi, her ülkenin kendi halkının kendi devrimini kendisi yapmalıdır anlayışının ve dolaylı müttefiğin bu durumda yapması gereken görevin berrak bir açıklanmasıdır.

PKK Lenin'den aktardığımız alıntı ile "Sosyalist Rusya"nın Afganistan pratiği arasındaki birliği göstermek zorundadır.

Sonuç olarak, PKK ulusların kendi kaderini tayin hakkını işine geldiği gibi savunmaktadır. İşine geldiği yerde Kürt milletinin "en tutarlı savunucusu"dur, işine gelmediği yerde ise ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını (ayrılıp ayrı devlet kurma hakkını) tanımamakta, ve sosyal-şöven bir konumda durmaktadır.

PKK'nın gidişi, esasta sosyal-şöven, sosyal-emperyalist bir gidiştir. Bu gidiş durmazsa, onun Kürt ulusunun radikal bir "savunucusu" olması geçici bir olgu olacaktır. Bu pek uzun sürmeyecektir. Bunun en açık belirtileri, sosyal-şöven dediği ve şiddetle ezilmeleri gerektiğini söylediği "Türk örgütleri"yle cephe ittifakıdır.

Devam edelim. PKK'nın Rus sosyal emperyalizminin Afganistan işgalini haklı çıkarmak için ileri sürdüğü gerekçelerin ML gerekçeler olduğunu kabul etmek, Rus sosyal emperyalizminin kendi güdümü dışında olan bütün ülkelere saldırmasını meşru , ve proleter enternasyonalist bir davranış olarak onaylamak demektir. PKK'nın ileri sürdüğü gerekçelerle, Rus sosyal-emperyalizminin Türkiye'ye (bu arada Türkiye Kürdistanına da!) saldırmaması anlamsızdır.

Şimdi de PKK'nın Afganistan işgalini savunma konusunda "SBKP"yi ve İşçinin Sesi revizyonistlerini yarışta nasıl geçtiğini görelim:

SBKP 26. Parti Kongresinde konuyla ilgili olarak şöyle diyor:

"Emperyalizm Afgan devrimine karşı ilan edilmemiş gerçek bir savaş açtı. Bu aynı zamanda güney sınırlarımızın güvenliğine de doğrudan bir tehdit yarattı. Bu koşullar altında dost bir ülkenin istediği askersel yardımı vermek zorunday dık." (Yaşayan Sosyalizm, s.19) (aç İşçinin Sesi)

Görüldüğü gibi, Rus sosyal emperyalizmi, Afganistan'a girmesini iki sebebe dayandırmaktadır. Ve PKK'nın saydığı sebepler içinde ; "güney sınırlarımızın" tehlikeye girdiği tezi yoktur.

PKK'nın kurnaz revizyonist mimarı, efendisinin bu gerekçesini gözlerden gizleyerek, kendisini zor durumdan kurtarmaya, sempatizanlardan"Rusya bu gerekçe ile neden Türkiye'yi işgal etmiyor?" şeklinde gelebilecek soruları aklınca önceden önlemiş oluyor. Ancak bu çabalarının beş para etmeyeceğini, kendi tabanında da süreç içinde korkulu düşlerinin er veya geç gerçek olacağını belirtmek istiyoruz.

Ayrıca PKK yazarı yukarıdaki gerekçeyi gözlerden gizlemekle, efendisinin ne kadar sadık bir uşağı olduğunu, efendisini temize çıkarmak için bütün hünerlerini her an harcamaya hazır olduğunu kanıtlamaktadır. O böylece örneğin İşçinin Sesi'nin karşı-devrimci kalpazan yazarlarını efendisine yaranma, ve post kavgasında fersah fersah gerilerde bırakmaktadır.

Çünkü İşçinin Sesi yazarlarından R. Yürükoğlu, yukarıda 26. Kongreden yaptığımız alıntıyı aktarmadan önce, şöyle bir girişte bulunmaktadır:

"Bu bölümde değineceğimiz son konu Afganistan'dır ve bizce ele alınış biçimi son derece çirkindir.(abç) Önce söylenenleri okuyalım"

diyor ve yukarıda bizim yaptığımız alıntıyı aktardıktan sonra birinci gerekçeye katıldıklarını, ancak ikinci gerekçeye katılamayacaklarını şöyle açıklıyor:

"Ne var ki, ikinci nedene katılmak olanaksızdır. Bu nasıl bir mantık olur? Afganistan'da devrimden önce kimler başta idi? Öteki Sovyet sınırlarında kimler var? İsveç, Finlandiya, ABD, Japonya, Pakistan, İran, Türkiye. Bunlar Sovyet sınırlarına tehdit değil midir? Türkiye'deki faşist diktatörlük, hem de çok daha canalıcı bir sınıra çok daha büyük bir tehdit değil midir? "Sınır güvenliğine tehdit"in ölçüsü nedir? BÖYLE BİR GENELLEMEYLE DÜNYANIN EN SALDIRGAN ÜLKESİ OLMAK DA OLANAKLIDIR." (age, s.20) (abç)

Burada birden fazla sorunun olduğu açıktır. Birincisi: İşçinin Sesi revizyonistleri için, Rusya'nın Afganistan'a yaptığı "yardım" esasta doğrudur. Proleter enternasyonalizminin gereğidir. Ancak bunun niçin yapıldığını açıklarken, efendilerinin emperyalist çehrelerini açığa vuran gerekçelerin bunca kaba olmasına karşı çıkmaktadırlar.

İkincisi: İşçinin Sesi yazarı "SBKP"nin ileri sürdüğü gerekçelerin akıl almayacak kadar mantıksız ve uyduruk olduğunu bilmektedir. Bunun içindir ki, peşpeşe bir dizi soru sormakta, ancak bu sorulara nedense kendisi yanıt vermemektedir. İşte bu alanda PKK yazarına göre İşçinin Sesi yazarı, daha uyanık davranmakta, ve taraftarlarını kandırmanın daha cazip bir yolunu bulmaktadır. Bu yol, SBKP'yi görünürde de olsa "incitmeden" eleştirme yoludur. "Zavallı PKK yazarı" R. Yürükoğlu kadar kurnaz ve tecrübeli davranamamıştır. Ancak PKK "yazarının" "kurnaz" davranamamasının sebebi, kalın kafalılığından vs. vs. değildir. O esasta, Rus sosyal emperyalizminin Kürdistan'da bir numaralı uşağı olma sevdası uğruna böyle "ufak-tefek" pürüzlere takılıp kalmamıştır. Onun için sorun çok açıktır. "Bu durumun olumsuz ve tartışılacak hiçbir yanı yoktur." Oysa İşçinin Sesi için bu sorunda tartışılması gereken sorunlar vardır.

Burada yeri gelmişken PKK'nın Afganistan'da sorun varsa, bunun sebebi emperyalizmin müdahalesidir şeklindeki tezi ve Afganistan "devrimcilerini" darbecı devrim anlayışına sahip olmakla suçlayan yaklaşımı üzerinde de duralım.

Birinci tez, bütün diğer tezler gibi, gerçekle en ufak bir ilişiği olmayan, sosyal yaşam tarafından her gün binlerce kez yalanlanan; beş para değeri olmayan, adice gerçeğin karartılmasıdır.

Gerçek nedir? Rus sosyal emperyalizmi Afganistan'a yaptığı işgale rağmen, egemenliğini perçinleyememiştir. Ülke nüfusunun ezici çoğunluğu mollaların vs. önderliğinde, Rus işgaline karşı elde silah savaşmaktadırlar. Bu savaş başta ABD olmak üzere batılı emperyalistlerce de desteklenmektedir. Ancak bu hareket şu ya da bu emperyalist gücün dış müdahalesi veya kışkırtması sonucu; suni olarak yaratılmış bir hareket değildir. Bu hareket, Afganistan'ın içinde bulunduğu sosyal koşulların, bu koşulların yarattığı sınıf mücadelesinin, uluslararası durumun doğal ve kaçınılmaz bir sonucu olarak doğmuştur. Bu gerçeğe gözlerini kapayarak; var olan sorunu emperyalistlerin müdahalesiyle açıklamaya çalışan PKK yazarı, en hafif deyimle aşağılık bir demagoji yapmaktadır.

İkinci tez ise, PKK'nın içinde bulunduğu batağın ne derin ve tehlikeli olduğunu göstermek açısından son derece öğretici dir. PKK yüzsüzce, "Afgan devrimcilerini" darbeci devrim anlayışına sahip olmakla suçlamaktadır. Bu iddianın doğru olup olmadığına değinmeden önce, bir gerçeğe parmak basmak istemekteyiz. Nedir gerçek?

Gerçek şudur ki, Rus sosyal emperyalizmi 1978 Nisanında Tarakki ve Amin önderliğinde yapılan askeri darbeyi desteklemiş, bu darbe aracılığıyla iktidardaki yerini giderek sağlamlaştırmıştır. Ancak bu yönetim sorunların üstesinden gelemediği için, yeni bir değişiklik zorunlu hal almıştır. Bu değişiklik, önceleri iktidardaki Amin ve Tarakki arasındaki klik çatışmalarına bir son vermeyi, ve böylece yapılan cinayetleri vs. ezilen kliğe yükleme, giderek direnişçilerle uzlaşma yolları arama ve çıban haline gelen Afganistan sorununu çözmeyi amaçlıyordu. Bu plan Rus sosyal emperyalizminin çıkarlarına tamamen uygundu. Planda Tarakki'nin Amin'i temizlemesi planlanıyordu. Bunun için Tarakki Moskova'ya gezi düzenledi. Ancak bu gelişmeleri sezinleyen Amin ve yandaşları, kurulan tuzağa düşmediler, Tarakki'nin Moskova'dan dönmesinden sonra (14 Eylül 1979 da) bir darbe yapıldı. Bu darbede Tarakki ve birçok yandaşı Amin güçlerince öldürüldüler. Bu durumu Amin halka, "savaş erinin" "çaresi olmayan bir hastalığa yakalandığı" şeklinde açıkladı.

Bizim ülkemizde, sahibinin sesi sosyal faşistler, "tekelci burjuvazinin Tarakki'nin öldürüldüğüne dair yalan haber yaydıklarını" açıkladılar. "Politika" gazetesine göre, Tarakki hastaydı. "Merdivenden ayağı kaymış ve düşmüştü." Ancak sahibinin sesi olanların bu yalanları fazla sürmedi. Rus sosyalemperyalizminin ideologu Brejnev, Amin'i kutlama mesajını okuyunca, sahibinin sesi İ. Bilen de 24 Eylül'de TKP'nın Sesi radyosundan yaptığı konuşmada, Hafızullah Amin'in yaptığı konuşmaya değinmekte ve onun dış politika hakkındaki sözlerinin yorumunu yapmaktaydı.

Bir anlamda Rus sosyal-emperyalistlerinin tamamen planladığı gibi olmayan, Amin önderliğinde yapılan darbe de Rus sosyal-emperyalizmi tarafından desteklendi. Amin önderliğinde, direnişçiler en sert bir şekilde birçok bölgede ezildiler. Tabii bu arada bütün kötülüklerin sorumlusu olarak Tarakki ilan edildi. Amin direnişçileri ve halkı yanına çekebilmek için her renge girdi. Yaptığı konuşmalara Allah'ın ismini anarak başlıyordu. Sık sık namaz kılıyor ve camiye gidiyordu... "Devrimci"dar rejimin basını" Amin'in bu şatafatlı dini çalışmalarını çarşaf çarşaf yazıyor ve propaganda ediyordu. Tarakki'nin Afgan bayrağını kızıla dönüştürmesini "solculuk" olarak değerlendiren Amin, bayrağın yanına bir de yeşil ekledi, böylece bayrak kırmızılı-yeşilli bir yapı aldı. Toprak, tarım vs. reformları vaadi hemen her gün yenileniyordu. Siyasi tutuklulara af getireceğini söyleyen Amin, göstermelik olarak çok az sayıda bir topluluğu serbest bıraktı vs. vs. Bütün bu çabaları, çıban halini alan Afganistan sorununu çözmeye yetmedi. Direnişçilerin sayısı ve nüfuzları her geçen gün etkinliğini arttırıyordu. Uluslararası politikasında özellikle İran ve Pakistan'la arası hiç de iyi olmayan Amin yönetiminin değişmesi gerektiğini Rus sosyal emperyalistleri keşfettiler. Bu yeni girişim için bir gerekçe bulunmalıydı. Ve bu gerekçe bulunuverdi. "Devrimin yiğit önderi" Amin, bir anda CIA ajanı ilan edildi. Rus ordusu bizzat sınırı aşarak içeri girdi ve Amin yönetimine son verdi. Tarakki tarafından Çekoslovakya'ya sürgün edilen Karmal, apar topar Amin'den boşalan koltuğa oturtuldu. Tarakki'nin itibarı iade edildi. Bu sefer suçlu, bir zamanların "devrim eri" olan "CIA ajanı Amin" idi.

Tabii ki Rus sosyal-emperyalizminin denetiminde gerçekleştirilen bu darbeyi ülkemizdeki uzantıları alkışlamaya hazırdılar. Nitekim T"K"P bu durumu, Babrak'ın başbakanlığa seçilmesini şöyle kutladı:

"Afgan Demokratik Cumhuriyeti başbakanlığına seçilmenizi candan kutlarım.... Kardeş Afgan halkının ... ulusal,demokratik, anti-feodal ve anti-emperyalist devrimi son utkuya ulaştırmak için yürüttüğü savaşı coşkuyla selamlıyoruz... Sovyetler Birliği'nin yardımıyla, emperyalizme, iç karşı-devrime karşı, kardeş Afgan halkının bu haklı savaşının utkuya ulaşacağına inancımız kesindir. Kardeş selamlarla,

TKP MK Sekreteri İ.Bilen"

(TKP'nin Sesi radyosu, 30 Aralık)
(Kaynak: Partizan Yayınları, "Rus sosyal emperyalistleri-nin Afganistan'ı sömürgeleştirmesi", s.80)

(Afganistan'daki darbelerin gelişmesini yakından incelemek için bu broşüre başvurulabilir.)

Bütün bu ve benzeri olgular, PKK'nın ve efendisi Rus sosyal emperyalistlerinin gerçekleri kararttıklarını kanıtlamaktadır.

Sonuç olarak, PKK'nın Afganıstan işgalini savunmak için getirdiği bütün gerekçelerin, tepeden tırnağa kadar sosyalşöven emperyalist bir karaktere sahip olduğunu vurgulamalıyız. Bunun içindir ki, onun bugün Türkiye ve Kuzey Kürdistan koşullarında faşist askeri cuntaya karşı verdiği mücadele de esasta sahtedir. Rus sosyal emperyalizmının dünya halklarına ve işçi sınıfına karşı giriştiği saldırıları, yağmaları, soykırımları mahkum etmeksizin, Türk devletine karşı tutarlı bir mücadele verilemez.

PKK'nın Türkiye'de ve Kuzey Kürdistan'da işçi sınıfına, köylülüğe ve diğer emekçilere yapılan baskıları lanetlemesi, Kürt ulusuna yapılan soykırımlarını teşhir etmesi, timsahın gözyaşı dökmesine benzemektedir.

PKK'NIN EVREN VE M. KEMAL'İ KARŞILAŞTIRMASI ÜZERİNE:

PKK yazarının, Evren'in kendisini ikinci Atatürk ilan etmesinin ne anlama geldiğini açıkladığı bölümde; Evren'in Atatürkü taklit eden birden çok örneğini veriyor, ve devamla şunları söylüyor:

"Kısaca Kemalizmin o dönemdeki uluslararası, tarihsel ve sosyal-ekonomik koşullar gözönüne getirildiğinde anlaşılır bir yönü vardır. Ama bugün kendini 'II. Atatürk' ilan eden Kenan Evren'in dayandığı uluslararası koşullar, dayandığı toplumsal koşullar çok farklı bir durum arzetmektedir. Kendisi bugün emperyalizmin, hem de dünya halklarına kan kusturan ABD emperyalizminin bugün en gerici ve en tehlikeli yönetimi olan Reagan yönetiminin bir ajanı durumundadır. ABD emperyalizminin en gözde, dünya halklarına bile örnek olarak sunduğu faşist bir uşağıdır. Uluslararası emperyalizmin vurucu gücü olan NATO'nun bir uşağı ve onun hazırladığı cuntanın şefidir. Uluslararası alanda sosyalizme ve ulusal kurtuluş hareketine karşı en gerici rollerden birini oynayan faşist yönetimin başıdır." (age, s.10) (abç)

Bu alıntıyla hemfikir olmadığımız birden fazla sorun vardır. Bunlar:

a) PKK Kemalizmi kendi tarihi koşullarında anlaşılır bulmakta, ve böylece onun Evren ile karşılaştırılamayacağını ispatlayıvermektedir!!

Bu tezin hemen arkasından gelen

b) "Evren'in dayandığı uluslararası koşullar, toplumsal koşullar çok farklı bir durum arzetmektedir" tezi, Mustafa Kemal'in emperyalizme dayanmadığını, Evren'ın ise emperyalizme dayandığını ispatlama girişimidir. Tam da bu alanda PKK Kemalizmi aklamaktadır.

c) PKK Evren'i ve onun başında bulunduğu faşist cuntayı, ABD'nin "en gerici ve en tehlikeli Reagan yönetiminin uşağı" gördüğünü açıklamakla, Evren'e emperyalizmin uşağı derken ne anladığını açığa vurmaktadır.

PKK için askeri faşist cunta, Reagan yönetiminin uşağıdır. Bu mantıkla hareket edilecek olursa, Reagan yönetimi ABD'de yıkıldığında; onun uşağı askeri faşist cunta da yıkılacaktır. Daha var, PKK aynı yazı içinde Evren'i ve cuntayı NATO'nun da bir uşağı olarak tanımlamaktadır. Bizim bildiğimiz kadarıyla, NATO sadece ABD'nin bir askeri saldırı aracı değildir. Bunun içinde örneğin Batı Almanya, İngiltere gibi büyük emperyalist devletler de yer almaktadır. Daha da önemlisi, NATO "en tehlikeli, en gerici" Reagan yönetiminin bir aracı hiç değildir. Yoksa bizim bilmediğimiz, ancak PKK'nın bildiği gizli bir sırrı vardır? Doğrusu PKK'nın bu yazısında Evren ve Cuntanın kimin uşağı olduğunu bir türlü tespit edemedik. PKK bu kördüğümü çözerse, bizi de bu dertten ve meraktan kurtarır!! Ha, az kalsın unutuyorduk, PKK Reagan yönetiminin neden "en gerici ve en tehlikeli" bir yönetim olduğunu da açıklarsa minnettar oluruz!! Mesela Carter ve Ford yonetiminden farkı nedir, vs.?

d) PKK Evren cuntasının uluslararası alanda sosyalizm ve ulusal kurtuluş hareketlerine karşı "en gerici rollerden birini" oynadığını söylemektedir. İyi hoş ama, sosyalist olarak değerlendirdiğiniz ülkeler, Evren ve cunta için hiç de sizin gibi düşünmüyorlar. Onlar cuntanın Türkiye'de "teröru önlediğini, can güvenliğini sağladığını, ılımlı bir yönetim olduğunu" söylüyorlar. Bir başka deyimle, araları öylesine iyi ki, "Allah kem gözlerden korusun". Amin!! Bulgaristan'ın PKK'nın çok ça kızdığı, doğru bir şekilde de faşist diye nitelendirdiği Evren'e Varna'nın anahtarını verdiğini, büyük bir sevgi gösterisi ile karşıladıklarını, ve uğurladıklarını, daha da önemlisi "kartal bakışlı, şahin gözlü, yakışıklı general" diye şımarttıklarını hatırlatmak istiyoruz. Ve tam da bu sorun hakkında ne düşündüklerini merak ediyoruz. Tabii ki PKK Rusya ve onun uydusu dışındaki ülkeleri sosyalist güçler olarak tanımlıyor, ve Evren'in onlara saldırdığını iddia ediyorsa, doğrusu ona diyeceğimiz yok.

Biz PKK'nın kör karanlık bir kuyuya düştüğünü, orada uğultulu seslerle bir dizi anlaşılmaz zırvalamada bulunduğunu; ve kuyudan hiç de çıkma niyetinde olmadığını düşünüyoruz.

Devam edelim. PKK Kemalizmi temize çıkartma, aklama işini Evren'i aynı zamanda Abdülhamitçi, Atatürk'ü ise Cumhuriyetçi göstermekle devam ettiriyor. İşte kanıtı:

"Yeri gelmişken, bu 'II. Atatürk'ün' aynı zamanda Abdülhamit'in de bir mukalliti olduğunu belirtelim. Birçokları bu M. Kemal karikatürünü, Atatürk'ün günümüzdeki biçimi olarak düşünmektedirler; oysa o aynı zamanda Abdülhamit'le Atatürkçülüğün bir bileşimi, yani Osmanlı despotizmi ile Cumhuriyet diktatörlüğünün de bir karışımıdır." (age, s.10) (ç)

Buradaki "bilmece"yi çözmek için, Osmanlı despotizminin feodal despotizm olduğunu belirtelim. Yani Evren feodallerin ve Cumhuriyet diktatörlüğünün bir karışımıdır. Böylece, Cumhuriyet diktatörlüğü burjuva diktatörlüğü olarak ilan ediliveriyor. Ne diyelim? PKK'nın sivri zekalı yazarı olduktan sonra, olmayacak hiçbir şey yoktur. Biz PKK'nın burada kendini "birçoklarından" ayırmaya kalkmasını anlaşılır görüyoruz. Çünkü bunun ardında yatan anlayış, M. Kemal'i ve Cumhuriyet diktatörlüğünü komprador burjuvazi ve toprak ağalarının iktidarı olarak değerlendirmeme anlayışıdır. PKK M. Kemal'i aynı zamanda feodal despot göstermemekle, M. Kemal'e en büyük iyiliklerden birini yapmaktadır.

PKK'DA BİR DEMET MANTIKSIZLIK ŞAHESERİ VE OLGULARI OLDUĞUNDAN DEĞİŞİK VE ABARTMALI GÖSTERME HASTALIĞI ÜZERİNE

Mantıksızlık örneği 1:

"Daha önce, partimizin geride bıraktığı 4 yılın, halkımızın tarihi açısından ne anlama geldiğini açıkça belirtmiştik. Partimizin bu 4 yılda halkımızın üzerindeki amansız SÖMÜRGECİ ÇAĞA SON VERDİĞİNİ, SÖMÜRGECİLİĞİN AŞILDIĞINI, kurtuluş sürecini başlattığını, halkla sömürgecilik arasındaki ayrımı net bir biçimde ortaya koyduğunu, yalnız ideolojik değil, politik ve toplumsal bir gerçeklik olarak böyle derinden bir ayrılmayı yarattığını, DOST VE DÜŞMAN AYRIMINI GERÇEKLEŞTİRDİĞİNİ, halkımızın geçmişi konusunda bilinç kazandığını, günümüz koşulları hakkında EN GELİŞMİŞ BİR BİLİNCİ ORTAYA ÇIKARDIĞINI ve gelecek hakkında da bilinçli umutlar geliştirdiğini net olarak göstermiştik." (age, s.11) (abç)

Gördünüz mü, PKK 4 yılda neler başarmış neler?

Biz bu kadar başarıyı, PKK'nın kendi iradesine bağlı ele alınasına doğrusu sevindik. Bu satırlar yazılmamış olsaydı da biz kalkıp PKK'nın sorunlara iradeci yaklaştığını söyleseydik, belki de PKK fırtınayı koparacak, belge, belge diye bağırabilecekti. Neyse ki, "Allaha çok şükür" PKK buradaki mantıksızlığı ile bizi böyle bir iddiayı ispatlama zahmetinden kurtardı.

Dahası var. "Sömürgeci çağı aşan; ona son veren", "dost - düşman ayrımını gerçekleştiren", "en gelişmiş bir bilim ortaya çıkaran" PKK'nın bugün halen sömürgeciliğe karşı mücadele vermesini doğrusu bir türlü anlayamıyoruz.

Mantıksızlık örneği 2:

"PKK, halkımızın ÇAĞA ULAŞMASI VE DÜNYA HALKLARI İÇİNDEKİ ONURLU YERİNİ BULMASIDIR. Geçmiş pratiği ile, ülke ve halkımızı ÇAĞLA BÜTÜNLEŞTİRMENİN güçlü bir aracı olduğunu kanıtlamıştır. Proletarya ve ulusal kurtuluş devrimleri ÇAĞI İLE HALKIMIZ ARASINDA KÖPRÜ KURMUŞ, öz gücüne dayanarak geliştirdiği mücadelesiyle KENDİSİNİ ÇAĞA KABUL ETTİRMİŞ, doğal müttefiklerinin bile görevlerini yerine getirmedikleri bir ülke ve halk gerçekliğini kendi önderliğinde dosta ve düşmana kabul ettirme şerefine sahip olan parti olduğunu da kanıtlamıştır." (age, s.11) (abç)

Öyle ya, PKK sömürgeci çağa son verebildikten sonra, burada saydığı görevleri yapmaması için hiçbir neden yoktur demektir!!

Yine çok meraklı insanlar olduğumuz için, PKK öncesi Kürdistan'ın nasıl olup da içinde yaşadığı çağla arasında hiçbir bağın olmayışıdır!? Çünkü PKK kendisi, Kürdistan halkıyla çağ arasında "köprü" kurduğunu açıklamaktadır. İkincisi, PKK gibi "güçlü ve bilinçli" bir örgüte sahip olmayanların, içinde yaşadıkları çağla ilişkileri olmadığını, çağla bütünleşmediklerini, PKK'nın lütfen! açıklamasını istiyoruz. Meğerse PKK'da ne cevherler varmış da bizim haberimiz yokmuş!!! Mantıksızlık için bu kadar örnek yeterlidir galiba.

Şimdi gelelim ikinci tezimizi ispatlamaya: PKK kendisinin ne kadar büyük ve kararlı, yüksek bilinçli, ve zor şartlar altında mücadele yürüten bir örgüt olduğunu ispatlayabilmek için, palavra edebiyatında "İşçinin Sesi revizyonistleri"ni ve bizim Menşevikleri aratmayacak kadar maharetlidir. İşte birinci kanıt:

"PKK militanlarının, DÜNYADA EŞİ GÖRÜLMEMİŞ ZULME KARŞI yükselttikleri devrimci direniş gözönüne getirilirse, halkımızın en değerli unsurlarının birikimi olduğu açıkça görülür." (age, s.9) (abç)

Biz kuzey Kürdistan, ve genel olarak Kürdistan'daki baskının, zulmün ve soykırımın dayanılmaz boyutlarda olduğu gerçeğini, buna karşı mücadelenin, direnişin vazgeçilmez bir görev

olduğunu kabul ediyoruz. Ancak katılmadığımız şey odur ki,Kürdistan'daki zulmü "dünyada eşi görülmemiş" bir zulüm olarak ilan etmek, gerçeği olduğu gibi yansıtmamaktır. Vietnam, Kamboçya, İran, Afganistan, Arjantin, Nikaragua, vb. ülkelerde , Kürdistan'daki zulmü hiç de aratmayacak zorbalıkların olduğu, az-çok politize olmuş herkesin bilgisi dahilindedir. O halde PKK'nın varolan durumu olduğundan değişik göstermesinin hikmeti nedir? Biz söyleyelim: PKK bu tür şişirmelerle kendisinin ne denli çetin koşullarda mücadele yürüttüğünü kanıtlamak istiyor. Öyle ya, "dünyada eşi görülmemiş" zulme karşı mücadele yürüten bir örgüt, bugüne kadar dünyada varolan ve mücadele yürüten örgütlerden ayrı bir özelliğe sahiptir. Tabii ki bu ayrıcalıklı özellik PKK'ya aittir!!

PKK kendisi için; "PKK, işçi sınıfı önderliğindeki halktır" tespitini yaptıktan; Kürdistan proletaryası ve emekçi halkının tarihte ilk defa kendi öz örgütü ile ayağa kalktığını vurguladıktan sonra şöyle devam ediyor:

"Böylece PKK, tepede en bilinçli ve en örgütlü bir kesimin, tabanda TÜM HALKIMIZIN kin, öfke, düşünce ve FYLEMİNİN bir KAYNAŞMASIDIR." (age, s.9) (abç)

Daha neler! PKK'nın Kürdistan halkının en ileri en örgütlü kesiminden tutun da, TÜM tabanını örgütlediğini yeni öğreniyoruz. Yalnız PKK'nın bu denli "güçlü" olmasına rağmen, neden askeri faşist cuntanın yönetime gelişine karşı kaydadeğer hiçbir direniş göstermediğini anlayamıyoruz!!

Devam edelim: PKK, yine kendisinin Türk devleti için neden li "tehlikeli" bir örgüt olduğunu ispatlamak için şöyle bir şişirme daha yapıyor:

"Denilebilir ki, yakın dönemde hiçbir ülkede görülmemiş işkence ortamını PKK hareketinin şahsında, onun önderlik ettiği halk, onun sempatizanları ve militanları yaşamıştır." (age, s.8) (abç)

Askeri faşist cuntanın "bağımsız Kürdistan" için mücadele yürüten örgütleri "bölücü" diye tanımladığı, bir olgudur.Yine Kürt örgütlerinden ve Türk, Kürt ve diğer milliyetlerden gelme devrimcilerin, komünistlerin oluşturduğu örgütlerden, Türk ulusuna ait olmayan, başta Kürt milleti olmak üzere diğer milliyetlerdeki devrimcilere, işkencelerde, Türk şövenizmi gereği, ağır hakaretlerde bulunulduğu da bir olgudur. Ancak bütün bunlar, hiçbir şekilde PKK'nın şişirmesini haklı göstermemektedir.

a) PKK dışında "Kürt örgütleri" de vardır. Örneğin KAWA örgütü.

b) PKK'nın Turk örgütü olarak nitelendirdiği örgütlerde Kürt ulusundan gelme komünistler ve devrimciler de vardır.

c) İşkencelerde,ihanet etmeyen hemen her devrimciye işkence yapılmaktadır. Yapılan işkencelerin az veya çok oluşu, işkence gören kişinin örgüt içindeki yerine, onun direnişte gösterdiği kararlılığa, vs... bağlıdır. PKK bütün bunları atlamaktadır. Dahası var. PKK yakın tarihten ne anlamaktadır bunu bilemeyiz, ama biz İran'da yaşananların yakın tarihe ait olduğunu düşünüyoruz. İran'da karşı-devrimci Humeyni yönetimi'nin üç yıl içinde 20 000 'i aşkın devrimci, komünist ve kendisine karşı olan insanları öldürdüğü, dünya âlemin bildiği bir olgudur. Acaba PKK İran'daki işkencenin, PKK'nın şahsında halka , sempatizanlarına ve militanlarına yapılan işkenceden daha "insaflı" olduğunu nasıl ispatlayıveriyor? Biz hangi gerekçe ile olursa olsun, PKK'nın yaptığı tipte bir şişirmenin, kendisi dışındaki devrimcilere yapılan işkenceyi, zulmü "insaflı" göstermeye sahtekarlığı olarak mahkum ediyoruz. Bu alanda da PKK'nın milliyetçiliğini dışa vurduğunu belirtmek istiyoruz.

Recai T.

DHB'NİN 'PROLETER ENTERNASYONALİSTİ' TAVRI ÜZERİNE

Oportünist cephede olan-bitenleri biraz yakından izleyen okurlarımız, "TKP/ML Hareketi"nin geçen sene ortalarında yurtdışı örgütünü dağıttığını anımsarlar. DHB Batı Almanya'da düzenlediği toplantılarda yurtdışı örgütünü dağıttığını ve tüm sempatizanlarını, kendisinin tek taraflı olarak kardeş örgüt gördüğü "K"PD (Almanya Komünist Partisi) saflarında örgütlenmeye çağırdığını kamuoyuna duyurdu. Bu çok(!) "proleter enternasyonalist" tavrını gerekçelendirdi.

Bu olayın üzerinden çok geçmeden beklenen gelişmeler oldu. AEP ve çevresi —bu arada "K"PD— tarafından kardeş örgut olarak tanınan TD"K"P'nin bu gelişmeye tavırsız kalması olanaksızdı. "TKP/ML Hareketi" bu son "proleter enternasyonalisti" tavrıyla KPD nezdinde ve onun kanalıyla AEP çevresindeki diğer partiler arasında TD"K"P'nin "tahtına" yerleşebilirdi.

Yurtdışında yayınlanan TD"K"P çizgisindeki Emeğin Sesi'nin 7 Haziran 1982 tarihli 27. sayısında, DHB'nin yurtdışındaki son girişimini teşhir amacıyla "DHB'nin son atraksiyonu" başlıklı bir yazıya yer verildi. Bu yazıya "TKP/ML Hareketi" merkez yayın organı İleri'nin Eylül-Ekim 1982 tarihli 8. sayısında yayınlanan "TDKP önderleri panik ve telaş içinde neden saldırıyor?" başlıklı yazıyla cevap verdi. Bu yazının 4 sayfası, "Proleter enternasyonalizmi mi?.Küçük-burjuva milliyetçiliği mi?" ara başlığı altında "proleter enternasyonalisti" girişimin "gerekçeler"ine ayrılmıştır. Bu bölüm proleter enternasyonalizmi adına öne sürülen bir sürü çarpıtma ve saçmalıklarla doludur. Bunlara karşı tavır takınmazlık edilemez.(1)

TD"K"P, "DHB'nin son atraksiyonu"ndan; "TKP/ML Hareketi"de TD"K"P'nin kendisine "panik ve telaş içinde" saldırdığından söz ededursun, biz de bu oportünist iki örgüt arasındaki taht dalaşmasını oportünizm sirkinde siyasi cambazlıklar olarak nitelendiriyoruz. Aşağıdaki satırlar bu cambazlıkların teşhirine ayrılmıştır.

****

DHB'NİN "PROLETER ENTERNASYONALİSTİ" TAVRININ GEREKÇELERİ

****

Laf kalabalığı bir yana atılırsa, İleri'deki yazının sözkonusu bölümü aşağıdaki noktalarda özetlenebilir:

* Göçmen işçilerin "hiç de azımsanmayacak bir bölümü geri" dönmeyecektir.

* "Göçmen işçilerin geldikleri ülkelerin proletaryası ile birlikte örgütlenmesinin nesnel koşulları ortadan kalkmış"tır.

* "Ama yaşadıkları ülkenin proletaryasıyla her duzeyde birlikte örgütlenmesinin nesnel koşulları oluşmuştur." "Türkiyeli işçiyi kapitalizm Türkiye'den çekip dünyanın bilmem neresine götürmüş, oradaki sınıf kardeşleriyle birlikte örgütlenmesini fabrikalarda fiilen gerçekleştirmiş"; "böylelikle onların her duzeyde" burjuvaziye "karşı birlikte örgütlenmesinin ve savaşımının koşullarını hazırlamıştır.

* Bu koşullar altında yaşayan Türkiyeli işçiyi Türkiye devriminin malı olarak görmek; "Turkiyelinin başka bir ülkede emperyalist zincirin o halkasını kırmak için, dünya proleter devrimi için mücadele etmesini, örgütünden uzaklaşarak kardeş gördüğü partinin safına katılmasına" engel olmak küçük-burjuva milliyetçiliğidir.

* "Yurtdışındaki taraftarlarımızın bulundukları ulkelerdeki kardeş gördüğumüz partilerin saflarında örgütlenmeleri güç kaybetmemiz demek değildir." Tam tersine kardeş orpütlerimiz güçlenecektir. Bunun aksini düşünen "kendini uluslararası Marksist-Leninist Hareketin bir parçası olarak görmediğini, küçuk-burjuva milliyetçiliğini proleter enternasyonalizmi diye yutturmaya çalıştığını gösterir."

* "Bu bakımdan hareketimizin yurtdışındaki taraftarları,komunizm sempatizanları ... kardeş partilerle zaman kaybetmeksizin ilişki kurmalı, onların yonetımı altında örgütlenmelidirlir."

İşte tum sorun bu noktalar etrafında dönmektedir.

****

BU GEREKÇELER DHB'NİN POLİTİKASINA HAKLILIK KAZANDIRIR MI ?

****

"Turkiye'den çalışmak amacıyla Almanya'ya gelen ve günü geldiğinde geri doneceği belli olan yurtdışındaki işçilerin, ülkelerindeki devrime tabi bir tarzda örgütlenmeleri"

gerektiğini savunan Emeğin Sesi'ne cevabında İleri, bunun gerçekleri çarpıtan bir varsayım olduğunu söylemektedir. İleri'ye göre Türkiyeli işçiler:

> "her ne kadar bir süre sonra geri dönmek amacıyla başka ülkelere çalışmak için gitmiş olsalar da, hiç de azımsanmayacak, önemli bir bölümünün geri dönmeyeceğini tespit etmek için, müneccim olmak gerekmez. Kaldı ki kimin, ne zaman döneceğini saptayabilmek mümkün değildir."

DHB'ye göre —yurtdışındaki Türkiyeli işçilerle ilgili politikasının önemli dayanaklarından biri bu işçilerin geri dönmemeleri olduğu için— önemli bir bölümünün geri dönmeyeceği saptanabilir, ama kimin, ne zaman döneceğini saptayabilmek mümkün değildir. DHB'nin işine öyle geldiği için bu böyledir.

Bu konuda gerçek durum nedir, ona bir bakalım.

Batı Almanya'daki ekonomik bunalımın arttığı günümüzde, Batı Alman burjuvazisi işçi sınıfının dikkatini başka yerlere çekmek için elinden geleni yapmakta, yabancı işçileri, özellikle de Batı Almanya'da yoğun olarak bulunan Türkiyeli işçileri bunalımın sorumlusu olarak göstermeye, çeşitli milliyetlerden işçileri birbirine düşürmeye çalışmaktadır. Yabancı düşmanlığı alabildiğine körüklenmektedir. Batı Alman burjuvazisi bunalımın görüntülerinden birini ortadan kaldırma yollarından biri olarak Türkiyeli işçileri ülkesine geri göndermeyi bulmuştur. Bu amaçla bir dizi teşvik(!) önlemi almıştır. Bir yandan "Türk" düşmanlığı, uzun süre işsiz olanların veya gerekli büyüklükte ev bulamayanların oturma izinlerinin uzatılmaması gibi uygulamalar (ki işin esas yanını bu oluşturuyor), diğer yandan teşvik gibi diğer zorlayıcı önlemler ilk "meyva"larını vermeye başlamıştır. Son günlerde Türk burjuva basınında bu yıl 100 000 ailenin kesin nakil yapacağı şeklinde haberler yer almaktadır. Bu abartmalı bir rakam gibi görünse de, gidişat kesinlikle bu yöndedir. Türkiyeli işçilerle biraz ilişkisi olanlar onların Batı Almanya'daki gelişmelerden hiç hoşnut olmadıklarına tanık olmaktadırlar.

Bunları söylemekle, tüm Türkiyeli işçilerin ülkelerine geri döneceklerini iddia etmiyoruz. Gerçekten de Türkiye kökenli işçilerin bir kısmı Batı Almanya'da kalacaklar, Batı Almanya'daki proleter devrimin unsurları haline geleceklerdir. Biz Batı Almanya'da kalacakların ne kadar önemli bir kesimi oluşturacaklarını bilmiyoruz. DHB, işine geldiği için, kalanların önemli bir bölüm olacağı konusunda müneccimlik yapıyor.

Bizce Batı Almanya'da kalacak olanlar esas olarak ikinci nesil diye adlandırılan, çoğunlukla doğup büyüme Batı Almanyalı olan, Türkiye ile maddi-manevi pek bir bağı olmayan, tersine bu bağları Batı Almanya ile daha kuvvetli olan kesim olacaktır. Batı Alman burjuvazisi de zaten Türkiyeli işçileri; ya Alman toplumuna uyar, Batı Alman uyruğuna geçer, Alman olursun, ya da tası-tarağı toplarsın ikilemi karşısında bırakmaktadır. İstenilen koşulu bu yukarıda sözünü ettiğimiz ikinci nesil yerine getirmektedir. Diğer kesim maddi-manevi açıdan ülkelerine bağlıdır. Batı Alman toplumuna kesinlikle ayak uyduramamışlardır. Kesinlikle ülkelerine geri dönme perspektifleri vardır. Bu nedenden dolayı bu işçilerin önemli bir bölümü Türkiye'deki geleceğini garanti altına alabilmek için çeşitli şekillerde yatırımlar yapmaktadırlar. Her yıl milyarlarca Batı Alman Markı Türkiye'ye akmaktadır. Ve büyük olasılıkla bu işçilerin önemli bölümü Batı Almanya'da kazandıkları neleri varsa, şu veya bu süre içinde kaybedecekler, yine ancak işgüçlerini satarak geçinebilecek duruma geleceklerdir. "İşçi şirketleri"nin durumunu hepimiz biliyoruz.

Bu söylediklerimizden ne sonuç çıkar?

Somut olarak Batı Almanya'da ülkesine bir dizi bağla bağlanmış, sayıları azımsanmayacak Türkiyeli işçiler varsa; yine Batı Almanya'da Türkiye proletaryasının öncü örgütü olduğunu söyleyen bir proletarya partisinin, bir komünist partinin örgütü varsa, bu örgütün yerine getireceği en önemli görevlerden biri bu işçileri Türkiye devrimine kazanmak, Marksizm-Leninizm ruhuyla eğitmek, sağlam bir şekilde örgütlemektir. Bunun küçük-burjuva milliyetçiliğiyle ilgisi yoktur. Bunu yapmamak Türkiye devrimine ihanet etmekle, bu işçileri burjuvazinin kucağına itmekle eşdeğerdir.

Bu görevin yerine getirilmemesi için öne sürülen "kimin, ne zaman geri döneceğini saptayabilmek mümkün değildir" gerekçesi saçma-sapan bir gerekçeden başka birşey değildir. Böyle bir gerekçe savunabilen bir örgütün Türkiye devrimi ile ilgili bir dizi görevden yan çizmesi işten bile değildir, çünkü devrimin ne zaman olabileceğini saptayabilmek mümkün değildir.

Türkiye devrimi diye bir derdi olan, Türkiye proletaryasının öncü örgütü olduğu iddiasında olan ("TKP/ML Hareketi" de bu iddiadadır) bu örgütün yurtdışındaki Türkiyeli işçiler arasında yapması gereken şey, Marksizm-Leninizmin ilkelerine bağlı propaganda-ajitasyon, örgütlenme çalışmasıdır. Yapılan propagandaya kulak verenler kendi iradeleriyle örgütlenmek istediği örgüt konusunda karar vereceklerdir. Türkiyeli bir örgüte çalışma yapmalarının nedeni milliyetçilik, vs. değildir, kendilerini Türkiye devriminin parçası olarak görmeleridir.

Genel olarak şunu söyleyebiliriz: Ülkesine geri dönmek isteyen Türkiyeli bir işçiyi Batı Almanya devrimine yönelik bir şekilde örgütlemek çok zordur. Batı Almanya'da kalmak isteyen yukarıda ikinci nesil diye adlandırdığımız kesimin Türkiye devrimi için örgütlenmesinin zor olduğu gibi.

Herhangi bir proleterin şu veya bu ülkenin devrimine bağlı olarak örgütlenmesi, zorla veya iradesel olacak bir iş değildir. Bir işçinin örgütlenmesi için şimdi yaşadığı yer bu ülkedir, bu ülkenin komünist partisinde örgütlenmelidir veya şu ülkeden gelmiştir, geldiği ülkenin komünist partisinde örgütlenmelidir diye bir ilke yoktur. Bunun aksini iddia edenler küçük-burjuva milliyetçileridirler. Proleter devrim diye bir derdi olan kişi —komünist partisinde örgütlenecek kişinin sınıf bilinçli olacağını varsayıyoruz— nerede örgütleneceğine kendi bağımsız iradesiyle karar verecektir. Başka bir ülkeden gelip, başka bir milliyetten olan kişi, bulunduğu ülkenin komünist partisinde örgütlenebileceği gibi, o ülkenin insanı olan bir kimse başka bir ülkenin komünist partisinde, bu partinin yurtdışı örgütünde örgütlenebilir. Tarih bununla ilgili sayısız örneklerle doludur. Ama tabii tüm oportünistlerin yaptığı gibi, DHB oportünistleri de işine gelen örnekleri verirler;bu örnekleri de işlerine geldiği gibi yorumlarlar. Rosa Lüksemburg ve Mustafa Suphi örnek olarak verilir de, Lenin'den hiç bahsedilmez. Bilindiği gibi Lenin yoldaşın mücadele yaşamının yarısından fazlası zorunlu olarak Rusya dışında, çeşitli Avrupa ülkelerinde geçmiştir. Bu Avrupa ülkelerinde Bolşeviklerin de kardeş gördüğü proletarya partileri mevcuttu. Ama Lenin DHB'nin Türkiyeli komünistlere, devrimcilere vaaz ettiği gibi davranıp bu partilerde örgütlenmedi; dahası, Rus Sosyal-Demokrat İşçi Partisinin yurtdışı komitesinde aktif olarak çalıştı. O dönemde RSDİP yurtdışında parti okulları oluşturdu; Rus işçiler arasında Rusya devrimine yönelik propaganda-örgütlenme çalışması yaptı; bu amaçla yayın organları çıkardı. 30 Nisan 1909 tarihinde Paris'ten Capri'deki parti okulu öğrencilerine yazdığı mektupta Lenin, bu öğrencilerin davetini kabul edemeyeceğini; gerekçe olarak da merkez organ Proletari'nin redaksiyonunu zor durumda bırakamayacağını; Paris'te oluşturulan sosyal-demokrat Duma fraksiyonunu destekleme komisyonunu yüzüstü bırakamayacağını; Proletari klübünde, yüzlerce ve binlerce Rus işçisinin yaşadığı Paris'in işçi semtlerinde konuşmalar yapması gerektiğini belirtiyor. (Bkz. Lenin, TE, c.15, s. 479, Almanca)

İşte Lenin'in ve Rusya sosyal-demokratlarının DHB'nin küçük-burjuva milliyetçisi diye eleştirmesi gereken pratikleri.

DHB neden örnekler verirken Lenin'in yanına hiç uğramıyor? Yoksa Paris'teki bu Rus işçileri göçmen işçi değil mi?? Rosa Lüksemburg, Mustafa Suphi "göçmen işçi" de, Lenin değil mi?

DHB'ye göre "3. Enternasyonal, komünistlerin yaşadıkları ülkelerin partilerine katılmasını karar altına" almıştır. Kaynak gösterilmediği için bu "karar"ın olup olmadığını, ne zaman alındığını vs. denetleyemiyoruz. Ancak bizim bildiğimiz başka şeyler var. Komünist Enternasyonal'in 1920'de kabul edilen tüzüğünün 17. maddesinde:

> "Bir ülkeden ötekine iltica eden her Komünist Enternasyonal üyesi, oradaki Komünist Enternasyonal üyelerinin kardeşçe desteğiyle korunur" denmektedir. (3. Enternasyonal, Belge Yayınları, s.28)

Tüzüğün hiçbir yerinde DHB'nin dediğine rastlanmamaktadır. 17. maddede de; iltica eden Komintern üyesinin iltica ettiği ülke komünist partisine katılması gerektiğinden değil, korunmasından söz edilmektedir. KPD'nin pratiği de bunu göstermektedir. KPD, Hitler faşizmi döneminde yurtdışında yedek bir MK oluşturmuş, yurtdışına kaçmak zorunda kalan binlerce KPD üyesi, kaçtığı ülkenin komünist partisine katılmamışlar, KPD üyesi olarak savaşımlarını sürdürmüşlerdir. Bir anlamda katılmaya gerek de yoktur, çünkü Komintern'in seksiyonu olan ayrı ayrı ülkelerdeki Komünist Partilerin üyeleri, aynı zamanda tek bir partinin, dünya partisi olan Komintern'in üyeleridir.

Peki DHB'nin verdiği örnekler onu kurtarıyor mu?

Örneğin Mustafa Suphi gerçekten de Bolşevik Parti saflarında proleter devrimi için çarpışmıştır. Ama aynı Mustafa Suphi Rusya'da TKP'yi Türkiye devrimini gerçekleştirmek amacıyla kurmuş, binlerce kişilik Kızıl Ordu örgütlemiş, Kemalistlerle görüşmek için geldiği Türkiye'de Kemalist burjuvazi tarafından öldürülmüştür.

Şimdi Mustafa Suphi önce bulunduğu ülke devrimine katılmıştır denilebilir. Buna bizim diyeceğimiz şudur: Hiç merak etmeyin, eğer Batı Almanya'da 1917 Rusya'sı gibi bir durum ortaya çıkarsa, Türkiyeli komünistler diğer milliyetlerden sınıf kardeşleriyle birlikte, Batı Alman sınıf kardeşleri yanında sosyalist devrim için mücadele edecekler, tüm milliyetlerden işçileri bu uğurda seferber etmek için uğraşacaklardır.

"TKP/ML Hareketi" de İleri'deki yazısında Türkiye'ye geri dönecek kesim olduğunu kabul ediyor. İş —böyle bir kesim olduğuna göre— bu işçiler arasında nasıl bir çalışma yapılmalıdır sorusuna gelince saçmalıklar başlıyor. "Federal Almanya'-

daki" taraftarlarına "açık mektup"ta "TKP/ML Hareketi" bu konuda şunları söylüyor:

"Türkiyeli göçmen işçileri ve komünizm sempatizanlarını KPD içinde örgütlenmeye çağırmamız, Almanya'da hareket olarak bağımsız bir faaliyet yürütmemizi engellemez ve bunu yapmak zorundayız da. Tabii ki bu faalıyet, Türkiyeli göçmen işçileri Türkiye devrimi perspektifi ile eğitmek ve politik bakımdan ayrı örgütlemek anlayışıyla yürütülmeyecektir.Ama bu Türkiyeli göçmen işçiler içinde propaganda ve ajitasyon çalışması yapılmayacak, yayınlarımız dağıtılmayacak anlamına gelmez;;hele hele çoğunluğunun Türkiye'ye doneceği gözönünde tutulursa. Almanya'daki Türkiyeli göçmenlerin bir bölümünün (Bir önceki cümlede çoğunluğu deniyordu, şimdi bir bölümü oldu —BN), ülkemize geri dönüş yapacakları ve bu bakımdan Hareketimize görev ve sorumluluklar düştüğü Hareketimiz tarafından tespit edilmiştir."

Saçmalığın bu kadarı da fazla. Hem göçmen işçileri ve komünizm sempatizanlarını kardeş gördüğün örgütte örgütlemeye çalışacaksın —başka türlü davranmak DHB'ye göre küçük-burjuva milliyetçiliği olurdu—, hem de "Almanya'da Hareket olarak bağımsız faaliyet" yürüteceksin. Bu bağımsız faaliyeti ama kati yen Türkiyeli işçileri "Türkiye devrimi perspektifi ile eğitmek ve politik bakımdan ayrı örgütlemek anlayışıyla" yapmayacaksın.

Böyle bir bağımsız faaliyet yürütebilmek için bağımsız bir örgüte ihtiyaç olduğu açıktır. (DHB de bunu reddetmiyor.)

Böyle bir örgüt göçmen işçilerden oluşmayacak mı?

Sonra kardeş örgüt saflarında örgütlenmesi gereken göçmen ışçilerın, çoğunluğunun veya bir bölümünün (hangisiyse artık) geri döneceği gözönünde tutularak "ülkemiz devriminin sorunlarına yabancılaşmamaları" için propaganda ve ajitasyon —onları örgütlemeksizin— yapmak ne demek oluyor? Bu onları Türkiye devrimi perspektıfi ile eğitmemekle çelişmiyor mu? Hem çoğunluğun döneceğini söyleyeceksin, hem bunları kardeş örgüt saflarında örgütlenmeye çağıracaksın, hem de Türkiye devrimine yabancılaşmamaları için bu işçiler arasında propaganda-ajitasyon çalışması yürüteceksin. Bu görüşlerin saçmalığı ortadadır. Taht kavgası insanı ne hallere sokuyor değil mı?

DHB oportünistleri de bu saçmalığın farkındadırlar kı, yukarıda alıntı yaptığımız görüşlerinin yanlış anlaşılabileceği gibi laflar ediyorlar. "Almanya'da Hareket olarak bağımsız bir faaliyet" yürütmekten her aklı başında ınsanın anlayacağı şey bu faaliyeti yürütecek bir örgütün varolması gerektiğidir. Ve bu faaliyetin boyutlarının gelişmesi, örgütün gelişmesini de gerektirecektir. Bu da örgüte yeni ınsanların kazanılması gerektiği anlamına gelir. Bu insanlar göçmen işçiler arasından kazanılmayacak da nereden kazanılacak? DHB herhalde bağımsız faaliyet yürütmesi için gereken sayıda kişiyi kendi örgütünde tutacak veya örgütleyecek. Böylece de onun "proleter enternasyonalisti" anlayışıyla bakacak olursak, "azıcık küçük-burjuva milliyetçisi" olacak!

İleri'deki yazısında "TKP/ML Hareketi" bağımsız bir faaliyet yürütme perspektifinden sözetmiyor. Bu açıdan İleri'deki yazıyla, "Federal Almanya'daki taraftarlarımıza açık mektup" arasında bir çelişki olduğunu söyleyelim.

İleri'deki yazıda Türkiye'ye geri dönecek kesimin de yaşadığı ülkenin komünist partisinde örgütlenmesi gerektiği,bizim "proleter enternasyonalist" tavrın gerekçelerini özetlerken ikinci ve üçüncü noktada yaptığımız alıntılarla ortaya konmaktadır.

"Göçmen işçilerin, geldikleri ülkelerin proletaryasıyla birlikte örgütlenmesinin nesnel koşulları ortadan kalkmış ama,yaşadıkları ülkelerin proletaryasıyla her düzeyde birlikte örgütlenmesinin nesnel koşulları oluşmuştur" iddiası aptalca bir demagojiden başka birşey değildir.

Peki bu iş nasıl olmuştur dıye sorulursa cevap hazır: "Türkiyeli işçiyi kapitalizm Türkiye'den çekip dünyanın bilmem neresine götürmüş, oradaki sınıf kardeşleriyle örgütlenmesini fabrikalarda fiilen gerçekleştirmiş"tir. Bu mantıktan hareket edilirse, aynı fabrikada yanyana çalışmayanlar her düzeyde birlikte örgütlenemezler. Hatta aynı ülkede yaşayan, ama birbirinden coğrafi olarak uzak olan proleterlerin bır örgüt içinde örgütlenemeyeceklerini de söyleyebilirsiniz.

İlkönce şu her düzeyde birlikte örgütlenmeden ne kastedildiği açıkça konmamış. Herhalde bu durumda sorun daha iyi laf kalabalığına getirilebiliyor.

Bu düzeylerden biri komünist partisi içinde örgütlenmek olsa gerek. Bu konuyla ilgili görüşümüzü yukarıda koymuştuk, burada tekrarlamayı gereksiz buluyoruz. Bunun dışında komünist partisinden daha alt düzeydeki örgüt şekli; işçi sınıfının en önemli yığın örgütü sendikalar sözkonusu ediliyor herhalde.

DHB'nin meseleyi böyle açmaması, her düzeyde gibi genel laflar etmesi herhalde bunu gizlemek için olacak, çünkü sendikalar açısından beraber örgütlenmeme, milliyetlere göre örgütlenme diye bir sorun yok. Batı Almanya'da çalışan tüm işçiler işkollarına göre sendikalar içinde zaten örgütlenmişlerdir.Kısacası burada "her düzeyde" lafı gereksiz bir laftır. İşin özü yerli-yabancı tüm proleterlerin bulundukları ülkede bir ve aynı parti içinde örgütlenip örgütlenmeyeceğidir. DHB de zaten yurtdışı örgütünü dağıttıktan sonra örgütlü insanlarına, sempatizanlarına bulundukları ülkedeki kardeş partileri içinde (anlamsız olacağının farkında olduğundan sendikalar içinde değil) örgütlenmeleri gerektiğini söylüyor.

Bütün bunlar başka bir aptalca demagoji ile biraz daha ileri götürülüyor. DHB'ye göre Alman(!) burjuvazisi yabancı proleterlerle Alman(!) proleterlerinin her düzeyde birlikte örgütlenmesinin koşullarını hazırlamakla kalmamış, Alman(!) burjuvazisine karşı birlikte savaşımının koşullarını da hazırlamıştır.

Yukarıda Batı Almanya'da çalışan işçilerin sendikalarda bir arada örgutlendiklerini belirtmiştik. Yani hangi milliyetten olursa olsun, hangi ülkeden gelirse gelsin aynı fabrıkada veya aynı ışkolunda çalışan tüm işçilerin sendikal savaşımlarını birarada yürütmelerinin koşulu mevcuttur. ***

Yine yukarıda kendini bulunduğu ülkedeki proleter devrimin unsuru olarak gören her göçmen işçinin kendi iradesiyle verdiği kararla o ülkenin komünist partisinde örgütlenebileceğini belirtmiştik. Yani komünist partisi içinde beraber örgütlenmenin de koşulları vardır. Ama bundan aynı komunist partısi içinde muhakkak beraber örgütlenilmelidir, aksi taktırde küçük burjuva milliyetçisi olunur sonucu nasıl çıkarılabilir?

Batı Alman burjuvazisine karşı savaşım aynı komünist partisi içinde örgütlenmeden de verilebilir. Türkiyeli komünistlerin mücadelesi buna örnektır.(2)

Sorun gelip kendini somut olarak Türkiye devriminin bır unsuru olarak gören, Türkıye devrimini her alanda yurtdışından (Lenin ve diğer sosyal-demokratların yaptığı gibi) destekle - mek (hatta yerıne göre önderlik etmek) isteyen bir proleterın ne yapacağına dayanmaktadır. DHB'ye göre boyle kişilerin, geldiği ülkenin devrimine bağlı olarak, o ülkenin komünist partisi içinde örgütlenmeleri gerektiğini söylemek, bu kişileri "Türkiye devriminin malı" olarak görmek, "dünya proleter devrimi ve onun bileşeni olarak falan ülkedekı devrim beni ırgalamaz" demektır. Böyle düşünenler "tek tek ülkelerın devrimlerini, birbirinden ve genel olarak dünya proleter devrımi sorunundan tecrit edilmiş, kendi başına ve kendi kendıne yeterli bir sorun olarak düşünüyor" demektir DHB'ye göre.(3)

Bu da "küçük-burjuva mıllıyetçiliği"dir. DHB bunun aksını savunmakta ve uygulamaktadır. Tabii bu çok "proleter enternasyonalisti" görüşü savunup uygulayanlar, Lenin yoldaşın "küçük burjuva milliyetçisi" tavrına bir açıklama bulmak ya da onu eleştirmek zorundadırlar.

Yurtdışındaki Türkiyeli komünistlerin kendi örgütlerinde örgütlenmeleri, hiçbir şekilde onların Batı Alman proletaryasıyla birlikte Batı Alman burjuvazisine karşı birlikte mücadele etmelerinin önünde engel değildir; Lenin'in ve dıger Marksist Leninistlerin örnek olarak gösterdiğimiz tavırlarının engel olmadığı gibi.

****

PROLETER ENTERNASYONALİZMİ MASKESİ ARDINDA KÜÇÜK-BURJUVA MİLLİYETÇİLİĞİ

****

İleri'deki yazıda şöyle deniyor: Politikamızın "kavranabilmesi için küçük-burjuva milliyetçi bakış köklü olarak aşılması, sağlam bir proleter enternasyonalizmi bilincinin oluşması gerekir". Yani DHB'de milliyetçi bakış açısı "köklü olarak" aşılmış, sağlam bir proleter enternasyonalizmi bilinci oluşmuştur.

Biz yukarıda proleter enternasyonalizmi adına savunulan politikanın saçmalığını, bu politikanın proleter enternasyonalizmiyle ilgisi olmadığını bizzat Lenin yoldaştan örneklerle ortaya koymaya çalıştık.

Bize göre bu politika, "TKP/ML Hareketi"ne kardeş gördüğü "K"PD tarafından, proleter enternasyonalizmi adına yutturulan onun sosyal-şöven politikasıdır. DHB'nin bunu yutmasının ve proleter enternasyonalizmi diye savunmasının da belli nedenleri vardır. Bunu aşağıda açıklayacağız.

Türkiyeli komünistler (eski ML'li) KPD'yi çok iyi tanımaktadır. "K"PD Batı Almanya'daki diğer oportünist, sosyal-şöven örgütler gibi Batı Alman işçi sınıfı içindeki çalışmada pek başarılı olamayınca, gözünü Batı Alman işçi sınıfına oranla daha politikleşmiş, özellikle de Türkiyeli işçilere dikmiştir. DHB'nin yeni savunmaya başladığı "proleter enternasyonalizmi" politikası sosyal-şöven "K"PD'nin yıllardır savunduğu politikadır. Türkiyeli Marksist-Leninistler kendi pratiklerinde bunu yaşamışlardır.

Bu politika Marksizm-Leninizme kesinlikle dayandırılamaz.

"K"PD'nin sosyal-şöven politikası yabancı işçilerle sınırlı kalmamaktadır. "K"PD kendini tüm(!) Alman proletaryasının öncü örgütü olarak görmekte, Doğu Almanya'da da örgütlenmeye çalışmaktadır. Bu Büyük-Alman şöveni sti görüş de DHB'ye doğru gelmektedir ki, milliyetçiliği "köklü" olarak aşmış olan DHB, yazısının her yerinde "Roter Morgen"in basın şenliğine gönderdiği bildiride Alman(!) proletaryasından, Alman burjuvazisinden sözetmektedir. Sağlam bir "proleter enternasyonalizmi" bilincinin oluştuğu(!) DHB, aynı intikamcı Batı Alman emperyalist burjuvazisi ve kardeşi "K"PD gibi tarihsel olgulara gözlerini kapayarak; bugün Alman Demokratik Cumhuriyetinin ayrı bir devlet olduğu; Batı Almanya ve Doğu Almanya'da iki ayrı devrimle parçalanması gereken iki ayrı devlet çarkı olduğu;bunun iki ayrı parti gerektirdiği gerçeklerini atlıyor. Bugün Doğu Almanya ve Batı Almanya'nın tümüne Almanya deyip; bütün Almanya için konuşanların; yarın "1937 sınırları" içindeki Almanya adına; öbür gün bütün Almanca konuşan alan için (Avusturya,vb) için konuşmaları şaşırtıcı olmaz.

Aynı DHB'nin yazısında şunları okuyoruz:

"Kimin Marksist-Leninist olduğu sorununa gelince: Bu sorun ne kardeş partilerin ve ne de uluslararası toplantıların kararıyla çözülür. Bu sorun, ülkemizde (ve genel olarak) Marksizm-Leninizm adına ortaya çıkan parti ve örgütler arasındaki mücadelelerle çözüme bağlanır."

Yani bir partinin Marksist-Leninist olup olmadığına o ülke devrimiyle doğrudan ilişkisi olmayan diğer ülke komünist partileri karar veremezler, bu sorun o ülkenin bir iç meselesidir. İşte "tek tek ülkelerin devrimlerini birbirlerinden ve genel olarak dünya proleter devrimi sorunundan" ayrı ele almamayı vaaz eden DHB'nın bundan ne anladığını gösteren tavrı.

Ama buradan anlaşılması gereken şey, DHB'nin söylediklerinin tam tersine, herhangi bir ülke Marksist-Leninistlerinin veya komünist partisinin başka ülke devrimiyle de ilgilenmesi gerektiği; diğer ülke komünist partilerinin gerek ülke devrimiyle ilgili programatik görüşleriyle, gerekse uluslararası komünist hareket sorunlarıyla ilgili (ki bu konu ile ilgili tavır da DHB'nın söylediğinin tersine Marksist-Leninist olmanın kıstaslarındandır) vs. ilgilenmesi gerektiği; gördüğü hataların aşılmasında, eksikliklerin giderilmesinde, vs. yolgösterici olması gerektiğidir. Marksist-Leninist ustaların ve diğer Marksist-Leninistlerin pratiklerinde de açıkça görülen bu doğru anlayış, proleter enternasyonalizminin gereklerinden biridir. DHB'nın anlayışıyla yola çıkılırsa, örneğin Kruşçev'in ne olduğuna karar verilemez, çünkü bu sorun Sovyetler Birliği'nde"Marksizm-Leninizm adına ortaya çıkan parti ve örgütler arasındaki mücadelelerle çözüme bağlanmamıştır. Bu görüşün saçmalığı ortadadır. Kruşçev revizyonizmine karşı mücadele, tüm hatalarına, eksikliklerine karşın o gün Marksizm-Leninizmi temsil eden parti ve örgütler tarafından verildi. Ve bugün biz bu hataları ve eksiklikleri kavradığımız ölçüde bu mücadeleyi derinleştirme, Kruşçev revizyonizminin tüm etkilerini saflarımızdan, ve dünya komünist hareketi saflarından temizleme mücadelesi veriyoruz.

DHB'nin tek tek ülkelerin devrimlerinin dünya proleter devrimlerinden ayrı ele alınmamasından anladığı şey, komünist partilerin yurtdışı örgütlerini dağıtıp, sözkonusu ülkedeki kardeş komünist parti içinde örgütlenmektir.

Peki nasıl oluyor da DHB bu cümleden anlaşılması gereken şeyi onlamıyor da, hiç ilgisiz bir sonuç çıkarabiliyor?

Neden işine geldiği gibi yorumlayıp "proleter enternasyonalisti" tavrını haklı çıkarmaya çalışıyor?

Nasıl oluyor da "K"PD, DHB'yi kardeş görmediği halde, DHB, "K"PD ve diğer AEP çevresindeki partileri kardeş ilan ediyor; K PD'nın sosyal şöven politikasını savunuyor?

Bunlar, —yukarıda ortaya koyduğumuz gibi DHB'nin savunduklarının proleter enternasyonalizmiyle hiçbir ilgisi olmadığı görüşü de gözönüne alınırsa— ancak bir tek şekilde açıklanabilir: O da DHB'nin yanıp tutuştuğu AEP çevresinde yer alabilmek, TD"K"P'nin tahtına oturma arzusunu gerçekleştirebilmek için böyle cambazlıklara başvurduğudur.

Daha önceki sayılarımızda AEP çevresinde çatırdamalar olduğunu duyurmuştuk. Bu tartışma içinde her iki oportünist grup da bunu kabul ediyor; TD"K"P, DHB'nin bu çatlaklardan yararlanmaya, "payeler" elde etmeye çalıştığını söylerken, DHB de cevabında yiğitçe "hiçbir zaman ve hiçbir kimseye ne yaltaklandık"larını, "ve ne de başkalarından 'payeler' elde etmeye ihtiyaç"ları olduğunu yazıyor.

Payeler elde etme ihtiyacı olmadığını söyleyen DHB bir cümle sonra baklayı ağzından çıkarıyor:

"Diğer yandan kardeş olarak değerlendirdiğimiz partilerle, ilkeli bir temelde elbette ki, ilişki kurmak istiyoruz. Bu anlamda gerekli çabayı harcama konusunda uzun süre yetersiz bir konumda kaldığımızı ve bu durumun, TDKP oportünistlerinin işine yaradığının, bu oportünist mikrobun uluslararası komünist harekete bulaşmasında önemli bir etken olduğumuzun bilincindeyiz. Ne var ki, bundan ötürü telaş ve paniğe kapılmamız için bir neden yok. Doğru bir yolda olduğumuzun inancıyla dopdoluyuz ve doğru bulduğumuz şeyleri gerçekleştirmekten asla geri durmayacağız."

Eh, işte artık DHB "ilkeli bir temelde", kardeş olarak değerlendirdiği parti ile ilişki kurabilmek için gerekli çabayı harcamaya başlamıştır.

DHB oportünistlerinin bu "doğru" yolda devam ettikleri sürece "K"PD aracılığıyla "Uluslararası Komünist Hareket" tarafından tanınması, muradına ermesi ihtimali vardır.

Ve DHB'nin tüm çabası bu muradına erebilmek içindir. Proleter enternasyonalizmiyle ilgili tüm parlak sözler ardında DHB nın iki taraflı şövenizmi sırıtıyor:

Batı Almanya'da "tek tek ülkelerin devrimlerini ... proleter dünya devrimi sorunundan" ayrı ele almama adına, tüm Türkiyeli işçileri "K"PD'de örgütleme; "K"PD'nin sosyal-şöven politikasına boyun eğme, uygulama.

Türkiye'de kimin Marksist-Leninist olduğuna karar vermenin Türkiye devriminin bir sorunu olduğunu savunup, Türkiye devrimini proleter dünya devriminden koparma.

DİPNOTLAR:
****

(1) Emeğin Sesi'nde sözkonusu yazı yayınlandıktan aşağı yukarı bir ay sonra 10.7.1982 tarihinde "'TKP/ML Hareketi' Almanya Yönetimi" "F. Almanya'daki taraftarlarımıza açık mektup" başlığıyla, "proleter enternasyonalisti" kararın nasıl yaşama geçirileceği konusunda, bundan sonra yurtdışında örgütlenilirse nasıl örgütlenileceği konusunda bilgi veren bir yazı yayınladı.(*) Bu yazı kendi içinde ve İleri'deki yazıyla içelişkilidir. Bu meseleye de yazımızda değineceğiz.

(*) Bu yazıda Marksist-Leninist parti öğretisiyle taban tabana zıt görüşler de savunulmaktadır. Ancak biz bunlara konumuzun dışında olduğu için burada değinmeyeceğiz.

(2) Bununla kesinlikle Türkiyeli komünistlerin Batı Alman burjuvazisinin devletini yıkıp, kendi iktidarını kurma mücadelesinde Batı Alman proletaryasına önderlik etme vs. anlaşılmamalıdır. Bu Batı Alman komünistlerinin görevidir.

(3) Bu konuda DHB'nin durumu, burada savunduklarıyla ileride söylediklerinin çelişmesi açısından ilginçtir. Buna daha sonra değineceğiz.

Spartaküs'ten bazı inciler

Spartaküs S.5'te, eski kardeş örgütlerin 1 Mayıs 1983'te Frankfurt'ta düzenledikleri "Marks'ın Güncel Öğretileri" toplantısı üzerine bilgi veriliyor. Bilindiği gibi, sözü geçen toplantı GDS'in ve diğer eski kardeşlerin 1 Mayıs'ta bizim düzenlediğimiz 1 Mayıs yürüyüşüne katılmama ayıbını örtme görevini gören bir incir yaprağı idi. Bu toplantı üzerine biz daha önce okuyucularımıza bilgi vermiştik. Mayıs 1983 tarihli özel sayımızda bu toplantıyı değerlendirmiştik.

Şimdi Spartaküs yazarları aynı konuda olguları tersyüz ederek "bilgi" veriyorlar. Böylece GDS ve eski kardeşlerin neden kamuoyuna açık bir toplantıyı banta almaya karşı çıktıkları nın hikmeti çıkıyor ortaya! Dilin kemiği yoktur! Belgesi olmadığı zaman istediğiniz şeyi söyleyip, ardından onun söylenmediğini söyleyebilirsiniz! Olguları çarpıtıp, belge olmadığı için tartışmayı kısır bir dedim-demedim tartışmasına dönüştürebilirsiniz!

Biz özellikle toplantıda olanların Spartaküs'ün yazdıklarını karşılaştırarak okumasını tavsiye ederiz. Böylece kişinin oportünist düşünceler tarafından nerelere götürüldüğünün ilginç örnekleri görülebilir.

Biz burada yalnızca Spartaküs yazarlarının kafa yapısı üzerine bilgi veren (ki yazı imzasız yayınlandığına göre Yazı Kurulunun yazısıdır) bir-iki örnek üzerinde durmakla yetineceğiz:

"Ancak BP'den bir grup provokatör unsur 'tesadüfen' toplantıda kalmışlardır." (Spartaküs, S.5, s.15)

"Bu durum karşısında toplantı sorumluları şu sorunla karşı karşıya kalmışlardı: Ya bu provokatörlerin toplantıyı sabote etmelerine göz yumulacak, ya da proletarya demokrasisinin uygulanması için proleter demokrasisini yıkmak isteyenlere karşı diktatörlük uygulanacaktır. İşte kardeş örgüt-

ler bu andan itibaren Spartaküs taraftarlarının konuşmalarını garantilemek için bu sabotörlere karşı sopaları çekmek, eleştirilerin silahını, silahların eleştirisi ile değiştirmeyi seçenek yaptılar. Ve demokrasiyi engelleyen unsurların olay çıkarmadan dışarı atılmalarını sağladılar. Bu kuşkusuz tek tutarlı doğru bir tavırdır." (s.15)

Bu iki alıntı aslında her kelimesi yazarlarının niteliği hakkında bilgi veren incilerdir. Biz burada yalnızca birkaç nokta üzerinde durmayı yeterli görüyoruz.

Toplantıdan bir bölüm yoldaş, daha önce bilgi verdiğimiz gibi, toplantı bitmeden ayrıldılar. Toplantı sonuna dek orada kalmak için geride kalan yoldaşlar için Spartaküs'un değerlendirmesi açık: Bunlar "provokatör unsurlar"dır... "Provokatör"lerdir.

Daha düne kadar birlikte çalıştığın, aynı örgüt içinde yer aldığın, omuz omuza mücadele ettiğin insanları; görüş ayrılığı ve örgütsel ayrılık yüzünden "provokatör", "karşı-devrimci", "ajan" vb. ilan etmek her zaman burjuvazinin ve revizyonistlerin yöntemi olmuştur. Bu tip bir "siyasi", "ideolojik" mücadele, yalnızca onu yürütenin acizliğini ifade eder, o kadar!

Bizi meraklandıran şey, Spartaküs veya eski kardeşler için den bir kişinin de olsa bu gibi tavırlar karşısında bu ne biçim iş, biz düne kadar provokatörlerle aynı örgütte, Bolşevik Parti mi inşa ediyorduk? Çok tutarlı GDS, WBK, MLPÖ provokatörlerin başını çektiği bir örgütle mi yıllardır kardeşti, vs. soruları sorup sormadığıdır.

Esasında "provokatör" değerlendirmesi; "sopaları çekmek" diye adlandırılan olayın haklı gösterilmesi için Spartaküs açısından zorunluluktur. Onlar devrimcilikle ilgisi olmayan tam da provokatörce bir eylemi haklı göstermek için, Bolşevik Partizan taraftarı yoldaşlarımızı provokatörler olarak adlandırıyorlar.

Biz komünistler "provokatör" şeklinde bir genel değerlendirmenin devrimci çevre içinde sorumsuzca kullanılmasına karşıyız.

Böyle bir suçlamayı getirenden **her devrimci** bu suçlamanın ispatlanmasını talep etmelidir. İspatlamadan böyle iddialar ileri sürenler devrimci çevre içinde tecrit edilmelidir. Bunların siyasi sahtekar olduğu herkese gösterilmelidir. Bunu yapmayan, böyle konularda susanlar devrimcilerin birbirini kırmasına uygun ortamı hazırlamaya suç ortaklığı yapma konumunda olurlar.

Bolşevikler II. Konferanslarında devrimciler arası ilişkiler sorununu tartışmışlar; ve devrimciler arasındaki çelişmelerin şiddet kullanmadan çözülmesi yönünde oybirliğiyle karar almışlardır. Bugün Spartaküs safında olan iki eski Parti üyesi de bu karara katılmıştı. Bugün Spartaküs saflarında olan hiçbir sempatizan da bu karara karşı çıkmamıştı! İşte "provokatör" şeklindeki adi ispatsız iddianın hikmeti budur! Tabii ki provokatörlere karşı sopa çekmek, şiddet kullanma tehdidi savurmak, ve evet kullanmak doğrudur! O halde "provokator"!

Biz bütün devrimci kamuoyu önünde, bu değerlendirmeyi yapanları ispata çağırıyoruz! Provokatör olarak değerlendirdiğiniz yoldaşlarımızın provokatör olduğunu ispatlayın! Bunu yapmak boynunuzun borcudur. Bunu yapamazsanız, yapmazsanız, siz kendinizin siyasi soytarılar ve sahtekarlar olduğunuzu bir kez daha belgeleyeceksiniz!

Bir mesele de "eleştiri silahının yerini, silahların eleştirisinin alması" konusunda edilen laflardır. Burada Spartaküs yazarlarının ettiği laflar bize 1970'lerde "halk savaşı" lafını ağızlarından düşürmeyen, lafta aşırı şiddet yanlısı, gerçekte ise pasifist, korkak küçük burjuvalar olan Şafak revizyonistlerinin tavrını hatırlatıyor!

Eğer yoldaşlarımız sopa çekip, üzerlerine gelenlerin bu tavrı karşısında salonu olaysız terkettilerse; bu onların devrime karşı duydukları sorumluluk sonucudur. O salonun savaş yerine çevrilmesi, sopalarla yürüyenlerin sopalarının nasıl kullanılacağının onlara gösterilmesi mümkündü! Ama bunun yapılması —belki "silahların eleştirisi" şiarını böyle aptalca kullananlara ders verme dışında— hiçbir işe yaramazdı. Ve böyle bir olay genelde Batı Alman emperyalizmine yarar, onu sevindirirdi.

İşte olay çıkmamasının tek sebebi budur! Marks'ın "silahların eleştirisi" şiarını nerdeyse çelik-çomak oyunu için kullanıp adileştiren sahte kahramanlar büyük laflardan vazgeçip gerçekleri görseler, kuşkusuz hayırlı bir iş yapmış olurlar!

*

"İŞÇİNİN SESİ" ÜZERİNE

R. Yürükoğlu, "Yaşayan Sosyalizm" başlıklı kitabında "Her kişi ya da örgüt güneşin altındaki yerlerini, öteki kişiler ya da örgütlerle olan farklılığı aracılığı ile belirleyebilir" ("Yaşayan Sosyalizm", s.13) diyor.

R. Yürükoğlu ve "İşçinin Sesi", T"K"P MK'ne gore T"K"P'den atıldıkları, kendilerine gore T"K"P'nın "Leninci" kanadını oluşturdukları günden bu güne hemen hemen her konuda, birkaç kere fikir değiştirerek yazdılar.

İşte R. Yürükoğlu'nun yukarıdaki sözleri, bu yazıların, bu yazı bolluğunun özünü kısa bir formülasyonla ortaya koymakta:

Farklılık yaratılsın ki, R. Yürükoğlu(1) ve "İşçinin Sesi" "güneşin altındaki yeri"ni alsın!

R. Yürükoğlu'nun yarattığı bu tür "farklılıklar"a yüzeysel, görünüşteki farklılıklar adı veriliyor. Bu tür farklılıklar hiç de farklılık değildir!

T"K"P'nin her iki kanadı da, her ikisinin de ideolojik temelini oluşturan Kruşçev revizyonizmini, işte bu revizyonist özü aynen muhafaza etmektedirler.

Bu tespitimizi R. Yürükoğlu ve "İşçinin Sesi"nin revizyonist özünü sergileyen bir dizi makaleler aracılığıyla ispatlayacağız.

Makalelerimize Kıbrıs'ın bundan 9 yıl önce Türk hakim sınıfları tarafından işgali ile ilgili "İşçinin Sesi"nin görüşleri ile başlayalım.

1. MAKALE

****
"KIBRIS SORUNU" VE "İŞÇİNİN SESİ" HAINLERİ
****

-A-

Kıbrıs'ın işgalinin hemen ardından "İşçinin Sesi"nin bir sayısı çıktı. Elimizde bu sayının tam olmayan fotokopisi mevcut. Aşağıda bahsi geçen "İşçinin Sesi" sayısından birtakım alıntılar sunuyoruz:

"Ecevit hukumeti yıllardır bir barut fıçısı halıne getirilen Kıbrıs'a askeri bir müdahale yapmak zorunda kaldı."

"Turkiye hukümeti de barışçıl bır çozum bulunması ıcın hemen hemen her yola başvurdu."

"Ne var ki, NATO ve Amerika barışçı çözümu engelledı."

"Politik çözüm yolları kapanınca Turkıye hukumeti çıkartma kararı aldı. Bu hareketin savaşı değil barışı amaçladığını belirtti."

"Bu mücadelede Ecevit hükümetine ilk desteği veren Sovyetler Birliği ve diğer sosyalist ülkeler oldu."

"Buna karşılık NATO ve Amerıka Kıbrıs'ı parçalayarak kendilerine bağlı bır üs yapmak için çalışıyor."

"Butün bunlar gerçek dostlarımızın kımler olduğunu gösterirken ..."

"Gericilere dikkat"

"Bunlar milliyetçilik hislerini kamçılayarak bu harekete saldırgan bir yön vermek istiyorlar."

Tabii Bulent Ecevit'in resminin de "İşçinin Sesi"nde şeref köşesinde yerini aldığını belirtmekte yarar var.

Şimdi de "İşçinin Sesi"nın bir öğrenci orgütunden başka birşey olmayan İTÖF'ün (İngiltere Türk Öğrenci Federasyonu) "İTÖF Bülteni" adlı yayınının yine o donemde çıkan ve elimize sadece Kıbrıs ile ilgili bolumü bulunan sayısından bazı alıntılar sunalım:

"Bugün tüm ılerıcı dunya kamuoyu yabancı askeri birlikler den ve üslerden arınmış, barış içinde, bağımsız ve demokratık Kıbrıs görmeyi ozlemektedır. Turk Silahlı Kuvvetlerinin yaptığı çıkartmanın — Ecevıt hukumetının de soz verdiği gibi — bir garantor devletin uluslararası hukuk çerçevesi içinde Kıbrıs'ın egemenliğini ve bağımsızlığını en kısa zamanda sağlamayı amaçlayan bir polis hareketi sınırları içinde kalmasını istemektedir."

Bir "Bağımsız Kıbrıs" toplantısı ve ardından Ecevit hukumetine "Sayın Başbakan" başlıklı bir telgraf... Son sözleri soyle:

"... Bağımsız demokratık Rum ve Turk halklarının ozgurce yaşadığı Kıbrıs'ı kurma yolundakı tüm çalışmalarda başarılar diler, saygılarımızı sunarız."

(Devamı gelecek sayıda)

(Başlarafı s.64'te)

AYNI ŞEKİLDE TUTUKLU YAKINLARININ TÜM BASKI VE YASAKLARA RAĞMEN YÜRÜTTÜĞÜ EYLEMLER DE DİRENME SEMBOLLERİ OLARAK SELAMLADIĞIMIZ EYLEMLERDİR!

BÜTÜN BUNLAR AÇIK BİR ŞEKİLDE EN ZOR ŞARTLAR ALTINDA BİLE TESLİM OLMAMANIN; MÜCADELENİN MÜMKÜN OLDUĞUNU GÖSTEREN EYLEMLER OLARAK BÜYÜK BİR DEĞERE SAHİPTİR!

****

PROLETER DESTEK YANLIŞLARIN ELEŞTİRİSİNİ GEREKTİRİR!

****

Açlık direnişinde bulunan devrimciler, çağrılarında şöyle diyorlar: "Herkes bulunduğu yerde İstanbul'da tüm askeri cezaevlerinde 2000'in üzerinde siyasi tutuklunun sürdürdüğü süresiz açlık direnişine destek olmalı, cuntanın baskı ve işkencelerini teşhir etmelidir."

"Faşist cuntaya karşı olan tüm ilerici, demokrat, devrimcileri, ilerici kamuoyunu mücadeleye destek olmaya çağırıyoruz."

Yurtdışında bütün oportünist-revizyonist cephe bu açlık direnişi haberini alır almaz; burada da açlık direnişçilerinin "Dünya ve Türkiye Halklarına, İlerici Kamuoyuna, Demokratlara, Tüm Devrimcilere" yaptıkları **çağrının çizgisi temelinde** destek eylemleri düzenlediler. Bu oportünist ve revizyonistlerin **hiçbiri**, çağrıya tek bir eleştiri getirmedi. Aralarında esas çatışma noktası; Türkiye'de TKP-TİP-TSİP gibi Rus sosyal emperyalizminin uşağı partilerin bu açlık direnişini desteklemedikleri, ona katılmadıkları **halde**, **buna rağmen** yurtdışında eylembirliğine çağrılıp çağrılmaması noktası oldu!!! Ve sonunda çağırma taraflıları ağır bastı! Şimdi Türkiye'deki yandaşları açlık direnişini destek lemeyen Rus sosyal emperyalizminin açık uşakları; yurtdışında oportünist-revizyonist cephenin diğer unsurları ile "omuz omuza"(!) açlık direnişçilerinin eylemini destekliyor!!! Destek(!!!) Batı Alman emperyalizminin ve diğer batılı emperyalist güçlerin güya ilerici !!!, demokrat!!! siyasi temsilcilerinin cuntaya karşı tavır almasını sağlamaya çalışmaya yönelik eylemlerle oluyor! Bir SPD milletvekilinin, bir kilise sözcüsünün açlık direnişçileri lehinde sözde tavır takınması "zafer" olarak kutlanıyor! Biz komünistler proletarya ile burjuvazi, Devrim ile Karşı-Devrim arasındaki her türlü ayrım çizgisini yok eden; güya demokratik olan emperyalist burjuvazinin bir kısmının desteğini alma üzerine kurulu bir "destek" çalışmasına hayır! diyoruz.

Biz **destek** konusunda doğru olan tavrın; eylemin doğru olan yanının desteklenmesi, bunun en geniş propagandası; ve yanlış olan yanına karşı ideolojik mücadele olduğunu düşünüyoruz.

Biz yukarıda açlık direnişçilerinin eyleminde doğru bulup desteklediğimizin ne olduğunu ortaya koyduk: Doğru bulup desteklediğimiz, bu eylemle gösterilen "teslimiyet yerine direniş" anlayışıdır!

****

DİRENİŞ REFORMCU BİR ÇİZGİ ÜZERİNDE YÜKSELİYOR

****

Ama ne yazık ki; bu direnişin üzerinde yükseldiği çizgi, eylemin bütün yiğitliğine, eyleme katılanların kuşku duymadığımız devrimci niyetlerine rağmen yanlıştır; devrimci değil reformcu bir çizgidir! Neden?

Stalin devrimci ile reformcu arasındaki farkı şöyle açıklıyor:

" Reformcu için reform herşeydir, devrimci çalışma ise sadece gelip geçicidir, lafı edilecek bir konudur, gözboyamaya yarar. Onun için reform, reformcu taktikle burjuva iktidarı koşulları içinde, kaçınılmaz olarak bu iktidarın bir aleti, devrimci ögelerin dayanışmasını baltalamaya yarayan bir aleti haline gelir.

Devrimci için ise tersine esas olan reform değil, devrimci çalışmadır. Onun için reform devrimin ikincil ürününden başka birşey değildir. Onun için devrimci taktik ile reform, burjuva iktidarı koşulları içinde doğal olarak bu iktidarı baltalayan bir araç, devrimi pekiştiren bir araç, devrimci çalışmanın daha da gelişmesi için bir dayanak haline gelir." (Stalin, Leninizmin Sorunları, s.83)

Reformun "devrimin ikincil ürünü olması"nın; bugün cuntaya ve onun işkence, hücre hapsi, vb. uygulamalarına karşı mücadele açısından anlamı nedir?

Bu soruya bizim verdiğimiz cevap şöyledir:

Bugün askeri faşist cuntaya, ve onun bir dizi uygulamasına karşı mücadelede **devrimci tavır**; bu mücadeleyi genelde işçi sınıfı önderliğinde demokratik halk devrimine **tabi ele almak** şeklindeki tavırdır. Bu somut olarak mesela cuntaya karşı mücadele edilirken, bu cuntanın ülkemizde **emperyalizmin ve uşaklarının** bugünkü **iktidar biçimi** olduğunun; ve sorunun yalnızca cuntanın değil, ülkemizde emperyalizmin ve uşaklarının iktidarının yıkılması olduğunun bilince çıkartılması; bunun ancak işçi sınıfı önderliğinde demokratik halk devrimi ile mümkün olduğunun propagandasının merkeze konması demektir. Bu "cuntaya

karşı" mücadele adına şu veya bu emperyalist güç ile ittifak içine girmemek; cuntaya karşı mücadele adına; "anti-cuntacı" karşı-devrimcilerle uzlaşmamak demektir.

Ya da cunta döneminde çok daha yaygın ve daha sistemli bir şekilde uygulanan işkenceye karşı mücadelede; işkencenin ülkemizde faşist iktidarın doğal yolarkadaşı olduğunu, faşist iktidarların nitelikleri gereği işkenceci olduğunu; ve eğer birkaç işkence olayına karşı tavır takınmak zorunda kalıyorlarsa, bunun onlardan söke söke alınan bir taviz olduğunun ve onlar açısından gözboyamaktan başka bir işe yaramadığının propagandası merkeze konmak zorundadır. Vb.

Biz hiçbir şekilde bugün de, mesela devrimci tutukluların yaşama şartlarının düzeltilmesi için; ya da Türkiye'de emekçi sınıfların yaşama şartlarının düzeltilmesi için somut isteklerle mücadele yürütülmesine karşı değiliz. Karşı olduğumuz, böyle mücadelelerin devrim mücadelesine tabi kılınmamasıdır. Bu mücadelelerin devrim perspektifinden kopuk olarak yürütülmesidir. Bu gibi mücadelelerde esas amacımız devrimin öznesi olan kitlelere, işçi sınıfına ve emekçi yığınlara düzenin gerçek karakterini göstermek; onların bilinç seviyesini yükseltmektir. Reform için mücadeleye bu perspektifle yaklaşmayan, kaçınılmaz olarak reformist konuma düşer. Buna en son örnek, açlık direnişinin çizgisidir. Açlık direnişçilerinin açıklamasında ortaya çıkan çizgi reformcu bir çizgidir. Bu açıklamada somut olarak yapılan faşist baskılar anlatılmakta ve şu talepler ileri sürülmektedir:

"- Tek tip cezaevi elbiselerinden vazgeçilmesi ve sivil elbiselerin geri verilmesi
- İşkence, baskı ve tüm yasaklara (Avukat, ziyaret, havalandırma, gazete, kitap, kağıt-kalem) son verilmesi
- Kanlı tertip ve işkence için yapılan hücre sisteminin kaldırılması, koğuş sistemine dönülmesi
- Politik tutuklulara tüm haklarının verilmesi"

Bu taleplerden birincisi (tek tip cezaevi elbisesinden vazgeçilmesi, sivil elbiselerin geri verilmesi) bizzat faşist cunta şartlarında gerçekleşmesi mümkün olan; ve gerçekleşmesi cuntaya çok büyük bir zarar vermeyecek olan bir taleptir. Kuşkusuz bu talebin gerçekleşmesi, cuntanın şimdilik bir adım geri atması demek olacaktır. Ve eğer direnme olmasa böyle bir geri adım sözkonusu olmaz.

Avukat, ziyaret, havalandırma, gazete, kitap, kalem konusundaki yasaklamaların da bizzat faşist cunta şartlarında önemli ölçüde yumuşatılması mümkündür, ve bu da ancak mücadeleyle, direnişle mümkün olabilir. Aynı şey hücre tipi cezaevleri için de — ilk ikisinden çok daha zor olmasına rağmen — sözkonusudur. Kuşkusuz bu taleplerin elde edilmesi, mahkumların durumunu biraz düzeltir, morallerini biraz yükseltir, devrimci çalışma için şartları biraz iyileştirebilir. Bu yüzden bu taleplerin ileri sürülmesi doğrudur. Bu talepler ileri sürülürken, devrimci tavır, bunların elde edilmesinin hiçbir şekilde faşist cunta iktidarının niteliğinin değişmesi anlamına gelmediğinin; onların ancak mücadele sonucu böyle tavizler verebileceğinin **en baştan** ortaya konması, teşhir edilmesidir. Aksi taktirde; cuntaya kendisinin de aslında aşırılıklara karşı olduğunun propagandasını yaptığında inanılır olma fırsatı verir. Onlar nasıl bir-iki işkence olayını araştırmalarını "işkenceye karşı" olduklarını göstermek için kullandılarsa; direniş sonucu vermek zorunda kalabilecekleri bazı tavizleri de, aslında kendilerinin bunlara karşı olduğunu göstermek için kullanabilirler, ve kullanmaya çalışacaklardır. Bu yüzden **devrimci bir çağrı**, bu talepleri ileri sürerken, muhtemel sonuçlara göre de doğru bilinci kitlelere ulaştırmak zorundadır. Bu çağrıda yoktur. Bundan önemlisi, işkence ve baskıya son verilmesi, ve politik tutuklulara tüm haklarının verilmesi talepleridir!

İşkence ve baskıya son verilmesi, ne faşist cunta şartları altında; ne faşizmin bir başka çeşidi altında, ne de burjuva demokrasisi şartları altında mümkün değildir! İşçi sınıfı, emekçi halk ve devrimcilere burjuvazinin iktidarı şartlarında **şu veya bu biçimde işkence ve baskı gündemde olacaktır.** Baskı ve işkence işçi sınıfı, emekçi yığınlar ve devrimciler için; **sömürü düzeni** şartlarında düzenin kaçınılmaz yolarkadaşlarıdır. Burjuvazinin faşist diktatörlüğü şartlarında (ülkemizde komprador burjuvazi ve toprak ağalarının faşist diktatörlüğü şartlarında) işkence çok daha açık olarak düzenin ayrılmaz bir parçasıdır. (Kaldı ki, proletarya diktatörlüğünde de **baskı** olacaktır. Ama bu işçi sınıfı ve emekçiler üzerinde değil; burjuvazi, sömürenler, ve onların düşüncesi üzerindeki bir baskı olacaktır.) Biz açıktır ki işkence yapılmasına, işçilere, köylülere, emekçilere, devrimcilere baskı uygulanmasına karşı çıkar, bunu teşhir eder; bunun kaldırılmasını isteriz. Ama bunu istememizin hemen ardından, böyle bir isteğin tümüyle gerçekleşmesinin tek yolunun devrim olduğunu; işkence ve baskıyı gerçekten ortadan kaldırmanın yolunun işçi sınıfı önderliğinde devrimden geçtiğini ortaya koymaz, bunun propagandasını yapmaz isek, bu istediğimiz, burjuvazinin iktidarı şartlarında işkence ve baskıya son verilebileceğini yaymak demektir; ki bu bütünü ile yanlıştır. Reformcudur!

Faşist uygulamaları ayyuka çıkmış bir cuntadan bunun talep edilmesi; ve bu talebin devrim sorununa bağlı ele alınmaması; reformcu bir çizginin — niyetten bağımsız olarak —; yiğitçe direnmeye hazır olduklarını gösteren devrimcileri nasıl cunta konusunda hayal yayma pozisyonuna düşürdüğüne bir örnektir.

Bizzat açlık direnişçileri şu somut tespiti yapıyorlar: "Her açlık grevi sonucu cunta sözcüleri 'işkencelere son vereceğiz, haklarınızı vereceğiz' demelerine rağmen, bugüne dek işkence, dayak, yasaklar devam etmiştir."

Devrimci bir çağrıda bu olgu tespiti ile yetinilemez. Devrimci bir çağrı, bunun faşist cuntanın niteliği gereği böyle olduğunu teşhir etmek zorundadır. Devrimci bir çağrı, eğer işkence ve devrimcilere uygulanan baskıların kaldırılması gerçekten isteniyorsa, çağrının muhataplarını devrim için mücadeleye çağırmak zorundadır. Ama çağrının tavrı bu değildir. O bir olgu tespit ediyor, ve bu olgu üzerine yakınıyor. Yakınacak birşey yoktur. Faşist cunta ancak düzene fazla zarar vermeyen, onu kökten sarsmayan ufak-tefek tavizler verir. Onun ötesi devrim sorunudur!! Bu devrime hizmet ettiği; mücadele şartlarını düzelttiği; devrimin öznesi olan işçi; köylü; emekçi kitlelerin bilincini yükseltecek biçimde ele alındığı zaman, bu ufak-tefek tavizler için mücadele etmeyelim demek değildir. Mücadelenin nasıl ele alınacağıdır sorun.

Politik tutuklulara tüm haklarının verilmesi talebine gelince; genel olarak politik tutuklulara değil, ama devrimci tutuklulara "tüm haklarının verilmesi" demek; onların serbest bırakılması demektir. Çünkü onlar halk açısından bir "suç" işlememişlerdir. Kendisi suç olan sömürü düzenine karşı mücadele yürüttükleri için mahkum olmuşlardır. Bu yüzden onların tüm haklarının verilmesi; devrimci tutukluların serbest bırakılması demektir. Biz böyle bir talebin de atılmasına karşı değiliz. Ama bir şartla; o da böyle bir talebin gerçekten gerçekleştirilmesinin yolunun devrim olduğunun propagandanın merkezine konması koşulu ile. Ama çağrı bunu yapmıyor! Cuntanın "suçlu" bulup mahkum ettiği devrimci tutukluların suçlu olmadığının propagandasını; devrimle bu tutukluları kurtarma propagandasını merkeze koyacak yerde, ne idüğü belirsiz "tüm hakların verilmesi" talebi ile, Türkiye'deki faşist iktidar hakkında hayaller yayılmasına hizmet ediyor. Açlık direnişçilerinin çağrısı, devrim propagandasını bırakalım merkeze koymayı; ağzına bile almayan bir çağrıdır.

O cuntaya ve cuntanın bazı uygulamalarına karşı mücadeleyi işçi sınıfı önderliğinde devrim mücadelesine tabi kılan bir anlayışı yansıtmamaktadır.

O, cuntaya karşı mücadeleyi herşey gören bir anlayışın ürünüdür. Reformcudur.

Bu çağrının başında "Dünya ve Türkiye halklarına" dense de, çağrının içeriği, onun esas hedefinin "ilerici kamuoyu, ve demokratlar" tabelası altında iş gören "anti-cuntacı" güçler olduğunu göstermektedir. Çağrıda emperyalizme, sosyal-emperyalizme, gericiliğe karşı tek söz olmaması; çağrıda devrim propagandasının yapılmaması başka türlü açıklanamaz. İşkence ve baskılar konusunda gerçekten "halklara" seslenen bir çağrı, devrim propagandasını merkeze koymak zorundadır. Çağrı bunu yapmıyor.

Çağrı umudunu gerçekte, özellikle batı Avrupa'da Türkiye'deki cuntaya lafta karşı çıkan, demokrat geçinen emperyalist sözcülere; Avrupa parlamentosundaki "sosyalist", "komünist" fraksiyonlara; güya "sol" sosyal-demokratlara, güya insansever kiliselere, Yeşillere, vb. bağlanmıştır.

Çağrıya tek kelime eleştiri getirmeyen oportünist-revizyonist cephenin eylemleri ve yaptıkları propaganda bunun açık örneğidir. Çağrının içinde halklar; ilerici kamuoyu; demokratlar; devrimcilere seslenildiği halde; çağrıda devrimi sonuna dek sürdürecek tek sınıf olan proletaryanın özel olarak adlandırılmamış olması bir başka sorundur; ve çağrı yazarlarının "umudu"nun gerçek devrimci sınıfta olmadığının bir başka işaretidir.

Biz bugün hareketsiz de olsa, ülkemizde dayanılacak gerçek gücün işçi sınıfı, köylülük ve emekçiler; uluslararası planda uluslararası işçi sınıfı ve ezilen halklar olduğunu söylüyoruz! Cuntaya karşı mücadelede, bu güçler yerine kısa erimde daha verimli görülen "demokratik" maskesi takan karşı-devrimcilerle ittifaka yönelmek, umutsuzluğun da bir ifadesidir.

Biz açlık direnişçilerinin eyleminin teslim olmayan, direnen yönünü desteklerken, eylemin reformcu çizgisini mahkum ediyoruz. Açlık direnişçilerini, onlar içinde Marksist-Leninist olmak isteyenleri bu tavırlarını gözden geçirmeye, ideolojik mücadeleye aktif olarak katılmaya çağırıyoruz!

Bugünün esas görevi, işçi sınıfı önderliğinde demokratik halk devriminin zaferi için; halk devriminden durmaksızın sosyalist devrime ilerlemek için mutlak gereklilik olan Marksist-Leninist Bolşevik Partinin yaratılması; inşasıdır.

Biz bütün devrimciler gibi bugün faşizmin zindanlarında yiğitçe direnen devrimcileri de bu esas görev için çalışmaya çağırıyoruz.

KAHROLSUN ASKERİ FAŞİST CUNTA!
NE CUNTA, NE PARLAMENTO — TEK YOL İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİĞİNDE DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ!
KAHROLSUN EMPERYALİZM, SOSYAL EMPERYALİZM VE HER TÜRLÜ GERİCİLİK!
YAŞASIN DİRENİŞ! TESLİMİYET YOK!
KAHROLSUN REVİZYONİZM VE HER TÜRDEN OPORTÜNİZM!
YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM! BOLŞEVİZM YENECEKTİR! 2.8.1983

Bolşevik Parti Hareketi'nin
BOLŞEVİK PARTİZAN

****

İşkence, faşist baskı ve cinayetlere gerçekten son verecek olan işçi sınıfı önderliğinde demokratik halk devrimidir!

6 Temmuz 1983'te İstanbul Sağmalcılar cezaevinde devrimci tutukluların başlattığı "süresiz açlık direnişi" kısa zaman içinde İstanbul'daki diğer askeri cezaevlerinde bulunan devrimci tutukluların bu direnişe katılması ile büyük boyutlara ulaştı. Direniş Diyarbakır, Ankara Mamak, Elazığ, Bartın cezaevlerinde de destekleniyor.

"Açlık direnişi"ne katılan İstanbul'daki tüm askeri cezaevlerinde bulunan 2000'in üstündeki devrimci tutuklu, "Dünya ve Türkiye Halklarına, İlerici Kamuoyuna, Demokratlara, Tüm Devrimcilere" yaptıkları çağrıda direniş nedenlerini, taleplerini açıkladılar, ve direnişin desteklenmesi için çağrıda bulundular.

Açlık direnişi, askeri faşist cuntanın "demokrasiye geçiş demagojisi ile beraber askeri ve sivil cezaevlerinde baskı ve işkencelerini yoğunlaştırması"na karşı bir direniş olarak ortaya çıktı. Direnişin başlamasında; İstanbul'da yeni hücre tipi cezaevlerinin kullanıma sokulması, İstanbul'daki birçok askeri cezaevinde bulunan öne çıkmış devrimcilerin 4 Temmuz 1983'te Sağmalcılar'da açılan bu yeni tip hücre cezaevine nakli; daha cezaevi girişinde başlayan dayak ve işkence; saçların sıfır numaraya vurulması, sivil elbiselerin alınıp, tek tip cezaevi elbisesi giydirilmeye kalkışılması önemli rol oynadı.

Bu uygulamalar devrimci tutuklulara, eğer en baştan direnilmez ise yeni tip cezaevlerinin baskı ve işkencenin çok daha yoğun olarak sürdürüleceği; birçok devrimcinin sessizce yok edileceği yerler olacağını gösterdi.

Daha yeni cezaevine nakledilişin ilk anında olanlar şunu açıkça gösteriyordu: Faşist cunta bütün baskı, cinayet, idam, işkenceler ve ideolojik beyin yıkamasına rağmen, devrimci tutuklular içinde çok küçük bir bölümünü "nadim" ettirebilmiş; kendini cuntaya satıp "pişmanlık" getirenler, devrimci tutuklular içinde küçük bir bölümü oluşturmuştu. Devrimci tutuklular kaldıkları koğuşlarda dayanışmalarını sürdürüyorlar; birçok eylemde gösterdikleri gibi, beraberce faşist cuntaya karşı direniyorlardı. Cunta kendine göre tespit ettiği; devrimci tutuklular içinde öne çıkanları, diğer devrimcilerden ayırmak; bunları sürekli daha yoğun bir baskı altında, daha sıkı kontrol ve işkence altında tutmak; ve gerektiğinde sessizce yokedebilmek için hücre tipi cezaevi uygulamasını gundeme getirmişti. Amaç cezaevlerinde ve mahkemelerde bir türlü durdurulamayan direnişleri yoketmekti.

Faşizmin kanlı cellatları daha yeni tip cezaevinin girişinde devrimci tutuklulara azgınca saldırdılar. Tek tip elbise, ve saçların sıfır numaraya vurulması, devrimci tutuklulara onların onurunu kırmak, onlara bu cezaevinde "efendinin kim olduğunu ilk anda gostermek" için girişilmiş bir saldırı idi. Cunta kendine göre "elebaş"larını hucrelere tıktığında, onları diğer mahkumlardan tecrit ettiğinde; toplu bir direnişle karşılaşmayacağını umuyordu. Ama cuntanın umduğu gibi gelişmedi işler!

Yeni hücre tipi cezaevine getirilen devrimciler; daha cezaevi girişinde başlayan işkence, aşağılamaya karşı yiğitçe direndiler. Tek tip cezaevi elbisesi giymeyi; faşist cuntaya teslim olmamanın bir ifadesi olarak topluca reddettiler. Ve çok değil, cezaevinin kullanıma açılmasından 2 gün sonra açlık direnişine başladılar.

Bu direniş, 7 Temmuz'dan itibaren Metris, Sultanahmet, Kabakoz ve Sağmalcılardaki tüm devrimci tutuklular tarafından desteklenmeye başlandı.

Tutuklu yakınları da, faşist cuntanın yoketmek istediği devrimci tutukluları yalnız bırakmadılar. Her gün topluca İstanbul'daki cezaevlerini dolaşarak, onların yanında olduklarını gösterdiler. Her türlü gösteri yürüyüşünün yasak olduğu ülkemizde devrimci tutuklu yakınlarının İstanbul cezaevlerini topluca ziyareti; topluca bir cezaevinden diğerine gidişi; önemli bir siyasi gösteri niteliğini taşımaktadır.

Aynı şekilde tutuklu ailelerinin topluca İstanbul'dan Ankara'ya seyahatleri; cuntanın merkezi önünde toplanmaları; Gazeteciler Cemiyeti'ni ziyaretleri de doğrudan siyasi gösteri niteliğinde; ve cuntayı zor durumda bırakan; devrimci tutuklulara yalnız olmadıklarını gösteren eylemler olmuştur.

BİZ KOMÜNİSTLER; DEVRİMCİ TUTUKLULARIN YÜRÜTTÜĞÜ AÇLIK DİRENİŞİNİ; EN ZOR ŞARTLAR ALTINDA BİLE DEVRİMCİ ONURU KORUMANIN MÜMKÜN OLDUĞUNU; FAŞİZME KARŞI MÜCADELENİN MÜMKÜN OLDUĞUNU GÖSTEREN; DEVRİMCİLERİN FAŞİST CUNTAYA TESLİM OLMADIKLARINI, TESLİM OLANLARIN BİR AVUÇ DÖNEK OLDUĞUNU GÖSTEREN BİR EYLEM OLARAK SELAMLIYORUZ!

BUGÜN 2000'DEN FAZLA DEVRİMCİ TUTUKLUNUN SÜRDÜRDÜĞÜ YİĞİT MÜCADELENİN, TESLİM OLMAMAYI, DİRENMEYİ BAYRAĞINA YAZAN YÖNÜ FAŞİST CUNTAYA BİR ŞAMARDIR.

(Devamı s.61'de)